KIỆT TÁC
SÂN KHẤU THẾ GIỚI

IRI HUBĂC

Ngôi nhà trên thiên đường

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU

KIỆT TÁC SÂN KHẤU THẾ GIỚI

IRI HUBĂC

NGÔI NHÀ TRÊN THIÊN ĐƯỜNG

BI HÀI KỊCH HAI PHẦN

LƯƠNG DUYÊN TÂM dịch

DƯƠNG TẤT TỪ hiệu đính

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU

HÀ NỘI - 2006

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

*Tủ sách **Kiệt tác Sân khấu thế giới** ra mắt bạn đọc là công sức của nhiều thế hệ Sân khấu nối tiếp sưu tầm, nghiên cứu, dịch thuật và giới thiệu với bạn đọc Việt Nam suốt hơn nửa thế kỷ qua, có ảnh hưởng lớn không chỉ về Sân khấu mà có tầm ảnh hưởng đến phát triển văn học nghệ thuật Việt Nam nói chung. Tất nhiên tiếp nhận và giao lưu văn hoá nghệ thuật không diễn ra một chiều mà tác động qua lại.*

Bắt đầu từ các tác phẩm cổ đại Hy Lạp, Trung Quốc, Ấn Độ với các tên tuổi hàng đầu về bi kịch và hài kịch như: Exkhin, Ơripít, Xôphốc, Vương Thừa Phủ, Kaliđáx... bộ sách trải rộng qua nhiều thời kỳ rực rỡ của Sân khấu thế giới như thời đại Phục Hưng, Lãng mạn và Hiện đại... giới thiệu những kiệt tác chói sáng có sức sống xuyên qua nhiều thế kỷ của những nhà viết kịch kiệt xuất như Sếchxpia, Sinlơ, Môlie, Coócnây, J.Gớt, Gôgôn, Ípxen, Muyxê, Ghenman, B.Brếch, Sêkhốp,

Bếckét, Raxin, Jăng Anui, Camuy, Tào Ngu... Nhiều tác phẩm ra đời từ hàng ngàn năm trước nhưng tư tưởng và nghệ thuật vẫn đồng hành với bạn đọc và khán giả hôm nay.

Tác phẩm của ba tác giả Sân khấu Việt Nam: Đào Tấn, Nguyễn Huy Tưởng, Nguyễn Đình Thi có mặt trong Tủ sách Kiệt tác Sân khấu thế giới đã đáp ứng đòi hỏi của đông đảo bạn đọc.

***Nhà xuất bản Sân khấu** cảm ơn Hội đồng tuyển chọn gồm các nhà Sân khấu học tiêu biểu do NSND Trọng Khôi - Chủ tịch Hội nghệ sĩ Sân khấu Việt Nam làm Chủ tịch và Công ty Minh Thành - Bộ Chỉ huy Quân sự TP Hồ Chí Minh đã giúp đỡ tận tình, trách nhiệm cao để Tủ sách kiệt tác kịp thời ra mắt bạn đọc trọn vẹn 100 cuốn trong năm 2006, chào mừng những sự kiện trọng đại của đất nước.*

Xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU

IRI HUBĂC
VÀ NGÔI NHÀ TRÊN THIÊN ĐƯỜNG

Trong đời sống sân khấu Tiệp Khắc hôm nay, nhà soạn kịch Iri Hubăc (sinh năm 1929 ở Praha) được dư luận đánh giá cao một phần nhờ thành công của vở kịch *Ngôi nhà trên thiên đường*. Có thể nói, trong số mười lăm kịch bản sân khấu và truyền hình đã được dàn dựng, vở *Ngôi nhà trên thiên đường* là tiêu biểu cho phong cách của tác giả.

Ngôi nhà trên thiên đường xuất bản năm 1980 và cũng trong năm đó được nhà hát Vinônrady, một trong những nhà hát kịch nói có uy tín nhất hiện nay ở Tiệp Khắc cho ra mắt khán giả thủ đô Praha. Ngay lập tức vở kịch được công chúng tán thưởng nhiệt liệt. Cho đến nay *Ngôi nhà trên thiên đường* đã được nhiều đoàn kịch Tiệp Khắc và châu Âu dàn dựng. Bản thân Iri Hubăc cũng đã được nhiều giải thưởng trong nước và quốc tế.

Ngôi nhà trên thiên đường là một vở bi kịch đề cập đến thân phận con người. Cũng có thể coi nó như một tấn bi kịch của một gia đình tiểu thị dân tỉnh lẻ. Những nhân vật trong vở kịch là những con người bình thường trong xã hội hiện nay. Các tình huống kịch xảy ra trong một gia đình nhỏ, trong không gian hẹp và trong khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi, chỉ có chừng hai ngày hai đêm. Mặc dầu vậy, bằng tài nghệ của mình, tác giả đã dẫn dắt các tình huống kịch phát triển dần đến mức cao trào và cuối cùng giải quyết bằng một kết cục bất ngờ nhưng hợp lý và lý thú.

Nhân vật chính của vở kịch là Klara, nhân viên bán hàng ở một cửa hàng điểm tâm và giải khát cạnh ga xe lửa của thị trấn, một mẫu "bà cô" muộn chồng tính nết khá thất thường. Nhưng ẩn sau bề ngoài khó tính, hay cáu kỉnh và độc đoán của Klara là một tâm hồn nhân hậu, yêu thương người thân trong gia đình đến mức quên cả việc lo cho hạnh phúc của chính bản thân mình. Mẹ mất sớm, bố là ca sĩ ham mê chơi bời phóng đãng, suốt đời theo đuổi những cuộc tình bất tận, Klara đã yêu thương em trai bằng tình cảm của một người mẹ hơn là của một người chị. Chị lo lắng, chăm sóc, dạy dỗ em trai từng ly từng tý một. Chị hy vọng em trai sẽ làm nên sự

nghiệp, rạng rỡ thành danh cho gia đình, gột sạch những tai tiếng không hay về dòng họ Zarubexki. Nhưng hy vọng của Klara chỉ là ảo tưởng. Phanđa, em trai chị, tuy là một thanh niên dễ mến, tốt bụng, nhưng không có năng khiếu gì đặc biệt, anh không phải là một "vĩ nhân bẩm sinh" hoặc một "lãnh tụ" như Klara từng mong mỏi. Bản thân Phanđa, cũng ý thức được điều đó và anh đã tự tìm lấy hướng đi cho cuộc đời mình, không tuân theo ý muốn chủ quan của chị. Vì muốn gia đình trở nên danh giá, Klara đã làm lụng quần quật, ky cóp, dành dụm một số tiền lớn, đồng thời hết sức lấy lòng bà chủ nhà, một bà tư sản cũ giàu có, để bà ta bán cho mình toà biệt thự mà hiện thời gia đình chị đang phải ở dưới tầng hầm. Cũng bởi mục đích đó mà Klara đã kiên quyết ngăn cản không cho em trai mình yêu Erika, một cô sinh viên xinh đẹp, tính nết quá mẫn cảm, đang gặp bi kịch trong cuộc sống. Thậm chí, để đạt cho được mục tiêu, Klara đã phải dùng cả đến một biện pháp mà chính chị cũng phân vân, ngại ngùng vì thấy không trong sáng, đó là tạo điều kiện cho anh thợ điện Xarda chiếm đoạt cô người yêu của em trai mình.

Nhưng mọi hy vọng của Klara đã tan thành mây khói. Ngay cả ngôi biệt thự mà chị mong muốn sẽ trở thành tài sản của gia đình cũng chỉ là ngôi nhà

ở cõi thiên đường. Bi kịch của Klara là bi kịch của một phụ nữ tỉnh lẻ, ngây thơ và ảo tưởng. Rốt cuộc có lẽ Klara cũng hiểu rằng chị không thể nào sắp đặt được cuộc sống của em trai, cũng như không thể nào tạo ra cho em trai hạnh phúc bằng những kế hoạch phiêu lưu của mình: Vì thế, ở những phút chót, Klara đã thay đổi hẳn cách cư xử. Có thể nói đây là tình huống bất ngờ nhất trong rất nhiều tình huống bất ngờ khác của vở kịch nhưng vẫn hoàn toàn phù hợp với tính cách của Klara, một phụ nữ nhân hậu, có tình thương yêu bao la đối với những người thân, đối với đồng loại nói chung và cả đối với những con mèo bất đắc dĩ đã sinh ra trong căn nhà của chị.

Trong vở *Ngôi nhà trên thiên đường* không có nhân vật phản diện. Có lẽ khán giả sẽ không có ác cảm với bất cứ nhân vật nào. Tất cả đều là những con người đáng thương, khát khao được sống, được yêu, được hạnh phúc. Ngay cả nhân vật bà tư sản bệnh hoạn cũng chỉ là một con người cô đơn, đau khổ, dù đang "thối rữa dần" trên giường bệnh nhưng vẫn ao ước một cách tuyệt vọng là sẽ được người chồng ở nước ngoài trở về đón đi. Chúng ta nhận thấy rằng trừ Klara, một phụ nữ đã chai sắt lại vì ý chí "phục thù" quyết mang lại vinh quang cho gia đình, còn thì tất cả các nhân vật khác đều là những sinh vật khao

khát một cuộc sống trần tục, thắm thiết, đầy dục vọng, cho dù cuộc sống đó chứa đựng cả niềm vui và nỗi buồn, cả niềm hoan lạc và sự đau khổ. Ít hay nhiều, tất cả các nhân vật ấy đều là những kẻ đáng thương, như chính thân phận của nhân loại nói chung. Vở kịch mang tính đa nghĩa.

Với những tình huống bất ngờ liên tiếp; lời thoại hay, dí dỏm, ngôn ngữ chắt lọc, gợi cảm, vở kịch hấp dẫn người xem từ đầu đến cuối.

Là một vở bi hài kịch nhưng chất bi không nặng nề và chất hài cũng không ồn ào. Dường như tác giả không chú ý phê phán lối sống phiêu đãng dễ dãi của ông bố cũng như không có ý định ca ngợi cách sống vị tha, hết lòng vì người thân đến mức quên cả hạnh phúc bản thân của Klara, mà chỉ muốn nêu lên một bi kịch thông thường muôn thuở của con người trên cõi trần gian này, đó là hiện tượng một số người trong chúng ta thường đi tìm hạnh phúc ở những ước vọng cao xa, còn chính cuộc sống thường ngày trong ngôi nhà ấm áp của chính mình thì lại không để ý, hoặc lúc để ý đến thì đã muộn.

Người dịch

NHÂN VẬT

KLARA

PHANĐA

ÔNG BỐ

BÀ CHỦ NHÀ

KAREL

ERIKA

XARDA

KVÊTA

PHẦN MỘT

Nội thất một biệt thự sang trọng. Gian phòng rộng có cầu thang dẫn lên phòng bà chủ nhà ở tầng trên. Bên phải, phía tầng hầm là phòng của Klara; vài bậc cầu thang, hành lang và căn phòng luôn luôn mở cửa sổ. Có thể nhìn thấy mái toà biệt thự. Xung quanh là cảnh thiên nhiên và thành phố. Phần trước của sân khấu mô tả không gian cạnh nhà ga xe lửa, ở đấy có vương quốc của Klara: Tiệm điểm tâm và giải khát với vài cái bàn hẹp và cao. Bên cạnh là quầy bán báo của ông Mrasêk. Phòng bà chủ nhà sáng lên. Bà chủ nhà đang ngồi cạnh đàn pianô chơi một bản nhạc tập của Czerny. Lẫn vào âm thanh du dương của tiếng dương cầm là tiếng ồn ào của nhà ga. Tiếng xe lửa đang tiến đến và tiếng xe môpet lượn vào tiệm ăn. Những tiếng động đó lớn dần và át hẳn tiếng dương cầm. Không gian cạnh nhà ga sáng lên.

KLARA: *(Xách trên tay một cái làn, quay về phía chiếc xe môpet và gọi to)* - Khoan đã nào. Dừng lại! Một con thôi, Slavesêk. Bắt

một con nuôi cho vui. Mang về mà tặng mẹ ở nhà. Anh tha hồ chọn. Nhìn đây này, thấy không? ... Thôi, đi đi. Lại còn châm chọc nữa, đồ bẩn thỉu! *(Có tiếng rơi của chiếc gạt tàn thuốc lá).* Thế đấy. Anh có thể bỏ nó vào balô.

(Có tiếng còi hiệu của nhân viên đường sắt và tiếng tàu hoả rời ga. Klara đặt làn xuống, nói chuyện với ông Mrasêk, ông này hiển nhiên ngồi trong kiốt bán báo nhưng chúng ta không bao giờ nhìn thấy ông ta).

KLARA: *(Lau bàn)* - Mấy con mèo chết tiệt làm tôi đến khổ ông ạ. Nó đẻ đã ba ngày nay. Cái giống mèo bây giờ thật vô tích sự. Chỉ làm phiền người ta thôi. Nghe nói có người đã quẳng chúng xuống nước. Ông Marâusêk nói rằng có một con mèo trước khi chết đuối còn bơi được một đoạn ngắn. Tôi lấy làm tò mò, không biết lũ mèo con có biết học bơi không hay là chịu chết đuối.

(Có tiếng của hành khách đang đi ra).

Họ đã nghỉ việc rồi đấy ông Mrasêk ạ.

Chiều thứ sáu, ở đây đông khách chẳng khác nào tiệm ăn của người Trung Quốc. Người nào người ấy mép nhờn mỡ mà vẫn còn mua về gói to, gói nhỏ. Hôm qua tôi đã tính rồi ông ạ. Cần phải làm một cái gì mới được. Loài người đâm ra đần độn mất thôi. Họ chết đuối trong bia rượu và thịt. Ông xem đây. Cái tay Pêpa trẻ măng thế mà cũng một suất bia mười hai độ, một cốc rum, 2 lạng xúc xích sau bữa ăn trưa. (*Nói với người khách vừa nghĩ đến*). Tôi mang đến ngay đây anh Pêpa ạ. (*Quay ra phía khá giả*). Cái chân của ông thế nào rồi, ông Krakôra? Ông đã ra viện rồi đấy ư? Vậy là ông phải ăn mừng đấy. Bệnh thống phong vốn là căn bệnh của giới quí tộc. Chỉ các ông bác sĩ và các ông lớn mới mắc phải nó thôi. Thế mà bây giờ cả đến ông thợ cạo cũng bị. Người ta gọi đó là bước tiến bộ đấy, ông Krakôra! (*Nói với khách hàng khác*). Một cốc nước quả và hai cốc bia. Ông có thích nuôi mèo không? Tôi sẽ cho ông chọn. Để làm gì ư? ồ, câu hỏi ấy cũng giống như câu hỏi ông lấy vợ để làm gì.

Nó phụ thuộc vào óc tưởng tượng của từng người ông ạ. Ông già Marâusêk còn dạy cho mèo biết bơi nữa đấy. Thế nào Miluska? Chuyện làm ăn của em có phát tài không? Bố chị ở trong khách sạn làm gì nhỉ. Ông cụ có thể ở nhà cơ mà. Chắc là em không tin ông già nhà chị phải không? Chờ một tí, anh Pêpa, còn tiền lẻ trả lại anh đây. Cảm ơn. Tôi có thể biếu anh một con mèo.

(Có tiếng xe môtô đi đến).

Phanđa chưa thấy về Milan ạ. Chị cũng đang chờ nó tới bằng chuyến tàu chợ chiều nay. Bây giờ hai tháng nó mới về nhà một lần. Nó làm cả ngày chủ nhật. Em biết rõ nó rồi đấy. Gì chứ đi hội thi nhất định nó sẽ đi thôi. Để rồi chị sẽ bảo nó.

(Tiếng môtô đi xa dần. Khách hàng cũng lần lượt đi. Tiếng ồn ào tắt dần. Klara quét dọn, lau bàn. Tiếng nhạc chơi theo môtip Klara).

Thằng bé vẫn còn ngồi trong tàu hoả mà bạn bè nó đã tới hỏi thăm rồi. Cậu em

trai tôi ấy mà, ông Mrasêk ạ, nó có cái gì đó hấp dẫn ở tận trong tâm hồn. Ai cũng thích nó. Đôi khi tôi có cảm giác như nó không phải là người của gia đình tôi nữa. Nó hầu như chẳng biết giận ai bao giờ. Tôi thì quát tháo như một con điên, còn nó thì hiền khô như chúa Giêsu vậy. Bố tôi bảo nó giống tính bà tôi. Ngay cả trong cơn tức giận bà tôi cũng làm điều thiện. Khi ông tôi đi với gái, bà tôi đi khắp làng phân phát đồ dùng và tiền bạc của ông tôi cho mọi người. Cái thằng bé Phanđa nhà tôi nó ăn ở tốt bụng đến mức toà thánh Vaticăng cũng phải ghen tị. Mới đây bà chủ tịch hội chữ thập đỏ đã phát khóc vì cậu ấy đăng kí hiến hai mươi lít máu. Hai mươi lít máu, ông Mrasêk ạ. Nghĩa là bằng năm lần xe tải nghiến còn gì! Đôi khi tôi muốn cho cậu ấy một trận. Nhưng mà lòng tốt và sự ngu dốt thường được chứa đựng trong con người. Tôi đã nghiệm thấy điều đó. Chỉ có điều tôi không biết giữa lòng tốt và sự ngu ngốc khác nhau ở chỗ nào.

(Karel đi đến. Đó là một người đàn ông mặc bộ quần áo màu sẫm).

KAREL: - Chào cô Klara.

KLARA: - Chào anh. Anh dùng món gì?

KAREL: - Tôi ư? Có lẽ... có lẽ... món gì cũng được.

KLARA: - Vậy là anh không cần gì rồi. Anh ở đâu về đấy?

KAREL: - Tôi đi đòi hàng. Quan tài gỗ sồi. Cái khoản này có đến một phần tư thế kỷ nay người ta không cấp cho chúng tôi lấy được một chiếc. Bây giờ toàn loại gỗ xấu, nắp không kín, đậy vào thì cong, vênh váo. Thế mà chúng tôi vẫn cứ phải chôn chúng xuống đất.

KLARA: - Cái thứ quan tài thì thế nào mà chẳng được.

KAREL: - Khác nhau chứ, cô Klara. Nếu là quan tài gỗ sồi có thể đảm bảo 10 năm. Còn loại ván gỗ tạp thì chẳng được mấy chốc. Nằm quan tài bằng gỗ sồi, người ta cứ như đang ở trong phòng vậy.

KLARA: - Tôi biết. Nếu mắc thêm đèn điện và têlêphôn nữa thì anh có thể đổi nó lấy một căn hộ hạng nhất chứ gì!

KAREL: - Cô đáng yêu thật. Lúc nào cô cũng biết

cách đùa. Năm nay sắp có hội đấy. Nghe nói sẽ có ba đu đôi và hai đu quay.

KLARA: - Chắc anh đến hỏi xem tôi có đến nhà anh dự bữa cơm chiều nay không chứ gì? Anh cứ hỏi ngay có được không. Nhưng anh Karel ạ, tôi không đến được đâu.

KAREL: - Cô thật đáng yêu. Chỉ thoáng cái là cô đã đoán được ý người khác. Có điều mẹ tôi đã chuẩn bị cả rồi. Bà đã giết hết mấy con thỏ. Thứ hai vừa rồi cô đã hứa với tôi kia mà.

KLARA: - Mới đầu tôi tưởng chỉ có Phanđa về thăm nhà. Nhưng rồi ông bố lại cũng về. Chẳng lẽ tôi để mặc hai bố con.

KAREL: - Bố cô đang ở trong khách sạn. Chắc cô biết chứ?

KLARA: - Tôi đã chờ suốt ngày hôm nay để xem có kẻ ngồi lê đôi mách nào đến nói với tôi điều đó không. Vậy ra người ấy là anh.

KAREL: - Lạy chúa Giêsu, Klara, tôi rất lấy làm tiếc. Quả thực tôi không biết (*cầm tay Klara và nửa như ôm cô vào lòng*). Xin em đừng giận. Anh...

KLARA: - Có thể thôi cái giọng điếu văn ở đây.

Với tôi, chẳng có ai chết cả. Anh về nói với mẹ rằng, thịt thỏ thì ngay hồi chiến tranh chúng tôi cũng không ăn. Và bỏ tay ra. Anh có biết là anh đã chạm vào ngực tôi không?

KAREL: - Xin lỗi. Dù sao tôi cũng chỉ là một con người.

KLARA: - Tôi biết, anh không phải là con bạch tuộc. Còn tôi, tôi không phải là chai rượu ngon để anh hứng chí lên muốn mở nút đánh chén lúc nào cũng được.

KAREL: - Thứ hai vừa rồi cô nói khác cơ.

KLARA: - Anh tưởng rằng anh ôm được tôi một lần và hôn tôi hai lần là anh đã hiểu được tôi hay sao? Chắc chắn anh đã nghĩ thế! Mỗi lần anh ôm tôi là tôi lại có cảm giác anh định bỏ tôi vào quan tài. Nói chung, ngay từ hồi còn bé tôi đã không thích những người làm cái nghề mai táng.

KAREL: - Nhưng tại sao? Đó là một cái nghề rất tốt. Cô sẽ thấy không ở đâu người ta lịch sự như ở nghĩa trang. Hai mươi lăm năm qua, ở đấy tôi chưa hề nghe thấy một lời tục tĩu nào.

KLARA: - Sao anh lại gọi đó là một nghề được. Giả dụ anh sơn quan tài thì ít ra đó cũng là một công việc. Đằng này, đứng chỗ này một tí, khom lưng chỗ kia một tí, hai lần thở vào khăn mùi soa, thế là nhận tiền công.

KAREL: - Thì cũng phải có người làm việc đó chứ. Riêng tôi, tôi thích công việc ấy. Bởi vì ngay cả một cuộc đời bình thường nhất lúc chết cũng có một giá trị thiêng liêng nào đó. Bất cứ đám tang nào cũng làm tôi xúc động. Người ta cũng cảm thấy điều đó nên rất mến tôi. Tất cả mọi người, trừ cô. Thật kỳ lạ.

KLARA: - Chẳng có gì lạ cả. Tôi thích những người đàn ông vui vẻ, biết cười rung cửa sổ. Còn anh, suốt ngày, từ sáng đến chiều anh đưa đám tôi. Hôm qua anh còn đề nghị tôi xây một ngôi mộ gia đình nhìn ra phía công viên nữa.

KAREL: - Cái đó họ bán giá hời đấy.

KLARA: - Tôi thèm vào cái mộ ấy! Tôi là một phụ nữ bình thường, lúc nào cũng bận bịu đến kiệt sức. Tôi có nhiều việc phải lo đến mức tôi nghĩ rằng mình sẽ trở thành

bất tử. Ngay cái tên anh tôi cũng không thích đâu. Karel, Karel, tên gì mà lạ thế. Thậm chí người ta không biết nếu mắng chửi anh thì phải gọi tên anh như thế nào.

KAREL: - Bố tôi đã nghĩ ra cái tên ấy. Để tôi dễ tiếp xúc với mọi người. Đối với nghề nghiệp của chúng tôi đó là điều quan trọng nhất. Khi gọi bằng tên thánh, bao giờ cũng gây cho người ta sự tin cậy. Bố cô đã đến kia kìa *(bỏ đi).*

(Ông bố đến cùng với một cô gái trẻ. Ông đã sắp đến tuổi sáu mươi).

ÔNG BỐ: *(Chỉ tay)* - Đây là quang cảnh thành phố của chúng tôi. Đây là nhà thờ *(Ngước nhìn lên, lau trán).* Kia là những con chim bồ câu của chúng tôi. Toà thị chính của chúng tôi.

KLARA: - Của bố chỉ có tiệm rượu Bông Hồng thôi.

ÔNG BỐ: - Đây là Klara của chúng tôi. Vậy là em đã được biết toàn bộ các danh lam thắng cảnh của thành phố.

KLARA: - Con xin nói thẳng với bố: con sẽ không

trả nợ, tiền con sẽ không cho mượn, và con cũng không là người bảo lãnh cho bố đâu. Bố cần gì ở đây?

ÔNG BỐ: - Trời ơi! Con gái tôi đã già đi đấy. Và đâm ra hay cáu kỉnh.

KLARA: - Còn bố thì ngày càng trẻ ra. Nếu bố không phanh lại thì mùa thu này chúng con gửi bố đến trường khiêu vũ. Bố mặc bộ quần áo gì thế này?

ÔNG BỐ: - Bộ áo quần bò đấy con ạ. Còn đây là Kvêta.

KLARA: - Bố nhận cô này làm con nuôi ư?

ÔNG BỐ: - Con biết đấy. Bố không thể cưới tất cả đàn bà làm vợ được. Từ mùa thu vừa qua bố và cô ấy hát cùng với nhau. Hai người làm quen với nhau đi.

KVÊTA: - Tôi là Kvêta Leharova.

KLARA: - Tôi là Klara Zarubexka.

KVÊTA: - Tôi đã được nghe kể chuyện về chị. Tất nhiên là tôi không tin.

ÔNG BỐ: - Bố đã ca ngợi con, con biết không? (*Cười*). Có chuyện gì mới lạ không con?

KLARA: - Tất cả đều cũ. Bố còn nợ con ba nghìn rưỡi đồng.

ÔNG BỐ: - Con đón tiếp bố khéo quá đi thôi (*Nói với Kvêta*). Vì mừng quá mà nó giết tôi cũng nên. Rồi em xem.

KLARA: - Con đã trả nợ thay cho bố. Con đã đi tìm bố khắp cả nước cộng hoà này. Con đã phải nói dối những nơi đến liên hệ, để họ đừng nghĩ rằng con không biết cả địa chỉ của bố đẻ mình. Thế mà bố lại trở về với bộ ria nhuộm, ăn ở trong khách sạn và đi khắp thành phố rêu rao rằng bố không thể về nhà. Con mừng đến loạn trí mất.

ÔNG BỐ: (*Với Kvêta*) - Em hãy tưởng tượng rằng em lấy anh làm chồng và em sẽ là dì ghẻ của Klara.

KVÊTA: - Em sẽ không lấy anh.

ÔNG BỐ: - Em hành động như vậy là đúng. Trong dòng họ nhà anh, người sống lâu nhất, không quá 55 tuổi. Vì thế ai cũng ồn ào và vội vã. Thực ra bố phải chết rồi mới đúng, phải không Klara?

KLARA: - So với xác chết thì bố còn hoạt bát quá đấy.

ÔNG BỐ: - Rồi nó sẽ đến mà không lương trước được. Đóng nắp chiếc vali xong rồi ra đi.

Giống như bác Rudolf. Bác ấy nhìn ra ngoài cửa sổ và vừa dứt câu nói: Tiên sư nó, lại mưa rồi, thì bác ấy chết. Áp huyết của bố là hai trăm hai mươi trên tám mươi. Cái chết sẽ đến bất cứ lúc nào.

KLARA: - Về khoản đó thì bố hãy thư thư đã. Trước hết bố phải trả lời mấy lá thư. Bố có thư bảo đảm của phòng luật sư. Hai thư đến từ thành phố Tyn. Mấy đứa trẻ hình như nhớ bố thì phải.

KY E'CA: - Anh lại còn mấy đứa con khác sao?

ÔNG BỐ: - Con trên giấy tờ vậy thôi.

KLARA: - Cô ta đến tìm bố tôi với cặp trẻ sinh đôi. Đến tận nhà.

ÔNG BỐ: - Chuyện ấy xảy ra đã mười năm rồi. Cô ta bắt tôi phải nhận là bố của hai đứa bé. Cô ấy sinh lúc sắp thi tốt nghiệp trung học. Thế là tôi phải nhận để cho cô ta học hành đến nơi đến chốn. Thực ra hai đứa bé ấy là con của tay giáo viên dạy toán.

KLARA: - Đấy là bố cả quyết như vậy.

ÔNG BỐ: - Hai đứa bé chưa biết nói mà đã biết đếm rồi. Vậy thì làm sao mà chúng lại là

con tôi được. Con có cái gì trong làn thế? (*Nhìn vào làn)* Lại mấy con mèo phải không? Bố đoán vậy. Rồi đến lúc đi đưa đám con sẽ toàn một lũ mèo. Vừa nãy con nói bố nợ con bao nhiêu tiền?

KLARA: - Ba nghìn rưỡi.

ÔNG BỐ: (*Đưa tiền cho Klara)* - Đây, kể cả tiền lãi.

KLARA: (*Trả bố năm trăm đồng)*- Con không lấy lãi bố. Đây, trả bố năm trăm.

ÔNG BỐ: - Con đưa cho Phanđa. Để nó đi hội.

KLARA: - Kể từ ngày bố đi, Phanđa cũng đã lớn rồi. Nó đã đi làm và kiếm được tiền. Bố để chỗ tiền này cho bọn trẻ con.

ÔNG BỐ: - Bố muốn cho Phanđa. Mẹ kiếp, chẳng lẽ bố không thể cho con trai mình vài trăm đồng hay sao?

KLARA: - Phanđa không lấy tiền của bố đâu.

ÔNG BỐ: (*Một lát)* - Nếu nó không lấy hẳng hay. Việc gì con phải cáu. Bố muốn nó bảnh bao hơn một chút.

KLARA: - Bảnh bao mà làm gì. Phanđa chưa muốn lấy vợ đâu.

ÔNG BỐ: - Điều đó thì ai cũng nói trước khi vào

cuộc. Nhưng chẳng có cậu con trai nào từ chối được. Nó hệt như bệnh truyền nhiễm vậy. Mấy đứa con gái chỉ cần hắt hơi hai cái là xong ngay.

KLARA: - Bố cứ nghĩ mọi người ai cũng như bố. Đến huyện nào cũng gửi lại một đứa con. Phanđa thậm chí còn chưa có bạn gái.

ÔNG BỐ: - Chả lẽ nó cứ phải trình bày lại với con hay sao.

KLARA: - Chắc chắn bố không thể chờ được đến lúc cô đây được làm bà.

KVÊTA: - Vì tôi thì cậu ấy không cần phải vội. Tôi đã được làm bà ba tháng nay rồi.

KLARA: - Thật là một kỉ lục. Chắc là cô phải có con từ lúc còn chơi với búp bê.

ÔNG BỐ: - Vậy là hai người đã làm quen với nhau. Thôi, các cô chia tay nhau đi.

KLARA: - Bố về nhà chứ?

ÔNG BỐ: - Bố nghỉ trong khách sạn. Rồi Phanđa sẽ về. Con lại còn một lũ mèo ở nhà nữa. Con có nhớ lông mèo con đã làm bố dị ứng đấy không?

KLARA: - Không còn con mèo nào đâu.

ÔNG BỐ: - Trong làn con chả có mấy con mèo đấy sao?

KLARA: - Con sẽ bỏ nó ở lại đây. Để bố không thể viện lí do lí trấu gì nữa.

ÔNG BỐ: - Trái tim con sẽ nổ tung và bố sẽ phải hối hận.

KVÊTA: - Em sẽ chờ anh ở khách sạn (*bỏ đi*).

ÔNG BỐ: - Kvêta, chờ anh một lát. Bố phải đến với cô ấy, Klara a. Đó là tình yêu. Có lẽ đây là mối tình cuối cùng. Người ta không thể cưỡng lại khi nó đã hoàn toàn chinh phục con người.

KLARA: - Thì bố đã bị chinh phục rồi chứ gì. Đã lâu những chuyện như thế không xảy ra. Lần cuối cùng vào đêm giao thừa năm ngoái bố đi theo con mẹ Iedoliskôva. Rồi bố nằm lạnh cóng trong vũng băng. Phanđa phải lấy rìu đào bố lên, đưa bố về nhà.

ÔNG BỐ: - Con đừng gào lên như thế. Đằng kia có người.

KLARA: - Suốt hai mươi năm trời con chẳng dám bước đi đâu vì xấu hổ cho bố. Suốt hai mươi năm trời con ngủ không ngon giấc,

thỉnh thoảng lại giật mình vì nỗi ám ảnh rằng một lúc nào đó, bất ngờ trên màn ảnh tivi sẽ hiện lên bộ mặt nhăn nhó của bố trong đám người đang bị cảnh sát truy lùng.

ÔNG BỐ: - Đã bảo đừng gào lên nữa.

KLARA: - Nếu bố không rời ngay cái khách sạn ấy trở về nhà thì con còn kêu to hơn nữa. (*Nói với người qua đường*). Chào ông Âuza. Bà có khoẻ không, bà Âuzôva? Hai ông bà hôm nay nom đẹp đôi quá. Thiên hạ sẽ chẳng ai nghĩ là hai ông bà đã ly dị nhau.

(Có tiếng động cơ mô tô).

Anh Mrasêk, chờ một chút. Dừng lại! Hãy nói với ông bác anh rằng những con mèo ấy tôi không thể cho được đâu. (*Với bố*). Bố đừng đứng ở đây nữa. Bố hãy về nhà trước khi Phanđa về.

ÔNG BỐ: - Bố biết nói với cô ấy thế nào. Liệu cô ấy sẽ nghĩ về bố ra sao. Cô ấy đã đọc thư con viết cho bố.

KLARA: - Thư nào?

ÔNG BỐ: - Lá thư con viết rằng nếu bố về thì con sẽ đuổi bố ra tận nhà ga. Thế mà bây giờ bố lại về nhà. Hệt như một thằng ngốc.

KLARA: - Không sao. Ngay cả những tên đao phủ cũng có quyền trở về nhà ở của mình. Chắc cô ta cũng phải hiểu điều đó, dù thế nào thì bố vẫn là bố của chúng con, chúng con không thể có người bố khác.

ÔNG BỐ: - Có vẻ như con không giận bố nữa.

KLARA: - Con còn muốn giết bố ấy chứ.

ÔNG BỐ: - Lạy chúa. Con gái tôi nó vẫn còn yêu quý tôi. Con định làm gì bố, hở Klara? Ngay từ hồi con còn bé tí, bố đã hay cốc vào đầu con. Cuộc sống ngắn ngủi lắm. Đừng để ý đến bố nữa. Con hãy sống vì mình thôi. Con hãy nhổ vào tất cả, đừng hy sinh vì bất cứ ai nữa. Nếu không sẽ có lúc con nghẹn thở vì hối hận và thương xót cho chính bản thân con. Giống như mẹ con. Mẹ con hy sinh cho con, con lại hy sinh cho Phanđa, và Phanđa có trời biết, nó sẽ hy sinh cho ai. Bố mẹ tận tụy phục vụ các con, các con tận tụy phục vụ con mình và cứ thế luân

hồi như một chuỗi ngu ngốc. Không ai chịu sống cả. Con hãy mặc kệ mọi người. Chẳng ai đền đáp lại cho con đâu. Con hãy tin ở bố, dù chỉ một lần. Hôm nay thì bố nói thật. Bố đã uống ba cốc cô nhắc. Hãy đuổi bố ra khỏi nhà ngay đi, nếu không sẽ muộn đấy. Bố không muốn con là kẻ bất hạnh.

KLARA: - Chẳng lẽ con không nghĩ gì hay sao? Bố cứ nói như bắn súng liên thanh ấy. Thì ra bây giờ bố uống rượu cả buổi trưa. Cái đó sẽ bàn sau. Bây giờ bố hãy tỉnh táo lại đi. Bố hãy đi mua một bó hoa và lên chào bà chủ nhà. Con sẽ mua biệt thự của bà ấy. Ít nhất cũng để cho bà ta thấy gia đình nhà ta là loại tử tế (*Nhìn theo đoàn tàu tốc hành).*

ÔNG BỐ: - Vừa mới bỏ nhà ra đi mà con trai thì đã lớn tướng, còn con gái thì hoá điên.

KLARA: - Ông thấy không, ông Mrasêk. Bố tôi đã trở về. Ông trả tiền tôi, lại cho Phanđa năm trăm đồng đi hội. Bố tôi hay làm chuyện lộn xộn nhưng rồi bao giờ cũng mong trở về nhà. Gia đình đối với ông

già còn có ý nghĩa lắm. Thôi tôi về đây. Trời, đúng là một ngày ra trò ông Mrasêk ạ. Mười lăm kilôgam xúc xích và mọi thứ đều hết bay! Cả ông nữa, tôi nhìn thấy ông cũng đã bán hết báo. Người ta mua mọi thứ. Họ mua cứ như muốn chuốc lấy tội lỗi của mình. Tôi chẳng muốn đứng lên nữa. Chân tôi dễ bị phù mất. Khi nào rỗi rãi, tôi phải đi chữa cái chân này mới được. Tôi về đây. *(Nhìn cái làn, đi mấy bước lưỡng lự. Quay lại xách làn lên).* Hôm nay tao mang chúng mày về. Nhưng mai thì biến đi nghe không! Tao sẽ không dây dưa với chúng mày mãi đâu! Người ta thì ích kỷ, dửng dưng, còn tôi thì đầu tắt mặt tối vì họ. Tôi như bị người ta đánh cắp. Cả chúng mày nữa, đồ vô tích sự. Tôi còn bao nhiêu việc phải làm. Ôi, công việc, chán mớ đời! *(Bỏ đi).*

(Tối. Tiếng nhạc chuyển tiếp. Tiếng đàn dương cầm).

Nội thất toà biệt thự sáng lên. Ở căn phòng tầng trên, bà chủ nhà vẫn ngồi

chơi đàn. Trong phòng đại sảnh dưới nhà có một thanh niên to khoẻ đang đứng. Anh ta mặc áo may-ô vai đeo túi dết và đang chăm chú ngắm chiếc lọ hoa bằng sứ rất lớn đặt trên cái trụ cầu thang. Đó là Xarda. Ở bậc cuối cùng của cầu thang, chỗ không gian trống. Phanđa đứng chờ Klara. Trong phòng trên chiếc giường nhỏ Erika đang ngồi co ro. Bà chủ nhà ngừng chơi đàn, đứng dậy, cầm cây gậy và nặng nề đi về phía cửa sổ.

PHANĐA: (*Chạy xuống*) - Chị ấy về rồi. Chị ấy về rồi.

XARDA: (*Lẩm bẩm*) - Hệt như ở trong viện bảo tàng. (*Ngồi xuống chiếc ghế bành cổ nghỉ ngơi thoải mái*).

(*Phanđa bước vào phòng làm Erika giật mình đứng dậy. Trong bộ quần áo nom cô có vẻ mơ màng*).

PHANĐA: - Chị ấy về kia rồi. Chị ấy đang đứng ở góc phố nói chuyện với bà nhân viên bưu điện. Em làm sao thế? Em ốm à? Tay em ra mồ hôi đây này.

ERIKA: - Em không tìm thấy kính râm. Em luôn

có cảm giác như khoả thân khi bị người ta nhìn thẳng vào mắt.

PHANĐA: - Em đừng sợ. Chị Klara không biết gì đâu. Thị giác chị ấy rất yếu. Em lau tay và chải lại tóc đi. Chị Klara rất chú ý đến ấn tượng ban đầu. Hoặc là chị ấy sẽ rất quí em. Hoặc là chị ấy sẽ đuổi em đi đấy. Chị Klara rất không thích tính bướng bỉnh.

ERIKA: *(Lan trán và tay bằng khăn mùi soa)* - Chị ấy sẽ đuổi em mất. Anh nhìn em xem. Em toát hết cả mồ hôi ra đây này. Tại thần kinh đấy. Mồ hôi em vã ra như tắm.

PHANĐA: - Ngay cả khi toát mồ hôi em vẫn rất xinh.

ERIKA: - Không đúng. Sao anh lại nói thế, anh Phanđa.

PHANĐA: - Em như thế nào anh ưa thế.

ERIKA: - Thế nghĩa là thế nào? Đừng giận em khi em hỏi anh liên tục. Em muốn biết tất cả những điều anh nghĩ về em. Người ta nhiều khi không hề nói ra những điều họ nghĩ. Bố em rất ghét mẹ em, song

không bao giờ ông hé răng ra điều đó. Thế còn anh thì sao?

PHANĐA: - Trước mặt chị Klara em đừng gọi anh là Phanđa. Chị ấy không chịu được cách gọi ấy. Và khi nào chị ấy đưa tay cho em, em nhớ nắm chặt nhé, để chị ấy biết là em rất tin cậy. Và em hãy cười cho tươi nhé, đừng ngại. Chị Klara rất vui tính. Em hãy nói rằng ở nhà em cũng nuôi mèo. Chị ấy thích thế. Khi nào chị ấy hỏi về anh, em cứ nói rằng anh là người rất khéo tay trong các việc chuyên môn. Chị ấy rất thích nghe những điều đó. Em cứ tự nhiên mà nói. Rằng Phanđa sẽ có lúc làm nên sự nghiệp. Chị ấy đau khổ về điều đó. Một lần chị ấy xem số tử vi cho anh, lúc ấy anh còn bé lắm. Em biết không, trong cái lá tử vi đó có viết một điều rất nhảm nhí rằng anh vốn bẩm sinh là một vĩ nhân, một lãnh tụ. Thế là từ đó chị ấy luôn luôn thúc giục anh. Anh sinh lúc mới có 7 tháng tuổi nên chẳng lúc nào theo kịp người khác. Hồi còn học sinh, anh học chẳng khá nhưng chị ấy không tin. Chị ấy đã đọc ở đâu đó

và thấy nói rằng ngay cả Einstein cũng thi trượt hai lần. Chị ấy muốn anh làm nên sự nghiệp.

ERIKA: *(Quẳng chiếc ví đầm)* - Trong này không có thuốc. Có lẽ em đã bỏ nó trong cái ví thứ hai mất rồi.

(Có tiếng Klara: Vậy các bà hãy hỏi mấy ông lái xe bưu điện ấy, xem họ có thấy chuột trong xe không).

PHANĐA: - Chị Klara về rồi. Anh phải mở cửa sổ. Cái cửa này luôn luôn mở. Ở đây ẩm lắm. Tầng hầm mà.

ERIKA: - Không có mấy viên thuốc ấy thì em không chịu được đâu.

PHANĐA: - Bình tĩnh nào. Đưa tay cho anh. Em hít thở mạnh vào. Đừng sợ. Chị Klara rất tốt bụng. Chị ấy cũng là một phụ nữ bất hạnh. Người yêu của chị bỏ trốn trước ngày cưới một tuần. Em mất bình tĩnh rồi. Đừng ngại. Anh yêu em.

ERIKA: - Đừng giận em. Không phải tại em... Em phải dội nước lạnh anh ạ.

PHANĐA: - Em đi theo anh. Nhanh lên. Chị Klara đến ngay bây giờ đấy.

(Hai người đi về phía sau, tưởng tượng ở đấy có nhà tắm).

KLARA: (*Đi vào gian đại sảnh, một tay cầm làn, tay kia xách túi hàng hoá).* Anh làm gì ở đây? Cái ghế ấy không được ngồi đâu. Cổ vật đấy.

XARDA: - Ông Gialâuđếch bảo tôi đến đây. (*Đứng dậy).*

KLARA: (*Quan sát Xarda)* - Ông ấy hứa sẽ gửi đến một anh thợ lành nghề nhất.

XARDA: - Tất nhiên.

KLARA: - Anh là người lành nghề nhất à?

XARDA: - Vâng. Và đẹp trai nhất.

KLARA: - Vậy anh có thể lựa chọn lấy một. Tôi hy vọng là anh không định đi dự thi sắc đẹp.

XARDA: - Cô định thuê mắc điện cho máy giặt hay thuê là váy? (*Sờ vào lưng Klara).*

KLARA: (*Tát cho anh ta một cái)* - Anh thích uống cà phê hay uống chè?

XARDA: - Bia. Tôi thích bia ướp lạnh và chăn đệm sạch sẽ. Cô có vẻ sắc sảo đấy. Và rất dễ thương.

KLARA: - Với tôi thì anh không dễ thương chút nào.

XARDA: - Điều đó chứng tỏ có hứa hẹn. Đầu tiên là dao sắc, sau đó là giường êm. Được, rồi cầu chì sẽ bay tứ tung trong căn phòng này.

KLARA: - Vậy anh trình diễn thử xem nào. Còn chờ gì nữa?

XARDA: - Cô nói thế nghĩa là thế nào?

KLARA: - Anh hãy cởi quần áo ra, để tôi xem điều kì diệu của điện cao thế.

XARDA: - Cởi quần áo? Ở đây? Cởi hết à?

KLARA: - Anh có thể bỏ cái túi kia xuống để đôi tay được rảnh rang.

XARDA: - Này. Tôi không thích phụ nữ biến tôi thành thằng ngốc đâu. Tôi cũng dữ ra trò chứ không phải thường đâu, cô em ạ.

KLARA: - Còn tôi, tôi không thích những anh thợ lộn xộn, đem xáo trộn giữa công việc với nhà thổ. Anh đến để mắc điện. Vậy anh hãy làm việc đi. Máy giặt ở dưới nhà. Cầu dao chính ở tầng trên. Tôi sẽ chuẩn bị đồ ăn thức uống mời anh, tiền công hai mươi đồng côron một giờ và sẽ tặng

anh một con mèo làm quà kỉ niệm. Anh nhớ thay dép đi trong nhà và rửa ráy thì ở nhà tắm. Tôi muốn công việc chất lượng và vật tư tốt. Để nó lâu hỏng. Cái biệt thự này rồi tôi sẽ mua. Miễn chuyện trò, miễn tán tỉnh, được không?

XARDA: - Tôi có cảm giác là cô đã sinh nhầm thế kỉ. Chúng ta hiện đang sống ở Tiệp Khắc, thưa cô, và ở thế kỉ hai mươi. Có một khẩu hiệu: Người thợ! đó là người chủ của chúng ta. Hai mươi đồng một giờ. Cô làm tôi buồn cười. Tôi thích uống rượu cô nhắc Pháp. Vậy mà cô lại bảo tôi phải đi dép trong nhà. Thưa cô, cả đến ngài bộ trưởng cũng không bắt tôi phải làm như vậy. Tôi thấy cô thật đáng yêu. Cái máy giặt của cô ở đâu?

KLARA: - Hai mươi đồng một giờ.

XARDA: - Được. Cô đáng yêu quá.

KLARA: - Và một con mèo làm kỉ niệm.

XARDA: - Mèo thì tôi chẳng cần. Với tôi, một con chó đã quá đủ rồi. Ông bộ trưởng đã cho tôi một con chó. Tôi làm cho nó cái nhà nhỏ. Nghe nói nó là giống chó quí. Họ

bảo giá nó những hai nghìn đồng. Cô biết không, nó chỉ ăn gan và giămbông. Còn tắm thì bằng săm pôn hảo hạng.

KLARA: - Và nó chỉ biết hút thuốc lá Mỹ chứ gì?

XARDA: - Không. Nhưng nó là một con chó ngốc kinh khủng. Cả đến ruồi nó cũng sợ.

KLARA: - Anh tên là gì nhỉ?

XARDA: - Xarda Iarđa.

KLARA: - Iarđa Xarda?

XARDA: - Đúng. Một cái tên hay đấy chứ. Nghe mà muốn dọn giường đi ngủ.

KLARA: - Ai mở cửa cho anh vào nhà thế? Bà chủ nhà biết anh đang ở đây không?

XARDA: - Em trai cô mở cửa.

KLARA: - Phanđa đã về rồi ư? Nó đâu rồi? Phanđa. Phanđa! Anh Xarda, cái máy ở trong phòng giặt. Anh đi theo hành lang qua cầu thang xuống phía dưới. Đó là máy giặt Mỹ. Bà chủ đã mua nó bằng ngoại tệ ở cửa hàng quốc tế. Anh làm việc đi. Rồi tôi sẽ đến ngay.

XARDA: - Chẳng việc gì phải vội cô ạ. Đêm còn dài (*Đi vào phía sau).*

(Phanđa đi ra).

KLARA: - Sao em về muộn thế? Chị chờ em từ hôm qua. Em mới sắm chiếc áo sơ mi này đấy à. Đẹp đấy. Cổ em quấn cái gì thế? Toà nhà ấy các em làm xong chưa?

PHANĐA: - Chúng em vừa bàn giao hôm thứ năm. Không hề có một sơ suất nhỏ.

KLARA: - Thật ư? Thế những ai có mặt hôm ấy?

PHANĐA: - Ông giám đốc, kĩ sư trưởng, thợ cả, đội trưởng và nhân viên trong bệnh viện.

KLARA: - Cả ông giám đốc cơ à? Thế ai đứng ra bàn giao?

PHANĐA: - Lôida.

KLARA: - Sao lại Lôida?

PHANĐA: - Em bên cạnh lò hơi ở tầng dưới.

KLARA: - Bàn giao là việc của em. Tại sao họ lại không cho em làm việc đó nhỉ?

PHANĐA: - Cần phải có người trong lò hơi.

KLARA: - Sao Lôida không làm việc đó. Nó mới chỉ làm việc từ hồi tháng hai cơ mà.

PHANĐA: - Em không thích cãi nhau.

KLARA: - Cãi nhau thì không cần. Nhưng cần giơ nắm đấm. Và đừng để họ đẩy em ra rìa

như vậy. Đó là một sai lầm, Phanđa ạ. Em đã triệu tập bộ phận đến họp như chị mách nước chưa?

PHANĐA: - Chưa. Không cần thiết phải làm như vậy.

KLARA: - Em nghĩ là người ta chỉ hội họp khi cần thiết thôi ư? Người ta tổ chức họp cốt để những kẻ láu cá nhấn mạnh cá nhân mình. Em nghĩ ra cái gì đó, triệu tập một cuộc họp, một giám đốc đến dự - do thiếu nguyên vật liệu chẳng hạn - Thế là xong Phanđa ạ. Người ta sẽ chú ý đến em. Những kẻ ngu ngốc trên thế gian này luôn luôn nhiều hơn những người thông minh. Nếu không người ta cắn xé nhau hết rồi. Thế giới này đông nghịt những người không biết họ muốn gì. Chúng ta biết như vậy Phanđa ạ. Em sẽ triệu tập vài cuộc họp. Em sẽ thi vào trường trung cấp công nghiệp và sau vài năm nữa em sẽ đứng vào hàng lãnh đạo công ty.

PHANĐA: - Chị Klara. Em nghĩ là mình không có năng khiếu làm cái nghề đó.

KLARA: - Em là người có nhiều năng khiếu. Chỉ có điều em chưa biết mà thôi. Em quá khiêm tốn và hiền lành. Thậm chí em còn không biết đánh nhau nữa. Chị không biết sau này em sẽ giáo dục con cái ra sao. Đôi lúc chị cứ lo, hiền lành quá như em làm sao lấy nổi một cô vợ.

PHANĐA: - Em sắp cưới vợ.

KLARA: - Em không cần phải vội. Với đàn bà thì khác. Một cô gái đẹp chỉ khiêu vũ vài vòng đã hết thời xuân sắc và khi cô ta không lấy được người mình ao ước thì chỉ còn nước lấy người đàn ông muốn cưới mình. Đàn ông thì khác. Đàn ông càng lớn tuổi càng chắc chắn. Em đừng vội. Khi nào chúng ta mua được nhà và em tốt nghiệp trung học em hãy nghĩ đến chuyện lấy vợ.

PHANĐA: - Nhưng em có người yêu rồi. Em đã yêu, chị Klara ạ.

KLARA: - Trời ơi. Chuyện xảy ra như thế nào?

PHANĐA: - Em cũng không biết nữa. Em đến đấy để gỡ lò sưởi. Chúng em chào nhau và bỗng nhiên chúng em hôn nhau.

KLARA: - Hôn nhau?

PHANĐA: - Vâng. Cô ấy đến thăm bệnh nhân. Erika bảo...

KLARA: - Erika? Cô ta tên là Erika? Người Digan à?

PHANĐA: - Không. Cô ấy người Tiệp. Quê ở Kôlin.

KLARA: - Lại goá chồng chứ gì?

PHANĐA: - Không. Cô ấy chưa bao giờ có chồng cả.

KLARA: - Không chồng nhưng có con chứ gì?

PHANĐA: - Cô ấy không có con. Chẳng thấy cô ta nói gì về chuyện ấy.

KLARA: - Chả lẽ cô ta lại nói chuyện ấy với em.

PHANĐA: - Chị yên tâm. Cô ấy rất yêu em.

KLARA: - Cô ta yêu em. Rồi sao nữa? Cô ta làm gì? Lương tháng bao nhiêu? Nhà cửa gia đình thế nào? Đồ đạc, tiền bạc có không? Những cái đó em cần phải tìm hiểu cho kĩ. Em có nhớ Iarâusêk Kôlku cũng bỏ qua chuyện đó như em rồi cuối cùng dẫn về nhà một cô nàng thiếu hẳn một quả thận nhưng kèm theo hai đứa bé con. Đã thế lại còn ngu ngốc đến mức không thèm hối hận.

PHANĐA: - Erika là sinh viên. Cô ấy học đại học.

KLARA: - Thật ư? Thế cô ta có khuyết tật gì về thân hình không?

PHANĐA: - Nếu có thì em phải biết chứ.

KLARA: - Em đừng tưởng thế nghe. Cái bọn con gái có chút học thức chúng ranh ma lắm. Như con bé Barâuxcôva ấy. Nghe nói nó không có dạ con. Chị phải gặp trực tiếp mới được.

PHANĐA: - Để em gọi cô ấy.

KLARA: - Cô ta đang ở đây à?

PHANĐA: - Vâng. Trong phòng tắm.

KLARA: - Cô ta làm gì trong phòng tắm?

PHANĐA: - Cô ấy tắm.

KLARA: - Sao lại thế. Nhà cô ta không có phòng tắm hay sao?

PHANĐA: - Không phải đâu. Sau chuyến đi dài cô ấy muốn tắm. Erika sạch sẽ lắm.

KLARA: - Chị cũng không phải loại người bẩn thỉu nhưng lần đầu tiên đến thăm nhà người ta mà lao ngay vào phòng tắm thì chẳng khác nào muối mặt em ạ. Những cô gái con nhà tử tế không bao giờ làm thế!

PHANĐA: - Em đề nghị cô ấy tắm đấy chứ. Cô ấy quen tắm mỗi ngày ba lần. Ở Praha, trong nhà trọ, cô ấy ở ngay trong phòng tắm.

KLARA: - Ở trong phòng tắm! Phanđa, cô ta... có tật nguyền gì không?

PHANĐA: - Có lẽ thế. Nếu không cô ấy đã chẳng yêu em. Cô ấy đẹp đến mức làm em mê mẩn. Em nhớ lại là trong các vòng nhảy do phụ nữ lựa chọn bạn khiêu vũ, bao giờ cũng chỉ còn mình em với Pêpa Inđrulêk.

KLARA: - Vì em thường đến quá sớm và lại hay về trước.

PHANĐA: - Chị Klara. Thật là tuyệt khi đi với một cô gái mà ai cũng ngoái lại nhìn. Em chưa bao giờ được sống như thế. Tất cả các bạn gái của em đều tốt bụng nhưng hình thức lại xấu xí. Với Erika lúc nào em cũng muốn xuất hiện nơi đông người. Để mọi người ai cũng nhìn thấy chúng em. Cô ấy đã làm em tự tin hơn nhiều. Khi em đi với cô ta, em cảm thấy mình đẹp trai hơn và thông minh hơn. Chắc

chị không tin đâu nhưng quả thật em như sống trong phim vậy. Tình yêu thật tuyệt diệu, chị Klara ạ.

KLARA: - Tình yêu. Tình yêu là cái quái gì.

PHANĐA: - Em rất mong chị có lần được sống những khoảnh khắc như thế.

KLARA: - Chẳng để làm gì cả. Không cần thiết. Với chị những chuyện như thế đã qua rồi. Chị mua cho em bộ comlê để em dùng khi đi thi.

PHANĐA: - Chị tốt quá. Em sẽ mặc nó đi khiêu vũ.

KLARA: - Em đi khiêu vũ ư? Có bao giờ em đi khiêu vũ đâu. Thậm chí em chẳng biết nhảy cho ra hồn.

PHANĐA: - Em sẽ đi cùng với Erika. Để bọn con trai phải lác mắt.

KLARA: - Bố mới về. Có lẽ chúng ta sẽ tề tựu đông đủ cả nhà.

PHANĐA: - Nếu chị không giận, hôm nay em sẽ đi khiêu vũ.

KLARA: - Sao chị lại giận? Em cứ đi, nếu em thích. Nhưng phải chú ý, kẻo đứa khác nó nẫng mất người yêu đấy.

(Erika đi ra).

PHANĐA: - Chị Klara, em giới thiệu với chị, đây là Erika.

ERIKA: - Chào chị (*Cười một cách bối rối, không tự nhiên).*

KLARA: (*Sửng sốt nhìn Erika)* - Ngày mai người ta sẽ mở hội đấy Phanđa ạ.

PHANĐA: - Em biết.

KLARA: - Cô quen mặc váy dài à?

ERIKA: - Vâng.

KLARA: - Đến trường cũng mặc thế ư?

ERIKA: - Vâng. Em luôn luôn mặc váy dài.

KLARA: - Luôn luôn? Tại sao vậy? Hay chân cô có chuyện gì?

ERIKA: - Không. Em thích thế! Mùa hè em cảm thấy không bị nóng và mùa đông thì không bị lạnh.

KLARA: - Ở đây cô không thể mặc như vậy được. Chẳng ai mặc như thế cả. Phụ nữ ai cũng thích phô chân.

ERIKA: (*Cười, nói với Phanđa)* - Em có cần phải phô chân không anh?

PHANĐA: - Không cần đâu.

KLARA: - Nếu cần nói gì, chị sẽ nói thẳng chứ không cần phải qua phiên dịch. Người ta nói chung không đeo mặt nạ nếu không cần thiết.

ERIKA: - Nhưng... nếu em có lý do thì sao?

KLARA: - Chân cô làm sao?

ERIKA: - Em ấy à... Chẳng sao cả... Chị không hiểu em. Em thích những người có cái gì đó khác với những người khác. Bất luận là cái gì. Người ấy có thể ngu ngốc, có thể xấu xí nhưng phải có cái gì đó hấp dẫn. Em thích mặc những bộ váy áo dài, thưa chị... thưa bà Zarubexka.

PHANĐA: - Anh cũng vậy.

KLARA: - Em ăn mặc cũng hơi quá đáng rồi đấy. Em quấn cái gì ở cổ thế kia?

PHANĐA: - Khăn quàng. Bây giờ người ta hay quấn khăn như vậy.

KLARA: - Vậy à? Người ta ở đâu? Thế mà chị chưa nhìn thấy bao giờ. Em nhìn vào gương mà xem. Nom em như thằng hề ấy. Bỏ ra đi.

PHANĐA: - Chị Klara. Em thích quấn cái khăn ấy.

KLARA: - Cái đó không hợp với em. Em như

không có cổ. Ngoài ra em là một thanh niên bình thường lịch sự. Em chẳng phải trình diễn làm gì.

PHANĐA: - Nhưng em thích quấn cái khăn này.

KLARA: - Nếu em để ý đến cái cổ, em có thể thắt cravát. Còn cái khăn đáng xấu hổ này em nên bỏ nó đi. Chị cũng biết thế nào là thời trang chứ. (*Phanđa cởi khăn quàng cổ. Erika cười bối rối).* Cô cười gì thế?

ERIKA: - Em cười vì cái gì chị cũng am hiểu. Không có chị có lẽ các vì sao sẽ không biết lúc nào thì nên xuất hiện trên bầu trời. Ôi, xin lỗi chị, em đã nói lung tung. Chị đừng giận. Em không muốn làm chị phật lòng. Cái khăn ấy anh Phanđa tự mua đấy. Anh ấy rất thích nó. Cái khăn ấy làm tôn bản sắc anh ấy lên. Vậy mà chị bắt anh ấy vứt đi.

KLARA: - Bản với sắc! Nếu cô muốn nói là tôi cấm không cho em trai tôi trở thành thằng hề, thì cô đã nói đúng. Vì cái chân của mình cô có thể quét cả đường phố bằng cái váy dài thượt đó là việc của cô. Nhưng cô đừng có lôi kéo thằng Phanđa nhà tôi đi triển lãm như vậy.

(Phía sau, Karel xuất hiện với gói trên tay)

ERIKA: - Tôi hiểu chị định nói gì. Nhưng chân tôi, tôi chẳng việc gì phải giấu giếm.

KLARA: - Không ư? Thế tại sao cô phải mặc váy dài chấm đất?

ERIKA: (*Làm điệu bộ*) - Vì tôi thích thế. Bởi vì tôi thích thế. Bởi vì cả thế giới người ta mặc như thế. Chỉ có ở vùng hẻo lánh của các chị là không thấy thôi. Nếu chị muốn được nhìn thấy đôi chân của tôi tôi sẽ cho chị xem, tôi chẳng việc gì phải xấu hổ. Chị hãy nhìn đây này! (*Tức giận tốc váy lên đến tận thắt lưng*).

(Karel bước lên phía trước một bước).

KLARA: - Ồ, cái thân hình đẹp đấy (*Nói với Karel*). Cẩn thận kẻo mà loà mắt đấy.

ERIKA: - Tôi sẽ cởi trần truồng ra để chị có thể nhìn cho kĩ. Đối với tôi việc đó chẳng khó. Cách đây nửa năm tôi đã bị người ta hiếp.

PHANĐA: - Erika. Em đừng nói ra điều đó!

KLARA: - Bị hiếp à?

ERIKA: - Vâng. Bị cưỡng dâm. Sau đó phải vào nhà thương điên. Tôi đã phát điên. Tôi đã phát điên vì cái trò ghê tởm thô bạo và nhẫn tâm của những người như chị. (*Khóc*). Xin lỗi chị, tôi đã quá lời vì tức giận. Tôi bị mất kính râm và trên tàu hoả, tôi đã khóc. Xin lỗi chị.... Xin lỗi bà Zarubêxka. Hôm nay là một ngày bất hạnh của tôi.

(Phía tầng trên bà chủ nhà nhấc ống têlêphôn. Suốt khoảng thời gian Erika nói, máy điện thoại tầng dưới kêu vang).

PHANĐA: - Chị Klara, chị đừng nghe cô ấy. Erika nói không đúng đâu. Không phải như vậy. Để rồi em sẽ giải thích cho chị.

KLARA: - Giờ chị phải lên tầng trên. Em hãy xuống dưới phòng giặt xem hộ chị, cái tay thợ điện đã ở dưới ấy quá lâu. Đừng để nó ăn cắp cái gì đấy. (*Nhấc ống nghe lên*). Thưa bà, tôi lên ngay đây.

BÀ CHỦ NHÀ: - Có chuyện gì dưới ấy thế?

KLARA: - À, Phanđa về. Chúng tôi trò chuyện với nhau một lát. Tôi sẽ mang lên ngay (*Bỏ ống nghe xuống cầm túi xách mua hàng*

và bước lên vài bậc thang). Em nghe thấy chị nói gì chưa, sao còn đứng đấy?!

PHANĐA: - Em đi ngay đây *(Bỏ đi về phía sau, nơi có phòng giặt).*

KLARA: *(Nói với Karel)* - Anh lại cần gì thế?

KAREL: - Tôi mang đến cho cô vài thứ.

(Phòng trên lại vang lên tiếng đàn pianô).

KLARA: - Anh đến đúng lúc tôi đang vui đây. *(Biến mất sau cầu thang).*

KAREL: - Ở bên cạnh cô Klara y như ở bên cạnh cái đài phát thanh.

ERIKA: - Anh bảo gì cơ?

KAREL: - Cô ấy không nghĩ gì xấu. Chỉ kêu gào để khỏi phải khóc. Cuộc sống không chiều chuộng cô ấy. Nhưng cô ấy không độc ác đâu. Cuối cùng thì cô ấy tha thứ hết.

ERIKA: - Chị ấy tha thứ cho tôi cái gì?

KAREL: - Thí dụ... cô nói rằng cô bị cưỡng dâm. Vâng cái đó đôi khi cũng xảy ra. Nhưng đừng quá bận tâm về nó. Trên đời còn những việc xấu xa hơn nhiều. Tôi vừa mới gặp một trường hợp. Một anh chàng

kĩ sư, phó tiến sĩ khoa học, ép bố phải chết ở bệnh viện. Họ đi nghỉ hè, sống trong lều nghỉ mát ở rừng, bỏ mặc ông bố một mình trong bệnh viện. Anh ta đến đưa ma trong một cái ôtô đang chuẩn bị đi công tác, để khỏi phải chờ lâu mà. Chẳng bao lâu nữa người ta sẽ đưa ma bằng ôtô. Xe đi thẳng đến mộ, mở cửa sổ ra rồi bỏ đi. Cái chết càng ngày càng trở nên nặng nề. Giờ đây người ta không muốn lưu giữ sự đau buồn. Người ta muốn mau chóng quên nó đi. Đối với cuộc sống cần phải láu cá, nhưng đối với cái chết cần phải thông minh. Bố tôi thường nói như vậy. Thế nhưng tôi là người lạc quan. Con người có lúc phải dừng lại và tự hỏi: Rút cuộc ta muốn gì và ta tin ở cái gì? Điều đó là tốt hay xấu. Nhiều người không kịp trả lời câu hỏi đó. Bởi vì họ đã chết. Chết là hết, thưa cô, mọi cái như nhau (*nâng cái gói lên*). Con thỏ bị giết thịt hay con người chết?

ERIKA: - Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?

KAREL: - Có thể lắm. Tôi đi rất nhiều nơi. Cô ở Praha phải không? Chúng tôi hay lui tới nghĩa địa Olsan. Đôi khi tôi đến chỗ anh tôi ở khu Hôlêsôvitkê, phố Đội cận vệ trẻ.

ERIKA: - Anh có hay cho các cô gái đi nhờ xe không?

KAREL: - Có. Con người ta vốn hay trò chuyện. Nhất là khi có người thích nghe mình nói. Cô có hộ váy áo đẹp quá (*bước một bước về phía Erika).*

ERIKA: (*Lùi lại)* - Tôi... tôi phải đi thay quần áo đây. (*bỏ đi).*

(Karel trầm ngâm nhìn theo cô gái, sau đó đến ngồi xuống chiec ghế bành cổ).

Phòng bà chủ nhà sáng lên. Bà chủ đang đánh dương cầm. Klara bỏ hàng hoá vừa mua từ túi xách ra.

BÀ CHỦ NHÀ: (*Ngừng chơi đàn)* - Cô có đến chỗ cái cô gì làm nghề xoa bóp không?

KLARA: - Cô ấy không muốn làm.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi sẵn sàng trả công cho cô ta bằng tiền bên Tây Đức.

KLARA: - Tôi cũng bảo với cô ấy như thế, nhưng cô ấy không muốn.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô ta đòi hỏi gì? Hay muốn tôi trả công bằng đôla? Cô ta nói sao?

KLARA: - Cô ta bảo rằng suốt ngày nhìn những tấm lưng trần, cô ta ngấy đến tận cổ. Bây giờ cô ta không đi xoa bóp cho ai nữa trừ bà Vavrinxôva, bà này may quần áo cho cô ấy. Nếu bà trông con cho cô ấy, cô ấy có thể đến làm cho bà.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi thật không hiểu được. Chẳng ai cần tiền cả. Bây giờ người ta muốn gì?

KLARA: - Bà hãy đến bệnh viện mà đăng ký xoa bóp, họ sẽ làm cho bà mà bà không mất tiền.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô có nhớ tôi đã nói với cô điều gì không?

KLARA: - Cái tay bác sĩ ở bệnh viện sẵn sàng cấp giấy cho bà được bay bằng khinh khí cầu, chỉ cần bà cho lão một bao thuốc lá Mỹ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi đã nói với cô mấy lần rằng hãy gọi tôi là chị thôi. Tôi với cô tuổi tác chẳng chênh nhau là mấy. Cứ xưng hô chị em cho nó thân mật.

KLARA: - Khó quá. Từ bé tôi đã quen gọi như vậy rồi.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi coi trọng tình bạn của cô và tôi muốn cô biết điều đó.

KLARA: - Tôi biết. Tôi biết điều đó chứ. Mấy cái cầu chì tôi đã thanh toán với bà, các thứ bà đưa giặt thứ ba sẽ xong. Máy giặt bị hỏng. Tôi cũng đã đến chỗ ông trưởng phòng nhà đất rồi, bà chủ ạ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Đã bao nhiêu lần tôi bảo cô rằng đừng gọi tôi là chủ nhà nữa. Nếu cô muốn gọi tôi là bà cũng được, nhưng đừng chủ nhà làm gì nữa. Cả cái nhà này tôi cũng sẽ bán đi cơ mà.

KLARA: - Ông trưởng phòng nói là bà có thể bán trước cho tôi một nửa cái nhà. Mà bà cũng chẳng cần đến sở nhà đất. Chỉ cần giấy uỷ nhiệm là đủ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi sẽ bán cho cô tất cả một lúc. Ervin mùa thu này sẽ đến đón tôi. Lúc ấy toà nhà ở Interiaken sẽ xây xong. Anh ấy muốn mua nhà ở Vevây. Cô biết không, Chaplin đã ở đấy. Lễ giáng sinh năm nay tôi ở Thụy Sĩ rồi. Nếu anh ấy không đến đón, tôi sẽ bán tất và ra đi

một mình. (*Đứng dậy*). Dù sao tôi vẫn còn giữ được thân hình. Tôi chỉ cần làm cho nó chắc lại thôi. Bụng và mông. Để anh ấy biết tôi như thế nào. Anh ấy chẳng bao giờ nhìn tôi cả. Ngay lập tức là sờ soạng tôi luôn (*cười*). Cô biết không, tôi chẳng biết là anh ấy có bao nhiêu tay nữa. Cô có muốn xoa bóp giúp tôi không?

KLARA: - Không. Tôi không biết làm đâu.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô có cho rằng ở đó anh ấy có cả một lũ đàn bà không?

KLARA: - Tôi không nghĩ như thế.

BÀ CHỦ NHÀ: - Có đấy. Hồi ở đây anh ấy cũng có nhân tình. Anh ấy là một người đàn ông trai lơ, nhưng cao thượng. Đã mười hai năm chúng tôi không gặp nhau nhưng anh ấy vẫn không ly dị tôi. Năm nay anh ấy sẽ được nhập tịch và tôi sẽ là công dân Thụy Sĩ. Kì quặc thật. Lúc nào tôi cũng ao ước được sinh ra ở một nơi khác. Tôi phải học lịch sử của họ mới được. Ít ra cũng để biết tôi đang ở đâu (*cạnh cửa sổ*). Lại nằm gầm xe rồi.

KLARA: - Ai cơ?

BÀ CHỦ NHÀ: - Cái ông Đvôrak, phó giám đốc ấy. Cả đời ông ta sống dưới gầm ôtô. Rồi ông ta cho cả lũ con vào trong xe và đưa nhau đến Lipna thì phải. Nghe nói ông ta còn tự sơn xe nữa. Bố tôi hồi ấy chỉ là kĩ sư xây dựng, vậy mà ngay cà phê cũng không bao giờ tự khuấy lấy. Chúng tôi hay đi nghỉ phép ở tận Xmôkôvec. Tôi mong sớm đi khỏi nơi đây.

KLARA: - Có lẽ thỉnh thoảng bà nên giao du với mọi người, trao đổi dăm ba câu chuyện cho khuây khoả.

BÀ CHỦ NHÀ: - Không bõ. Tôi không muốn người ta thương hại mình. Khi nào cần tôi đi bằng xe hơi.

KLARA: - Bà đi tắc xi như thế rất tốn tiền. Người ta lại nói ra nói vào nữa.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi hành động không phải vì người này người kia mà là vì ý thức của bản thân. Con người ta phải giữ vững mực thước của mình. Bố tôi thường nói như vậy. Để tự mình tôn trọng mình. Nếu có nhượng bộ một lần thế là cô sẽ nhượng

bộ mãi. Cho nên không có gì dễ hơn là sống buông thả. Cô có nghe tôi nói không?

KLARA: - Có. Tôi có nghe.

BÀ CHỦ NHÀ: - Trước đây tôi có một cô bạn sinh viên trường nhạc. Chồng cô ta sau chiến tranh có một cơ sở đại diện đồng hồ Thuỵ Sĩ ở Praha. Khi anh này li dị cô ta, cô ta nhận một chân ở sở bưu điện. Cốt là tạm thời trước khi tìm được một chỗ đứng hay hơn. Thế rồi cô ta lấy một anh nhân viên bưu điện nào đó và mười lăm năm nay cô ta chuyên phân phát bưu kiện. Lần cuối cùng tôi gặp cô ta xếp hàng mua mỡ lợn. Người ta cũng định bắt tôi phải đi làm ngay từ hồi Ervin ở lại bên đó. Cô thấy không, cuối cùng, tôi được lĩnh mỗi tháng chín trăm.

KLARA: - Ông trưởng phòng nhà đất nói là bà có thể bán cho tôi một nửa căn nhà này. Tôi sẽ sửa sang và bà không phải lo gì cả.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi chẳng lo gì cả đâu.

KLARA: - Các máng nước cần phải thay. Cỏ đã mọc xanh ở trên ấy. Cái ống khói cũng

cần phải sửa, nếu không nó sẽ đổ vào đầu một người nào đó và lúc ấy sẽ nguy to.

BÀ CHỦ NHÀ: - Ở đấy chẳng ai đi đến cả, trừ cô. Kệ cho cỏ nó mọc thành rừng cũng được. Bố tôi chẳng nhìn thấy nữa. Còn tôi thì thế nào cũng xong. Cô có người phụ nữ nào ở dưới ấy thế? Phanđa dẫn cô dâu về à?

KLARA: - Đâu có. Một cô sinh viên người quen của nó.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tại sao cô ấy lại làm ầm lên? Ở trên này tôi nghe thấy hết.

KLARA: - Có gì đâu. Cô ấy, cô ấy...

BÀ CHỦ NHÀ: - Chắc Phanđa đánh cô ta chứ gì?

KLARA: - Phanđa ư? Sao bà lại nghĩ lạ thế?

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô ta kêu lên là bị hiếp. Chắc đẹp lắm.

KLARA: - Con bé đẹp thật Nhưng Phanđa sẽ không yêu đâu.

BÀ CHỦ NHÀ: - Nhưng cô ta yêu Phanđa. Cứ đưa cô ta lên đây. Tôi hỏi chuyện qua loa rồi sẽ cho cô biết.

KLARA: - Không cần thiết. Phanđa sẽ không yêu

và đằng nào thì cô ấy cũng sắp đi khỏi đây.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô ta sẽ không đi đâu và sẽ đi hội cùng với Phanđa. Tôi biết Phanđa chứ. Ngày mai chú ấy sẽ đưa cô ta đi khiêu vũ để khoe với bạn bè.

KLARA: - Cô ấy sắp sửa đi rồi. Thật mà. Giờ cô ấy chỉ tạm dừng chân một lúc thôi.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô dẫn cô ta lên gặp tôi chứ?

KLARA: - Không cần đâu.

BÀ CHỦ NHÀ: - Vậy là Phanđa yêu cô ta. Tôi đã nghĩ đến điều đó từ trước.

KLARA: - Phanđa sẽ không yêu cô ấy!

BÀ CHỦ NHÀ: - Đừng sợ. Tôi không cắn cô ta đâu.

KLARA: - Phanđa không yêu và sẽ không yêu cô ấy.

BÀ CHỦ NHÀ: - Đừng cáu. Tôi chỉ muốn giúp cô thôi. Nhìn người tôi đoán được ai như thế nào. Vả lại, tôi cũng hay tò mò. Vì thế cô đừng vội cho tôi là một con ngốc.

KLARA: - Phanđa sẽ không yêu cô ấy.

BÀ CHỦ NHÀ: - Xin lỗi. Tôi có hơi bực mình. Đã ba tuần nay Ervin không viết thư cho tôi.

KLARA: - Chắc ông ấy bận nhiều việc quá.

BÀ CHỦ NHÀ: - Hình như... Tôi có viết thư cho anh ấy rằng chân phải tôi hơi đau *(cười)*. Có khi anh ấy hoảng hốt. Anh ấy không chịu được người ốm. Tôi cũng vậy. Cô định trả tôi bao nhiêu tiền nửa cái nhà này?

KLARA: - Bà nói là bảy mươi nghìn.

BÀ CHỦ NHÀ: - Bảy mươi nghìn đôla phải không? *(cười)*. Cô có biết là bố tôi đã mất bao nhiêu tiền để xây cái nhà này không ? Tốt nhất là đừng có hỏi, cô bé ạ. Cô hãy đến gặp cái ông ở phòng nhà cửa và bảo ông ta làm giấy bán nhà đi. Nhưng cái cô tầm quất thì cô phải thuyết phục hộ tôi đấy. Nói với cô ta rằng cô đòi bao nhiêu tôi trả bấy nhiêu. Còn lũ trẻ con thì cô có thể trông hộ, phải không? Còn cái ghế bành ấy thì tôi sẽ không lấy tiền. Đấy là cái ghế bành Chippendale origin đấy. Tôi đã mua nó với cái giá năm nghìn. Cô có thích không?

KLARA: - Thích. Tôi rất thích. Tôi sẽ đến chỗ cô ta và cố gắng thuyết phục cho bà.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô đưa giùm tôi cái máy ghi âm.

(Klara đi lấy cái máy ghi âm).

Tôi vừa thoáng nhìn thấy bố cô. Ông ấy lại đi chu du rồi à?

KLARA: - Bố tôi về để dự hội. Lần này thì ổn thoả cả.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cái số cô thật vất vả. Bố thì phóng đãng, em trai thì đần.

KLARA: *(Đặt chiếc máy ghi âm lên bàn con)* - Phanđa không đần đâu.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi không nghĩ như vậy. Tôi rất thích Phanđa. Cả cô nữa. Cô và Phanđa tôi coi như trong gia đình. Tôi đã viết thư cho Ervin. Rồi anh ấy sẽ gửi quà cho cô và Phanđa.

(Bật công tắc máy ghi âm. Bài khoá dạy tiếng Đức. Từ máy ghi âm vang lên giọng đàn ông).

Karl, du hast doch das program, nicht wahr?

Ich mochte nachsehen, wer den gen Sie zum Tell?

Er hat eine herrliche Stimme und spielt seine Rolle ainzigartig...

(Klara bỏ đi. Bà chủ nhà khẽ nhắc lại những câu tiếng Đức).

Gian phòng đại sảnh sáng lên. Phanđa và Xarda từ phía sau đi đến.

XARDA: *(Thay dây điện)* - Mấy người tội nghiệp ấy họ đang làm gì?

KAREL: - Họ đang buồn. Họ chờ anh đấy.

XARDA: - Mặc họ chờ. Tôi chưa xong việc. Trong dãy này tôi còn những năm nhà nữa. *(Đặt thước đo)*. Mười bốn mét. Đồng hồ của các anh ở đâu nhỉ?

PHANĐA: - Ở ngoài hiên.

(Cả hai đi ra).

KLARA: *(Đi xuống)* - Không được ngồi lên đấy. Đó là đồ cổ. Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi. Mỗi lần anh ngồi là tôi mất đứt một trăm đồng côron *(sửa lại đệm ngồi)*. Cái hoa này sờn mất rồi đây này.

KAREL: - Mẹ tôi gửi cho cô một con thỏ.

KLARA: - Mấy chục đồng một cân?

KAREL: - Chúng tôi còn những ba con nữa. Phải bỏ vào tủ lạnh. Chúng tôi sẽ ăn vào dịp lễ giáng sinh.

KLARA: - Nếu cho không thì tôi chẳng dám nhận.

KAREL: - Tôi đã bảo không lấy tiền của cô đâu.

KLARA: - Được. Tôi sẽ biếu lại anh một con mèo thật đẹp.

KAREL: - Mèo ư?

KLARA: - Một con còn là ít à? Tôi sẽ biếu anh ba con, xong chưa? Anh nhìn xem, mấy con mèo tội nghiệp xù lông ra đây này. Chúng nhìn anh đấy. Vậy là anh đã vừa mắt chúng. Thế nào, các cô bé, các cô đã tìm thấy bố rồi đấy. Anh hãy cầm cả cái làn và xin cảm ơn anh.

KAREL: - Tôi biết làm gì với mấy con mèo này. Nuôi nó ở đâu?

KLARA: - Ở đâu cũng được. Chủ yếu là anh đừng thả nó ra ngoài trời lạnh.

KAREL: - Nhà tôi không bao giờ nuôi mèo. Cái giống mèo là vô ơn lắm.

KLARA: - Con người cũng vậy.

KAREL: - Người là người và thú vật là thú vật chứ.

KLARA: - Đôi khi tôi lại mong ngược lại. Biết làm sao được. Con người không thể dìm chết đuối

người khác mà cần phải yêu mến họ. Mai anh có thể đến ăn cơm chiều.

KAREL: - Tôi biết làm gì với mấy con quỉ này?

KLARA: - Anh có thể dạy nó bơi trong bồn tắm. Để chúng sống đến năm hai nghìn. Để anh cũng làm một điều gì đó cho những người còn sống.

KAREL: - Đến năm 2000. Cô thật khôi hài. Điều đáng buồn nhất là cô lại suy nghĩ một cách nghiêm chỉnh. Được rồi, tôi xin nhận. Có thể chúng ta sẽ hiểu nhau hơn. Cô có muốn hôn tôi không?

KLARA: - Anh đoán tài thật. *(Nhìn thấy Phanđa phía sau)*. Phanđa. Em đi đâu đấy. Lại đây!

PHANĐA: - Em sẽ đến ngay. *(Đi vào phòng và ngồi xuống bên cạnh Erika).*

(Vang lên một môtip nhạc - tiếng kèn Harmonica)

KAREL: - Tôi không muốn nói tới điều đó nữa.

KLARA: - Vậy thì thôi.

KAREL: - Cô không nên cấm đoán Phanđa. Cô có biết khi người đàn ông mất trí là thế nào không?

KLARA: - Vậy anh biết ư? Anh nói đi, anh là người đàn ông như thế nào?

KAREL: - Bình thường.

KLARA: - Nếu anh là một người đàn ông bình thường thì anh đã ném mấy con mèo vào tôi.

KAREL: - Tại sao tôi lại phải làm như vậy. Ném mèo vào người khác, tôi thấy chẳng có gì thú vị cả.

KLARA: - Vậy để tôi nói cho anh biết. Khi ông tôi từ tiệm rượu trở về, bao giờ ông ấy cũng lôi mấy đứa con ra đánh, để chứng tỏ ông đang ở nhà. Đây mới đúng là đàn ông.

KAREL: - Tốt nhất là tôi đi đây. Khi nào tôi quay trở lại?

KLARA: - Trở lại đâu?

KAREL: - Vừa rồi cô mời tôi đến ăn chiều.

KLARA: - Chắc là tôi bị quẫn trí. Sau tám giờ anh hãy đến. Còn mấy con mèo, anh nên bẻ vụn bánh mì bỏ vào sữa cho chúng ăn.

(Karel bỏ đi. Klara mở gói thịt sau đó mang vào bếp).

ERIKA: - Em biết anh ta hay sao ấy... Anh ta có cái xe nhãn hiệu MB màu trắng phải không?

PHANĐA: - Ôtô thì anh ấy có. Nhưng có phải MB không thì quả thực anh không biết. Em cần biết điều đó.

ERIKA: - Lúc nào em cũng muốn khóc. Em không biết tại sao. Em không thể nào nín được. Nước mắt em cứ chảy hoài. Anh xem đây này. Có khi em bị điên thật. Khi em đi với anh trên tàu hoả, em phải cố gắng ghê lắm để khỏi túm lấy tóc người khác vì em thấy họ cứ ngồi lì với cái vỏ ích kỉ của mình. Đôi khi em ghét con người kinh khủng, nhưng có lúc em lại yêu họ. Bác sĩ bảo đó là chuyện thường tình.

PHANĐA: - Đáng lí em phải nói với chị Klara là em thích mèo.

ERIKA: - Em không thích chút nào.

PHANĐA: - Nhưng em có thể nói là thích cũng được chứ sao.

ERIKA: *(Nói khẽ)* - Em không thích mèo.

PHANĐA: - Nếu em nói thích, chị KLara sẽ rất vui.

ERIKA: - Một chàng trai ở học viện vì muốn em vui đã nhảy từ cửa sổ nhà cao tầng xuống đất. Anh ta học khoa điều khiển học mà cũng chẳng biết vì sao anh ta lại sống. Tất cả đều vô nghĩa.

PHANĐA: - Không đúng.

ERIKA: - Anh có biết vì sao anh sống không?

PHANĐA: - Anh không quan tâm điều đó.

ERIKA: - Đối với anh mọi chuyện thật đơn giản: cuộc sống, tình yêu... cái chết.

PHANĐA: - Cuộc sống đơn giản vậy thôi. Con người ta sống sau đó sẽ chết đi. Cuộc đời thật là đẹp.

ERIKA: - Anh nói lại đi.

PHANĐA: - Cuộc đời thật là đẹp.

ERIKA: - Một lần nữa. Và hãy nhìn vào mắt em.

PHANĐA: - Cuộc sống... thật là... đẹp.

ERIKA: - Anh nói làm cho người ta phải tin ngay. Anh xem, em hết khóc rồi đây này.

KLARA: (*Trở về gian đại sảnh*). Phanđa! Em ở đâu? (*Dừng ở ngưỡng cửa gian phòng*).

PHANĐA: - Anh sẽ nói với em như thế mãi mãi.

ERIKA: - Anh sẽ không nói đâu.

PHANĐA: - Đừng ngại. Anh sẽ giải thích cho em rõ.

ERIKA: - Anh không giải thích được đâu. Anh tốt quá.

PHANĐA: - Em định nói là anh ngốc quá chứ gì?

ERIKA: - Không. Lẽ ra anh phải sinh ra ở thế kỉ khác. Ngày nay, muốn sống được, người ta phải biết cắn xé lẫn nhau. Vì tất cả. Cả vì cái lí do là để có thể cắn xé kẻ khác. Vì một chỗ đứng dưới mặt trời mà mỗi người đều đục khoét trên cái thế giới sỏi đá này. Nhưng anh không biết làm như vậy. Vì thế mà em yêu anh. Anh đừng cãi nhau với chị Klara. Tốt nhất là em sẽ ra đi. Để khỏi phải chờ đến lúc chính bản thân anh sẽ đuổi em đi.

PHANĐA: - Anh ư?

KLARA: - Phanđa!

ERIKA: - Mọi chuyện đều rất tốt đẹp. Cám ơn anh, Phanđa.

PHANĐA: - Em sẽ ở lại đây. Erika. Anh hứa với em như vậy.

(Đi từ căn phòng ra đại sảnh).

KLARA: - Em không nghe thấy chị gọi à?

PHANĐA: - Xin lỗi chị.

KLARA: - Xarda đâu?

PHANĐA: - Về rồi. Sáng mai anh ta sẽ đến.

KLARA: - Em ngồi xuống đây, Phanđa.

PHANĐA: - Em đứng nghe chị nói cũng được.

KLARA: - Chị bảo em ngồi xuống. Đây, chỗ cái ghế bành này.

PHANĐA: - Nhưng chị cấm không được ngồi lên cái ghế đó cơ mà.

KLARA: - Riêng em thì chị cho phép. Em cứ ngồi xuống đi. Nếu có cái gì chị cấm đoán em thì đó cũng là vì em mà thôi. Em biết thế chứ?

PHANĐA: - Em biết. Nhưng chị cứ để em đứng. Như thế em dễ tự vệ hơn.

KLARA: - Sao lại phải tự vệ. Dễ thường em làm việc gì xấu chăng? Hay là em làm việc gì xấu thật?

PHANĐA: - Không. Em chẳng làm việc gì xấu cả.

KLARA: - Đó thấy chưa. Em chẳng việc gì phải tự vệ. Vậy em ngồi xuống đi.

PHANĐA: *(Vẫn đứng)* - Cô ấy có điều gì làm chị không thích, chị Klara?

KLARA: - Đó không phải là cô gái dành cho em.

PHANĐA: - Chị không ưa cái váy dài lượt thượt chứ gì, em sẽ bảo cô ấy thay cái khác. Cô ấy biết nghe lời em.

KLARA: - Váy với áo! Cô ta thậm chí không mặc váy lót!

PHANĐA: - Em sẽ mua váy lót cho cô ấy. Còn cái gì chị không thích, chị cứ nói với em, em sẽ bảo cô ấy sửa dần. Cho đến khi nào chị vừa ý thì thôi.

KLARA: - Nếu thế thì có lẽ trước hết em phải từ bỏ cô ta đi. Như vậy chị mới vui lòng được.

PHANĐA: - Chị đừng nói thế, chị Klara. Em yêu cô ấy.

KLARA: - Cái con Rugikôva em cũng bảo là em yêu, vậy mà nó đúng là một con quỉ. Còn con mụ đàn bà goá chồng ở Đêchin thì chẳng cần phải nói nữa. Em yêu bất cứ đứa nào mà em đi sánh đôi với nó. Để rồi chúng cứ việc mà giết em. Nếu không có chị, chắc em đã phải ly dị ba lần và tháng tháng phải bỏ tiền ra nuôi mười đứa con. Ngồi xuống đi! Sao em cứ đứng như một cái cột thế?

(Phanđa lúc đầu phản đối, sau đó cũng ngồi xuống. Nhẹ nhàng).

- Thế có thật em yêu con bé ấy không?

PHANĐA: - Vâng. Yêu kinh khủng.

KLARA: - Cô ta bị hiếp mà em không cảm thấy ngại à?

PHANĐA: - Về chuyện đó cô ta không có lỗi.

KLARA: - Thế ai có lỗi. Hàng nghìn cô gái đi trên đường phố tại sao tên lưu manh ấy lại hiếp chính cái cô này? Em không thấy thế là kì quặc à? Trước mặt người lạ mà cô ta tốc váy lên tận đầu em cũng thấy đó là chuyện bình thường hay sao?

PHANĐA: - Em đã phê bình cô ấy về chuyện đó và cô ấy cũng đã nhận lỗi.

KLARA: - Em đã làm quen với cô ấy trong nhà thương điên.

PHANĐA: - Không phải. Ở bệnh viện tâm thần.

KLARA: - Em cảm thấy không hề gì khi cô ấy là người bất bình thường?

PHANĐA: - Bác thợ cả nói rằng điều đó chẳng có gì đáng xấu hổ. Ngày nay ai cũng có một tí ty hâm hấp trong người.

KLARA: - Chẳng lẽ bác ấy cũng nói thế ư? Em có biết những đứa con gái như thế nó có thể làm gì không? Đang đêm nó có thể mổ bụng em chỉ vì tò mò thôi đấy. Lúc ấy biết làm thế nào?

PHANĐA: - Erika không bao giờ làm như vậy. Cô ấy nhạy cảm kinh khủng. Trong phim người ta bắn chết một con chó, vậy mà cũng làm cô ấy suốt một tuần mất ngủ.

KLARA: - Cô ta ở cái nhà thương điên ấy bao lâu?

PHANĐA: - Ba tháng. Chỉ đến điều trị thôi.

KLARA: - Vậy là cô ta không học hành gì?

PHANĐA: - Bây giờ thì không. Chị đừng nghĩ vậy, chị Klara. Ở đấy toàn những con người bình thường và lịch sự. Erika nói là con người ta đôi khi phải điên lên một tí, thế mới sống được. Để giữ trạng thái cân bằng.

KLARA: - Vậy là cô ta không làm việc cũng không học hành. Và em sẽ phải nuôi cô ta. Thật là một điều xấu hổ đối với cả thành phố này. Em hãy tưởng tượng xem, chị sẽ phải trả lời như thế nào khi người ta hỏi thăm cô ta làm gì và chị nói là cô ta

đang giữ trạng thái cân bằng. Không được, Phanđa ạ. Tất cả mọi cái đã từng xảy ra trong gia đình ta.

Cả một con mụ giết người nữa, cũng đã từng ở đây. Nhưng một đứa con gái ngốc thì chưa thấy: Chúng ta chưa bao giờ sa đoạ tới mức ấy. Ông của chúng ta là một kẻ nát rượu nhưng làm việc ra trò. Còn em, em dẫn về một con điên suốt ngày nằm dài trong bồn tắm. Không được đâu, Phanđa.

PHANĐA: - Khoan đã nào, chị Klara.

KLARA: (*Quát lên*) - Chị không thể chờ được. Chị chờ đã bốn mươi năm nay rồi. Đến khi nào thì cái gia đình đáng nguyền rủa của chúng ta mới ăn nên làm ra? Chị đã ngấy đến tận cổ những câu chuyện tai tiếng đáng xấu hổ ấy rồi. Chị không chờ đợi mữa. Em phải nghe chị. Em thấy đấy, chị hay gào thét, nhưng chị đâu có muốn thế. Chị đã mắc phải cái tật ấy rồi. Có người khóc khi không biết phải hành động tiếp ra làm sao. Còn chị thì hò hét. Hò hét mà chẳng ai nghe chị cả...

Phanđa, chị sẽ mệt mỏi như một con ngựa sắp kiệt sức. Suốt cả cuộc đời lúc nào chị cũng phải chữa chạy một cái gì đó. Chị ra công hàn gắn những lỗ rò nhưng gia đình ta thì vẫn chìm đắm dần. Chị làm quần quật như một con la vậy mà gia đình ta có được cái gì nào? Một căn hộ ở tầng hầm và những chiếc áo khoác đáng xấu hổ. Ông nội thì say bét nhè, ông bác thì treo cổ tự tử, còn bố thì là một người sa đoạ. Bây giờ chị không còn đủ sức để mà xấu hổ thì lại có một nhân vật nữa đến. Chị chỉ mong được đi ra đường với cái đầu ngẩng cao, và không còn sợ cái gì văng vào mặt, Phanđa, giờ chị chỉ còn có em. Em là người duy nhất trong gia đình có thể làm nên thôi.

PHANĐA: - Không đúng.

KLARA: - Đúng thế. Trong số chúng ta, em là người có khả năng nhất, và tốt bụng nhất. Em phải thành đạt trong đời. Nỗi đau buồn trong gia đình ta phải có người gột rửa.

PHANĐA: - Chị Klara, chị phải nghĩ đến mình chứ.

KLARA: (*Quát lên*) - Em phải là người hạnh phúc, em nghe chị nói chứ (*Lay người Phanđa*). Em phải được hạnh phúc, dù chị có phải giết em thì em cũng phải nhớ lấy điều ấy (*cười*). Chị nói những điều chị đã nghĩ kĩ. Em phải cố gắng hơn nữa Phanđa. Chị gặp những đứa bạn cũ của em mà phát khóc. Thằng Pradler là bác sĩ, thằng Plexkac là nghệ sĩ, thằng Andy là đại biểu quốc hội, thằng Silhavy là cầu thủ bóng đá còn thằng Giăk thì lấy con gái ông Tổng giám đốc. Em kém hơn chúng ở điểm nào? Chị lấy làm tiếc khi nhớ lại cái ngày em đã đọc thơ ở cái học viện nghệ thuật ấy... Người ta đã nín thở nghe em đọc. Còn chị thì linh cảm rằng em sẽ làm nên chuyện. Thế mà đến giờ cũng chẳng thấy gì cả. Phanđa, em hãy cố gắng lên. Em là một vĩ nhân bẩm sinh cơ mà. Cái cô gái kia không thể ở lại đây được.

PHANĐA: - Chị đã phạm một sai lầm. Chị nghĩ rằng mọi hạnh phúc phải xuất phát từ chị. Không được đâu, chị Klara. Mỗi

người phải tự tìm lấy hạnh phúc cho mình.

KLARA: - Vậy em hãy tự tìm lấy đi. Tất cả mọi người đã vượt xa em rồi đấy.

PHANĐA: - Em hoàn toàn yên tâm về mình. Lương hai nghìn rưỡi đồng côron. Cô bạn đồng nghiệp tốt. Công việc dễ chịu. Em còn muốn gì hơn nữa. Đối với em thế là đủ.

KLARA: - Đủ là thế nào? thằng ngốc nào nó cũng có thể quát em và em tự huỷ hoại mất mình vì lửa hàn mà em yên tâm sao? Em làm như một con la, trong khi những kẻ khác, chẳng hiểu nó làm cái quái gì mà lương tháng ba nghìn đồng và còn có ít nhất chục đứa khác làm quân sai.

PHANĐA: - Lắng nghe tốt hơn là ra lệnh.

KLARA: - Em đừng nói với chị những điều đó. Hãy đừng nói với chị điều đó! Chị thấy là em lại muốn từ chối vai trò người đại diện rồi.

PHANĐA: - Em không muốn.

KLARA: - Trời ơi, một vĩ nhân bẩm sinh lại thà chịu đui mù hơn là mỗi tuần một lần ngồi trên ghế nhà trường.

PHANĐA: - Rồi em sẽ ngồi ở đó, chị Klara. Em sẽ xin vào học trường trung học công nghiệp buổi tối và em sẽ cố gắng hết sức mình. Em sẽ làm mọi điều chị muốn nhưng chị hãy đừng đụng đến Erika của em.

KLARA: - Em hãy nghe đây, Phanđa, toà biệt thự này sẽ là của em. Em hãy nhìn cho kỹ đi. Mái hộp, tủ chìm trong tường, cầu thang gỗ lạc diệp tùng, bồn tắm, cửa sổ kính mờ, không cần rèm. Loại biệt thự như thế này ngày nay em chỉ còn thấy trong phim ảnh. Vậy mà chị sẽ mua nó cho em. Ngày mai chị sẽ đi đến phòng nhà đất. Một nửa cái biệt thự này, nơi mẹ của chúng ta đã làm lụng quần quật suốt đời, ngày kia sẽ là của chúng ta. Cái khoảnh khắc này chị đã chờ đợi suốt cả cuộc đời. Rồi chúng ta sẽ đi lên tầng trên mà không ai có thể cấm đoán chúng ta được nữa. Lũ con gái sẽ ùn ùn kéo đến. Rồi em sẽ thấy. Cả con bé Radka, người mà ngày trước em yêu, cũng sẽ đến. Thậm chí em còn có thể

mời cả nữ ca sĩ lừng danh Hêlêna Vôndraskova(*) đến hát nữa ấy chứ. Sao lại không được, Phanđa? Trong thành phố này em sẽ không tìm thấy cái biệt thự nào đẹp hơn.

PHANĐA: - Về chuyện đó em chỉ có thể mơ tưởng mà thôi.

KLARA: - Vậy thì em cứ việc mơ với tưởng. Rõ ràng là em có quyền. Em có thể lấy con gái ông Bộ trưởng. Ngày nay mọi cái đều có thể.

PHANĐA: - Chị đừng có điên, chị Klara. Em chỉ là một thanh niên bình thường, ngốc nghếch...

KLARA: - Em không ngốc nghếch!

PHANĐA: - Khoan đã, chị Klara.

KLARA: - Em không ngốc nghếch!

PHANĐA: - Chị hãy để em nói đã.

KLARA: - Em cứ nói đi. Nhưng chị không thích em đánh giá bản thân mình quá thấp.

(Một mô típ nhạc - tiếng kèn harmônica)

(*) Hêlêna Vôndraskôva. Nữ ca sĩ nổi tiếng Tiệp Khắc trong các thập kỉ 60, 70, 80 (ND).

PHANĐA: - Chị biết không, chị Klara. Có những ước mơ to lớn nhưng cũng có những ước mơ bé nhỏ. Cái đó dành cho những cậu bé bình thường. Em vốn là một chú bé bình thường. Bạn bè gọi em là Belmôndô(*) vì em xấu trai. Chị đừng ngắt lời em, chị Klara, đằng nào em cũng phải nói cho chị biết. Một chàng trai xấu xí lại kém khôn ngoan thì làm sao có thể đòi hỏi quá cao được. Em có bao giờ đòi hỏi thế đâu. Em muốn lấy vợ như những người bình thường, để em có một người đàn bà, người ấy sẽ hỏi em lúc em đi làm về rằng em đã làm những gì trong ngày và em có khoẻ không. Người ấy sẽ nấu cho em ăn, giặt giũ cho em và mỉm cười với em. Đó là ước mơ của em, chị Klara ạ. Đó có thể là một ước mơ rất đỗi bình thường nhưng chân thật. Chị Klara, chị có thể làm được mọi việc, vậy thì chị hãy làm thế nào để có thể yêu quí Erika. Em sẽ không thể nào và không bao giờ tìm được một người như cô ấy

(*) Belmôndô: diễn viên Pháp nổi tiếng, xấu trai nhưng dễ thương (ND)

nữa. Ngoài cô ấy có lẽ em sẽ không thể cưới ai khác được. Với chị có lẽ chẳng hề gì nhưng với một người đàn ông thì không thể thiếu đàn bà. Không có đàn bà, người đàn ông chỉ là con số không.

KLARA: - Em sẽ lấy vợ. Em sẽ có con. Và em sẽ là người bố tuyệt diệu nhất trên trái đất này. Nhưng cô gái ấy không hợp với em, không phải dành cho em.

PHANĐA: - Em biết. Cô ấy quá xinh đẹp. Em thì xấu xí. Nhưng Erika không quan tâm đến điều đó. Cô ấy nói là em có khả năng thông cảm với mọi người.

KLARA: - Và vì thế mà cô ấy yêu em?

PHANĐA: - Vâng. Cả vì điều đó nữa. Nhưng em nghĩ là vì cái kèn harmonica. Em thổi kèn harmonica và cô ấy gọi em đến. Hãy để cô ấy ở lại đây, chị Klara.

KLARA: - Bà chủ nhà đã nghe đến tai cái chuyện hiếp dâm ấy.

PHANĐA: - Chị ơi, em muốn cùng cô ấy đi khiêu vũ, để bọn bạn em chúng biết mặt.

KLARA: - Không được. Bà chủ nhà đã nghe thấy rồi. Bà ấy muốn gặp cô ấy.

PHANĐA: - Có thể gặp được chứ, tại sao lại không?

KLARA: - Vì chị bảo với bà chủ là cô ấy đi rồi.

PHANĐA: - Em muốn giới thiệu cô ấy với bà chủ nhà. Chị đừng lo. Erika cũng biết giao thiệp đấy.

KLARA: - Không được, Phanđa. Nhỡ bà ấy không thích Erika thì sao?

PHANĐA: - Nếu bà chủ nhà mà không thích thì... thì em sẽ đưa cô ấy đi, chị Klara. Em hứa với chị như vậy.

(Bà chủ nhà cầm ống têlêphôn lên, ở nhà dưới điện thoại rung chuông).

(Phanđa cầm ống nghe) Phanđa nghe đây ạ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cậu mới về để đi dự hội đấy à?

PHANĐA: - Vâng.

BÀ CHỦ NHÀ: - Nghe đồn cậu có cô bạn gái xinh lắm?

PHANĐA: - Có lẽ thế!

BÀ CHỦ NHÀ: - Chắc là cậu sẽ giới thiệu cô ấy với tôi chứ?

PHANĐA: - Vâng. Thưa bà chủ nhà, cháu sẽ dẫn cô ấy lên bây giờ *(đặt ống nghe)*. Chị có

giận em không, chị Klara. Bà chủ nhà bao giờ cũng vui vẻ với em. Em muốn giới thiệu Erika với bà ấy, chị đừng giận.

KLARA: - Chị không giận đâu.

PHANĐA: - Chị tốt bụng quá. Em đi gọi Erika đây. *(Chạy đi).*

(Klara đứng một lát và nhìn xuống đất. Vang lên một môtíp nhạc ngắn - tiếng kèn harmonica. Ông bố xuất hiện, tay xách valy và cầm bó hoa to).

ÔNG BỐ: - Bố đã đến rồi đây.

KLARA: - Con nhìn thấy rồi. Cô ta bỏ bố rồi à?

ÔNG BỐ: - Bố muốn chiều ý con.

KLARA: - Bố lại mới có chuyện chẳng lành gì phải không?

ÔNG BỐ: - Ừ. Bố có linh cảm là bố sẽ chết.

KLARA: - Điều đó thì chưa xảy ra.

ÔNG BỐ: - Thật đấy. Có lẽ bố chỉ còn có được khoảng một tuần nữa thôi. Một linh cảm kì quặc. Bố đã đến nói với lão nhạc trưởng. Bố bảo tôi chẳng biết làm thế nào ông ơi, tôi có cảm giác là tôi đang chết. Lão nói với bố: Ông bạn hãy đi về

nhà và nói điều đó với người trong gia đình và thế là ông đã mang tin vui đến cho họ đấy! Tiên sư cái thằng ngốc! Thế rồi bố về nhà.

KLARA: - Văn phòng luật sư báo tin gì cho bố thế?

ÔNG BỐ: - À... Cô ta cùng hai đứa con đi ra nước ngoài sinh sống và phải có sự đồng ý của người cha. Bố phải ký vào đó.

KLARA: - Bố đưa cho con xem lá thư.

ÔNG BỐ: - Bố để nó ở khách sạn rồi. Mai bố sẽ mang về nếu bố còn sống.

KLARA: - Bố mua bao nhiêu bông hoa?

ÔNG BỐ: - Bố không biết. Phụ nữ và hoa bố không đếm bao giờ. Bố sai đi mua trăm đồng hoa. Con có thấy đẹp không?

KLARA: - Phanđa có bạn gái đấy.

ÔNG BỐ: - Vậy ư? Thế là đủ rồi.

KLARA: - Con bé đã từng bị hiếp.

ÔNG BỐ: - Thật sao?

KLARA: - Một thằng đàn ông nào đó đã hiếp con bé.

ÔNG BỐ: - Chả lẽ thằng Phanđa lại nhận về mình.

KLARA: - Không... Cô ta kia kìa.

(Erika và Phanđa từ trong phòng đi ra).

ÔNG BỐ: - Chào cô. Tôi là bố của các cháu ở đây.

PHANĐA: - Xin giới thiệu với bố, đây là Erika. Con đưa cô ấy lên giới thiệu với bà chủ nhà.

ÔNG BỐ: - Rất hân hạnh, chào cô (*Hôn tay cô gái và trao bó hoa*). Để cô nhớ chúng tôi.

ERIKA: - Bác chu đáo quá. Cháu cám ơn bác.

(Phanđa và Êrika bước lên cầu thang).

KLARA: - Con đã bảo bố là bố phải làm cái gì đó cơ mà!

ÔNG BỐ: - Chả lẽ bố phải hiếp cô ta hay sao?

KLARA: - Việc gì bố phải hôn tay cô ta?

ÔNG BỐ: - Vì cái tay ấy nó đập vào mắt bố.

KLARA: (*Quát lên*) - Bố không thấy là thằng bé đã hoá dần độn rồi hay sao?!

ÔNG BỐ: - Bố thấy.

KLARA: - Vậy thì, bố đừng đứng ở đây và hãy làm một cái gì đi.

ÔNG BỐ: - Bố đi cạo râu đây (*đi về phía gian phòng nào đó ở phía* sau).

(Klara xách cái túi lên, trong túi còn một số hàng cô vừa mua về và chậm

chậm đi sau ông bố. Phòng bà chủ nhà sáng lên).

BÀ CHỦ NHÀ: - Phanđa, cậu chạy xuống dưới nhà bảo chị Klara pha cho tôi một tách càphê.

PHANĐA: - Ngay bây giờ à?

BÀ CHỦ NHÀ: - Cậu làm ơn giúp tôi, rồi mang lên đây. Tôi và Erika sẽ nói chuyện với nhau một lát.

(Phanđa nhìn Erika cổ vũ và bỏ đi).

Vậy là cô đã bị hiếp à? Thú vị nhỉ. Thật kinh khủng. Xin lỗi cô. Cho phép tôi hỏi, chuyện xảy ra ở đâu.

(Erika im lặng).

Ở ngoài trời hay trong ôtô?

ERIKA: - Trong rừng.

BÀ CHỦ NHÀ: - Trong rừng. Và hai người đã đi đến đó bằng ôtô, đúng không?

ERIKA: - Vâng.

BÀ CHỦ NHÀ: - Chuyện xảy ra như thế nào?

(Erika im lặng).

Hắn ta xé áo cô à?

ERIKA: - Cháu không biết.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô có bị ngất đi không?

Không... cháu không bị... nhưng...

BÀ CHỦ NHÀ: - Hắn vật cô xuống đất và tụt váy cô ra đúng không?

ERIKA: - Vâng.

BÀ CHỦ NHÀ: - Rồi sau đó thế nào? Hắn có giữ tay cô không? Hắn có nói gì không? Cô đừng giận. Quả tình tôi rất muốn biết chuyện xảy ra như thế nào?

ERIKA: - Cháu không nhớ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô có chống cự lại không?

ERIKA: - Dạ, có ạ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Nếu là tôi, tôi cũng sẽ chống cự lại. Cô có thích không?

ERIKA: - Không.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô có kêu lên không? Cô có thể nói hết với tôi. Có đúng là cô kêu lên không?

ERIKA: - Không.

BÀ CHỦ NHÀ: - Vậy chắc là cô thấy thích.

ERIKA: (*Hét lên*) - Không. Không!

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô đừng xấu hổ. Chuyện đó rất tự nhiên thôi. Đàn bà ai cũng thích bị chinh phục. Cả tôi nữa, tôi cũng vậy.

ERIKA: - Cháu không thích? Đã bảo cháu không thích mà.

BÀ CHỦ NHÀ: - Nếu cô không thích thì hắn làm sao mà hiếp cô được. Chắc cô biết điều đó.

ERIKA: - Cháu... cháu không thích nhớ lại. Cháu gặp nhiều khó khăn lắm. Ở nhà và... ở trường. Bác sĩ nói rằng...

BÀ CHỦ NHÀ: - Bác sĩ nào? Bác sĩ tâm thần phải không?

ERIKA: - Vâng.

BÀ CHỦ NHÀ: - Ông ta nói gì với cô?

ERIKA: - Rằng cháu không việc gì phải xấu hổ. Nhưng về chuyện đó cháu không thể nhắc lại được.

BÀ CHỦ NHÀ: - Trước mặt tôi cô không phải xấu hổ. Tôi hiểu cô. Tôi cũng chưa già. Tôi hoàn toàn thông cảm với cô.

(Một lát)

- Cô đoán tôi bao nhiêu tuổi?

ERIKA: - Cháu không biết.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô cứ nói đi, đừng ngại.

ERIKA: - Quả thực cháu không biết. Hình như... vào khoảng... sáu mươi.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô cố tình nói thế, hay cô tưởng như thế thật?

ERIKA: - Bà đừng giận. Cháu đã bảo là cháu không biết đoán tuổi.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi không giận đâu. Mọi người ai cũng đoán tôi bốn mươi tuổi. Vậy là cô đã ở nhà thương điên. Thằng cha ấy trông mặt mũi như thế nào?

(Erika im lặng).

Già? Hay còn trẻ?

ERIKA: - Cháu không biết.

BÀ CHỦ NHÀ: - Nhưng mà cô đã từng ngồi trong ôtô, ở bên cạnh hắn cơ mà.

ERIKA: - Cháu không thể nói về chuyện đó. Cháu xin bà. Cháu không thể nói về chuyện đó.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô nghĩ sai rồi. Cô cho rằng nếu cô không nói về chuyện đó thì cô sẽ quên đi chứ gì? Cô đừng chờ đợi điều đó, cô bé ạ.

ERIKA: - Thì bà.... bà cũng đã từng chờ đợi chồng bà sẽ trở về. Đã mười hai năm...

BÀ CHỦ NHÀ: - Ai nói với cô điều đó? Phanđa phải không? Đó là một thằng ngốc. Cô làm

sao thế? Sao cô lại run lên như vậy? Trời, tôi chỉ nói đùa thôi mà. Tôi cứ nghĩ là cô có khiếu khôi hài.

ERIKA: (*Đứng dậy*) - Tôi... tôi sẽ không nghe bà nói nữa.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô bình tĩnh lại đi. Tôi muốn tâm sự với cô. Thế mà cô lại lăng mạ tôi. Cô phải sửa đổi tính nết mới được, cô bé ạ. Cuộc đời sẽ không chiều chuộng cô đâu.

(*Erika bỏ đi*).

BÀ CHỦ NHÀ: (*Nhìn vào trong gương*) - Sáu mươi tuổi... Đúng là một con điên (*cầm ống nghe*).

(*Gian đại sảnh sáng lên, điện thoại reo*).

PHANĐA: (*Mang cà phê vào*)- Có chuyện gì vậy?

ERIKA: (*Đi xuống cầu thang, lắc đầu*) - Bình thường thôi.

PHANĐA: - Có chuyện gì thế?

ERIKA: - Em đi đây (*Khóc*). Em về viện (*Bước vào phòng*).

PHANĐA: - Chờ anh một chút, Erika!

KLARA: - Sao em không cầm ống nghe (*nâng ống nói lên*). Chú ấy sắp mang lên đấy.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi bị một phen hoảng hốt, cô Klara ạ. Tôi không biết Phanđa đã nghĩ thế nào. Đó là một cô gái loạn trí. Một người mắc bệnh Mazôkixt.

PHANĐA: - Có chuyện gì vậy?

KLARA: - Bà chủ nhà bị một phen hoảng hốt.

PHANĐA: - Tại sao?

KLARA: - Cô ấy là một người Mazôkixt.

PHANĐA: - Thế nghĩa là gì, chị Klara?

KLARA: - Tốt nhất là em đừng có hỏi. Em đưa Erika về nhà cô ta đi, Phanđa.

PHANĐA: - Không, Erika sẽ ở lại đây.

KLARA: - Nếu em không đuổi cô ta về thì chị sẽ đuổi.

PHANĐA: - Chị không được đuổi. Em không cho phép.

KLARA: - Rồi em sẽ phải cho phép. Hồi con mụ đàn bà goá ấy ở đây em cũng than thở, cầu xin chị mãi. Giờ thì em mừng là chị đã đuổi con mụ ấy đi. Hãy thôi đi em.

PHANĐA: - Em không thôi đâu! (*đi nhanh vào phòng).*

KLARA: - Phanđa! Phanđa!

ÔNG BỐ: - Con hãy để cho bố yên. Bố làm thế khác nào bố tự nhổ vào mặt mình.

KLARA: - Con đã nói là bố phải đi đi. Ngay bây giờ! (*Đi về phía cửa phòng và muốn mở cửa).*

Trời ơi, chúng nó khoá trái cửa lại rồi.

ÔNG BỐ: - Trong những giờ phút như thế thì người lịch sự thường khoá cửa buồng.

KLARA: - Giờ phút nào? Đúng là Phanđa đã khoá rồi! Bố hãy làm gì đi bố. Bố gọi nó đi. Nó thường nghe lời bố mà. Con xin bố.

ÔNG BỐ: - Nó không nghe đâu.

KLARA: - Nó rất tin vào bố. Ngay từ hồi bé nó đã tin bố. Điều đó có khi bố cũng không biết. Hồi nó học lớp ba, nó nhận được một cuốn lịch, trong đó có mục điền vào chỗ trống những số liệu cần thiết. Nếu gặp tai nạn thì báo tin cho ai? Cho bố. Không đề tên, không đề địa chỉ. Chỉ một dòng Cho bố. Như vậy là nó rất tin yêu bố. Bây giờ nó đang gặp tai hoạ, vậy mà bố cứ đứng im không hề nhúc nhích.

ÔNG BỐ: - Những tai hoạ như thế bố đã từng trải qua và tai hoạ sau thường dễ chịu hơn tai hoạ trước. Bố sẽ không ngăn cấm nó.

KLARA: *(Đấm vào cánh cửa)* - Mở cửa ra, Phanđa. Mở cửa ra. Chị muốn tắm. Em có nghe thấy không?

ÔNG BỐ: - Con muốn tắm à?

KLARA: - Vâng. Nó đã làm con xuýt ngất. Con phải tắm mới được. Phanđa! *(Nghe ngóng)*. Trong ấy im lặng. Chúng nó làm gì trong đó nhỉ?

ÔNG BỐ: - Làm gì ư? Chắc là tập thể dục. Bài tập thể dục cổ lỗ sĩ nhất và khôi hài nhất của loài người. Trong phòng tắm. Thằng bé này nó giống mình. Giờ thì bố không lo cho nó nữa.

KLARA: - Nó giống bố à. Rồi con sẽ cho nó biết tay *(Đấm vào cánh cửa)*. Mở cửa ngay, Phanđa! Nếu không chị sẽ đi lấy rìu *(Nói với ông bố)*. Con đã cấm chỉ nó làm chuyện đó.

ÔNG BỐ: - Con sẽ không cấm được đâu, con gái ạ. Thế giới này là một cái giường lớn đã trải chăn đệm sẵn, dù một thằng ngốc nhất cũng kiếm được một chỗ nằm. Hãy để cho thằng bé được yên.

KLARA: - Cám ơn bố về lời khuyên bảo. Bố còn lời khuyên nào khác nữa không?

ÔNG BỐ: - Con hãy đi đến hiệu uốn tóc làm đầu cho tươm tất và cưới chồng đi. Con hãy lấy cái anh chàng làm nghề đưa đám ma ấy. Hay là ai khác cũng được. Ngày nay điều đó không quan trọng. Thông minh hay đần độn, ba ngàn đồng lương chính, có làm thêm giờ hay không làm thêm giờ. Đó là điều khác nhau duy nhất. Nhưng khi đã nằm trên giường thì ai cũng như ai.

KLARA: - Con sẽ giết nó.

ÔNG BỐ: *(Chỉ vào Phanđa vừa từ cửa buồng bước ra).* Đấy. Giết đi.

KLARA: - Thế là thế nào, Phanđa?

PHANĐA: - Sao cơ, chị Klara?

KLARA: - Em đừng có hỏi một cách ngu ngốc như thế. Tại sao em lại khoá trái cửa lại?

PHANĐA: - Đó là phòng của em. Chị đã nói với em rằng em tuỳ ý sử dụng cơ mà.

KLARA: - Nhưng chưa bao giờ em khoá cửa cả.

PHANĐA: - Có lẽ vì lúc ấy chưa cần thiết.

KLARA: - Thế hôm nay thì cần à?

PHANĐA: - Hôm nay em đã khoá cửa.

KLARA: - Nhưng em chưa trả lời câu hỏi tại sao?

PHANĐA: - Kể ra thì em không phải trả lời. Nhưng em sẽ nói với chị sau.

KLARA: - Em nói năng với chị thế đấy à?

PHANĐA: Chẳng có gì hệ trọng cả. Erika đã tắm trong phòng tắm.

KLARA: - Cô ta tắm hết nước của chúng ta rồi sẽ ra đi chứ?

PHANĐA: - Erika sẽ... ở lại đây. Ngày mai em sẽ cùng với cô ấy đi khiêu vũ.

KLARA: - Chị đã nói với em rồi, rằng cô ấy phải thu xếp khăn gói đi ngay.

PHANĐA: - Chị Klara. Erika là người yêu của em. Cô ấy sẽ ở trong phòng của em. Em sẽ ngủ trong nhà bếp. Nếu chị cho phép em sẽ ngủ với Erika. Con có quyền làm như vậy, phải không bố?

(Ông bố không trả lời).

KLARA: - Bố hãy trả lời đi, khi cậu con trai quí hoá hỏi bố.

ÔNG BỐ: - Thật lòng bố cũng không biết là nên chúc mừng hay nên chia buồn với con. Nhưng trong bất cứ trường hợp nào cũng không nên để cô ấy cô đơn một mình.

PHANĐA: - Chị nghe thấy không, chị Klara. Bố đã cho phép em. Vậy em sẽ đến với cô ấy.

KLARA: - Em hãy ở lại đây. Nếu em không nghe lời sẽ có chuyện om sòm đấy.

(Phanđa lưỡng lự, nhìn ông bố lúc ấy đang mỉm cười, sau đó nhìn Klara và bỏ đi).

Đứng lại, Phanđa!

(Nhưng Phanđa không nghe lời chị. Đ... là lần đầu tiên trong đời. Chuông đi... thoại reo).

Nó làm sao thế nhỉ?

ÔNG BỐ: - Đó là tình yêu, Klara ạ.

KLARA: - Tình yêu ư? *(Giơ nắm đấm lên)*. Rồi tao sẽ cho chúng mày biết!

(Chuông điện thoại réo vang).

Hết phần một

PHẦN HAI

Chúng ta nghe thấy tiếng nhạc từ hội đu quay vọng về. Không gian trước cửa nhà ga sáng lên. Tiếng nói của nhân viên hoả xa và tiếng tàu hoả đi về.

KLARA: (*Nhìn người khách hàng của mình*) - Tôi đã nói với ông rồi, ông Mrasêk ạ. Hôm nay, buổi chiều thứ bảy, lại là ngày hội nữa! Khách vắng tanh vắng ngắt. Chỉ có mỗi anh chàng Pêpa Indrulêk. Chắc là vừa ở chỗ mẹ về. Cái con mẹ Marianka, vợ nó, nghe nói mỗi ngày đánh chồng ba lần. Ông biết đấy, nó to béo như thế. Giọng nói thì như đàn ông và nắm đấm thì chẳng khác nào búa tạ (*Nói với người đang đi qua*). Thế nào, anh Pêpa? lại vừa ở chỗ mẹ về đấy à?... Thôi đi. Anh có thể mua một con chó. Như ông nội tôi ấy. Ông tôi chẳng cần nó làm gì cả nhưng ông có một cảm giác dễ chịu là có thể sai khiến một ai đó. À, Phanđa có về. Người yêu ư? Có. Nó có dẫn về một cô

bạn gái nào đó nhưng tôi không để ý lắm. Gửi lời chào Marenka nhé. Có lẽ tôi thu dọn hàng đây, ông Mrasêk ạ. Ngày hôm nay chẳng bán chác gì được. Tôi còn những một chục cái bánh mì tẩm dầu. Thôi, tôi mang về để ăn bữa chiều. Karel có thể tiêu thụ hết. Nhưng nói để ông biết, tốt nhất là tôi không đến đấy. Thằng Phanđa nhà tôi nó như bị ma ám rồi ông ạ. Nói để ông biết, những đứa con gái ấy tôi sẽ đem bắn hết. Mỗi năm tôi muốn tuyên bố dành một ngày cho những người đàn ông bất hạnh. Tôi sẽ phát cho mỗi người một khẩu súng và một chai rượu. Biết nói thế nào với ông, ông Mrasêk. Cô ta mặc váy dài thườn thượt, mỗi ngày tắm ba lần. Để cung cấp nước cho cô ta có lẽ chúng tôi phải mua thêm một két nước nữa. Vừa ngồi chưa ấm chỗ, cô ta đã bám lấy bà chủ nhà. Ông hãy tưởng tượng mà xem, ông Mrasêk, bà ta, bà chủ nhà ấy mà, có đầy một ngăn kéo dây chuyền kim cương, hai mươi đôi giày, một tá áo khoác. Chúng ta thì đang xây dựng chủ nghĩa xã hội

mà bà ta thì cà phê cũng phải người khác khuấy hộ. Tôi với ông ở đây quần quật suốt từ sáng sớm đến tối như những cái thân trâu ngựa, vậy mà họ cứ sống nhởn nhơ như không có gì xảy ra. Nhà ở thành phố, biệt thự nghỉ mát ở trên núi, ngoại tệ mua hàng nhập khẩu, mùa hè đi du lịch ở nước ngoài. Ước gì công đoàn cho tôi đi nghỉ mát ở Marianky. Tôi chưa từng được đến đấy bao giờ. Bữa sáng bà ta không thèm uống cà phê. Bà ta ăn giăm bông hoặc bánh ngô mua ở cửa hàng bán bằng ngoại tệ. Nghe nói từ bé bà ta đã quen ăn sáng theo kiểu của người Anh rồi. Buổi sáng bà ta nói dai như giẻ rách. Ông nội tôi ngày xưa có một cỗ xe ngựa. Cái đó tôi chưa kể với ông bao giờ ư? Vâng. Ông nội tôi mất cỗ xe ngựa đó vì thua bạc. Ông tôi đến bên cỗ xe và nói với bà tôi: "Bà xuống đi, cỗ xe và con ngựa tôi thua bạc rồi. Còn bà thì chắc là họ để lại cho tôi". Thế đấy, ông Mrasêk ạ. Nếu bà ta đuổi nhà, tôi sẽ viết đơn kiện lên Praha. Tôi không việc gì phải

phục vụ bà ta, đó là cái chắc. Nhưng mặt khác tôi lại thương hại bà ta. Bà ta có tất cả nhưng lại chẳng có gì hết. Tôi muốn mua cái nhà của bà ấy. Ông biết không, tôi phải mua nó. Chúng tôi đã lớn lên trong ngôi nhà đó, ông Mrasêk ạ... Căn hộ tầng hầm, hạng ba, nhưng chúng tôi thích ở đấy. Từ ngoài vườn chúng tôi có thể nhảy thẳng vào phòng ăn qua cửa sổ. Ba buồng, có nhà bếp và hai kho, có phòng đun nước nóng, ở hành lang có năm chiếc tủ, một chiếc ghế đu. Căn nhà ấy là quê hương của chúng tôi. Ông biết không, quê hương không phải chỉ là căn phòng có đồ gỗ và lò sưởi hơi. Đó là ngôi nhà mà mỗi viên gạch ở đây đều biết nói. Đó là thời thơ ấu của chúng tôi. Tiếng ngáy của bố tôi, tiếng khóc của mẹ tôi và tiếng cười của thằng bé Phanđa nhà tôi. Đó là nơi sống và nơi chết của cả gia đình tôi. Thật đáng tiếc là tôi đã không tống con bé ấy đi ngay từ lúc đầu. Đó là một sai lầm ông Mrasêk ạ. Nhưng ông đừng ngại, sẽ có lúc nó sẽ biết tay tôi.

(Trên con đường đến nhà ga có hai người đang đi đến, đó là ông bố và cô Kvêta).

KVÊTA: - Sao anh không nói với cô ấy. Anh đã ở chỗ cô ấy suốt một ngày cơ mà.

ÔNG BỐ: - Nhưng... không tiện.

KVÊTA: - Có lẽ không phải lần đầu tiên anh trở về với những chuyện đáng buồn như thế.

ÔNG BỐ: - Phải làm sao để đây là lần cuối cùng.

KVÊTA: - Cô ấy đuổi anh chỉ vì muốn chứng minh rằng cô ấy đúng, rằng anh sẽ trở về với lời cầu xin.

ÔNG BỐ: - Nó đã không còn như trước kia nữa. Lần cuối cùng nó chỉ đập vỡ có hai cái đĩa rồi oà lên khóc. Vì anh không bắt Phanđa đuổi con bé đi *(Dừng lại)*. Tốt nhất anh sẽ nói cho nó biết chuyện này vào ngày mai.

KVÊTA: - Anh sẽ nói ngày hôm nay. Anh đi đi. Còn chờ gì nữa.

ÔNG BỐ: - Đợi cho cơn đau của anh giảm xuống đã. Thật đấy. Anh thấy khó thở, có thể không qua được. Em chưa biết Klara đâu.

KVÊTA: - Nhưng em biết anh. Đối với em thế là đủ. Giờ thì em chẳng còn quan tâm đến cái chết của anh nữa. Lúc nào anh cũng than vãn. Anh đo mạch đập, anh không đóng cửa nhà xí và chẳng bao lâu nữa anh cũng sẽ chẳng còn chui vào chăn ngủ với em.

ÔNG BỐ: - Bởi áp huyết của anh là hai trăm hai mươi trên tám mươi nên anh không thể là Môhamét Ali(*) được. Điều đó chắc em cũng biết.

KVÊTA: - Em không thể chịu được những người lúc nào cũng sắp chết nhưng họ lại sống lâu đến hàng trăm năm.

ÔNG BỐ: - Nó nhìn thấy chúng ta rồi. Nó đang ngước về phía này đấy.

(Klara nhìn về phía hai người).

(Ông bố lập tức cử động, ông giơ tay chỉ).

Kia là nhà thờ...

KVÊTA: - Đây là toà thị chính và kia là Klara đang muốn nói câu chuyện gì đó.

(*) Mohamét Ali: Võ sĩ quyền anh hạng siêu nặng, đã giữ chức vô địch thế giới nhiều năm liền (ND)

ÔNG BỐ: - Đừng có làm ầm lên. Để báo tin xấu ta còn nhiều thời gian. Anh sẽ nói với nó vào buổi tối, khi Phanđa đi khiêu vũ.

KVÊTA: - Đã đến lúc anh phải xác định anh là hạng người như thế nào. Một kẻ si tình, một người tàn phế hay một thằng hèn *(bỏ đi).*

ÔNG BỐ: *(Lẩm bẩm)* - Mỗi thứ anh có một tí *(Đi theo Kvêta).*

KLARA: *(Chạy theo ông bố).* Bố ơi! Bố đi đâu đấy!

ÔNG BỐ: - À, bố đi chơi đu quay *(Bỏ đi).*

Nội thất toà biệt thự sáng lên. Trong căn phòng ở tầng trên bà chủ nhà đang ngồi đánh dương cầm. Trong tầng hầm Phanđa thử bộ comlê và đang thắt cravat trước gương. Ở gian đại sảnh, Erika quét nhà về phía Xarđa. Cô mặc áo ngủ ngắn. Trên tường, phía trên đầu cô, treo một hàng dây điện, Xarda ngồi trên ghế bành, chậm chạp nhai bánh mì với xúc xích, chăm chú ngắm cặp chân trần của Erika.

XARDA: - Đã ai nói cho cô hay rằng cô có một thân hình rất đẹp chưa?

(Erika sửa váy áo thật nhanh và nhìn Xarda).

ERIKA: - Anh thật là chúa khôi hài.

XARDA: - Vâng. Đặc biệt ở trên giường. Rồi cô sẽ cười lăn cười lóc. .. Tôi thường nhận được những câu hỏi tò mò.

ERIKA: - Anh có biết anh Karel không?

XARDA: - Ai mà chả biết những anh chàng làm nghề đưa đám!

ERIKA: - Anh có biết anh ta có chiếc ô tô gì không?

XARDA: - Tôi có biết. Nhưng cô hỏi để làm gì?

ERIKA: - Hỏi chơi thôi. Xe màu gì anh có biết không?

PHANĐA: (*Ngoái nhìn ra đại sảnh*) - Erika, em thay áo đi là vừa. Anh còn muốn đến rủ Pêpa nữa.

ERIKA: - Em thay ngay đây. Em dọn dẹp một chút (*Lại quét nhà*).

XARDA: - Cô thích mặc màu gì?

ERIKA: - Tôi không biết.

XARDA: - Sao lại không? Vậy ra cô không biết cô mặc đồ lót màu gì ư?

(Erika không trả lời).

ERIKA: (*Nói khẽ*) - Cái xe MB ấy màu gì nhỉ?

XARDA: - Tôi hỏi cô trước. Cô làm sao thế? Cô xấu hổ à? Không thể có chuyện ấy được. Cô là người sống ở Praha cơ mà.

ERIKA: - Tôi van anh, tôi cần biết cái xe ấy màu gì.

XARDA: - Tôi cũng thế. Cô đừng làm tôi căng thẳng nữa. Hay tôi thử nhìn xem nhé. Được không?

ERIKA: - Cái xe ấy màu trắng à?

XARDA: - Màu trắng ư? Tôi cũng đoán thế. Cô biết làm cho người ta bị khiêu khích. Cô phải mặc đồ lót màu đỏ mới đúng. Thật đấy (*Đi gần lại Erika*).

ERIKA: - Tôi cần phải biết điều đó. Anh nói cho tôi hay đi.

XARDA: (*Đứng sát cạnh Erika*) - Tôi sẽ nói cho cô biết. Nhưng cô hãy nhìn vào mắt tôi đây này (*đưa tay chạm vào mũi Erika*).

ERIKA: - Cái xe ấy màu gì?

XARDA: - Xe nào?

KLARA: - Anh xong việc rồi à?

XARDA: - Vâng. Ngày hôm nay thì xong.

(Erika hót rác vào chậu và có phần bối rối mang chậu rác về phía phòng ở).

KLARA: - Chúng tôi không bao giờ mang rác về phòng ngủ đổ. Chúng tôi có sọt rác.

(Erika dừng lại và đi ra phía cửa).

Những cái dây điện này để làm gì thế này. Anh muốn treo cổ người nào đó à?

XARDA: - Pha điện thứ hai, thưa cô. Ngày kia tiếp tục.

KLARA: - Sao lại ngày kia. Thế mai anh làm gì?

XARDA: - Ban ngày hay ban đêm?

KLARA: - Một câu hỏi ngớ ngẩn. Ban ngày? *(Phẩy bụi bẩn vương trên ghế bành).*

XARDA: - Thật đáng tiếc. Tôi muốn làm liền một mạch. Giá cô cho tôi mượn chìa khoá nhà.

KLARA: - Anh xem đấy, anh Xarda. Có ba cái dây điện mà anh mắc mất hai ngày rồi. Tôi là một người kiên nhẫn. Nhưng nếu anh còn ngồi lên ghế bành, làm bẩn thảm trải nhà và làm phiền khách của chúng

tôi thì tôi sẽ giảm tiền công mỗi giờ mười đồng.

XARDA: - Khoan đã nào. Cô ấy bắt đầu trước chứ?

KLARA: - Cô ấy bắt đầu trước?

XARDA: - Đúng thế. Cô ấy xấu hổ. Và điều đó khiêu khích tôi, thưa cô. Cô ấy không muốn lộ bí mật cho tôi biết mặc đồ lót màu gì.

KLARA: - Tất nhiên là cô ta phải có đồ lót. Nhưng cô ta không hề mặc váy lót và ban đêm ngủ truồng hoàn toàn.

XARDA: - Thế cô ấy bị cưỡng dâm thật à?

KLARA: - Anh ngạc nhiên ư?

XARDA: - À, những cô gái bị hiếp ta đâu có gặp hàng ngày được. Gặp được là một diễm phúc. Đối với em trai cô cũng vậy.

KLARA: - Đó không phải là người yêu của Phanda.

XARDA: - Lại thế nữa ư? Tôi nghĩ rằng cô ấy đã bị canh giữ chắc chắn rồi. Cô vừa nói là Erika quen ngủ trần truồng hoàn toàn.

KLARA: - Trong khi vẫn mở cửa sổ.

XARDA: - Thưa cô, cô thử tôi chứ gì? Để rồi sau đó cô lại trừ tiếp của tôi năm đồng nữa phải không?

KLARA: - Cô ấy thậm chí không có khăn mặt. Thay cho khăn là áo ngủ. Mấy cái dây này anh để gọn vào chỗ nào đó đi. (*Đi về phía bàn, vẻ bối rối, lau mặt bàn*). Anh thấy cô ấy thế nào?

XARDA: (*Vẫn nhìn Klara*) - Tại sao cô lại muốn tôi thử cô ấy?

KLARA: - Anh nói linh tinh gì vậy?

XARDA: - Cô muốn thử Erika hay muốn trừng phạt cô ta. Tôi muốn biết rõ điều đó khi cô đưa chìa khoá cho tôi.

KLARA: - Chìa khoá nào?

XARDA: - Chìa khoá nhà này chứ chìa khoá nào. Tôi không thích trèo qua cửa sổ. Ban đêm tôi thường bị quáng gà.

KLARA: - Sao anh lại nghĩ thế? Anh định làm gì ở đây? Công việc của ngày hôm nay anh đã làm xong, áo quần anh cũng đã mặc rồi, vậy thì anh đừng nán lại nữa. Anh đi đi. Đi đi.

XARDA: - Tôi bỗng có ý định là mình có thể quay lại đây lấy đồ đạc trong đêm nay.

KLARA: - Anh có thể mang nó đi ngay từ bây giờ.

XARDA: - Tôi không thể mang hòm đồ nghề ấy đi khiêu vũ được. Cô thấy thế nào? Cô cho tôi mượn chìa khoá được chứ?

KLARA: (*Nuốt nước bọt*) - Cái... chìa khoá đó tôi không thể đưa cho anh được (*Quát lên*). Anh nghĩ cái gì vậy? Anh mới mắc được ba cái dây điện lên tường vậy mà anh đã tự cho mình có quyền muốn ra vào nhà lúc nào cũng được hay sao? Anh hãy cầm lấy mấy thứ đồ vô dụng của anh và cút đi ngay.

XARDA: - Đó là một kế hoạch đầy lãng mạn, thưa cô. Nếu mấy thứ đồ đạc kia làm phiền cô thì cô hãy gửi chìa khoá nhà đến cho tôi. Tôi sẽ có mặt ở nơi khiêu vũ (*Bỏ đi*).

(Klara đứng bật dậy nhìn theo anh ta một lát. Vang lên một môtíp nhạc - tiếng kèn harmonica. Trong phòng, Phanđa đã ăn mặc tươm tất đang đứng chờ. Erika vào, cô chải tóc và quấn quanh đầu một dải băng rộng màu trắng nom cô rất dễ thương).

PHANĐA: - Ồ!

ERIKA: (*Sờ lên đầu*) - Anh có thích em chải tóc như thế này không?

PHANĐA: - Em còn lại phải hỏi nữa! Chắc bọn bạn anh chúng sẽ tưởng là anh mượn em ở đâu về. Anh mặc bộ quần áo này, em xem có hơi rộng một chút không? Chị ấy cứ nghĩ là anh còn lớn thêm một ít nữa. Bởi chị Klara mua nó nên anh phải mặc.

ERIKA: - Phải mặc ư?

PHANĐA: - Không, không bắt buộc phải mặc nhưng anh muốn làm cho chị ấy vui lòng. Em biết không, chị ấy hay đối xử tàn nhẫn với anh nhưng chị ấy không có bụng dạ nào. Chị Klara nghĩ sao nói vậy. Anh thì anh biết rõ lắm. Ngay từ đằng xa anh đã biết khi nào chị ấy đau chân, khi nào chị ấy bắt đầu quát tháo và khi nào thì chị ấy bị người ta xúc phạm. Nếu em cảm thấy không hề gì thì anh sẽ mặc bộ quần áo này, vì chị Klara đã may cho anh. Còn một việc nữa. Em đừng nói với chị ấy là em tắm. Em đừng nói thế.

ERIKA: - Đi thôi anh.

(Họ đi ra phòng đại sảnh, lúc đó Klara vừa mang cái máy hút bụi ra và bắt đầu làm việc).

PHANĐA: - Chúng em đi đây, chị Klara (*Tiếng anh bị tiếng động cơ máy hút bụt át mất. Sau một lát Phanđa tắt máy).* Chúng em đi đây, chị Klara ạ.

KLARA: - Chị nhìn thấy rồi.

PHANĐA: - Em mặc bộ quần áo chị mua. Erika rất thích bộ quần áo này.

ERIKA: - Nó rất hợp với anh.

KLARA: (*Kéo phía trước cái áo)* - Nó hơi rộng đối với em. Em gầy đi đấy. Trong thùng còn nước nóng không?

PHANĐA: - Em không biết. Nhưng có lẽ không. Em vừa mới tắm.

KLARA: - Em tắm mà tóc cô này lại ướt.

PHANĐA: - Ướt đâu. Đấy là một kiểu đầu. Em tắm đấy chứ.

KLARA: - Ngày hôm qua em tắm rồi cơ mà.

PHANĐA: - Thì đã sao, chị Klara.

KLARA: - Sao lại không sao! Chị đã phải lau hành lang, cả phòng giặt nữa. Em có

biết là thứ bảy nào chị cũng dọn dẹp lau chùi không? Chắc em có biết nhưng em vẫn cố ý tắm. Tại sao em lại cố ý làm những chuyện ấy?

PHANĐA: - Em không cố ý.

KLARA: - Em cố ý.

PHANĐA: - Chúng ta sẽ không cãi nhau nữa.

KLARA: - Chị không cãi nhau. Nếu chị muốn cãi nhau chị đã bảo em là em nói dối. Mà em thì chưa bao giờ nói dối.

ERIKA: - Em tắm đấy.

KLARA: - Điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Cái bồn tắm ấy đã mê hoặc cô rồi.

PHANĐA: - Có lẽ chúng ta phải bắt đầu từ hướng khác, chị Klara.

KLARA: - Chị cũng nghĩ thế *(Lại bấm nút máy hút bụi và tiếp tục làm việc)*.

PHANĐA: *(Bối rối chờ một lát, sau đó cầm tay Erika)* - Chúng ta đi thôi.

(Và họ bỏ đi)

KLARA: *(Tắt máy hút bụi)* - Phanđa!

(Một lát).

PHANĐA: - Gì cơ, chị Klara.

KLARA: - Em hãy đưa... chìa khoá cho Xarda. Anh ta muốn ghé qua đây lấy đồ nghề. Để khỏi đánh thức cả nhà. (*Đưa chìa khoá cho Phanđa).*

PHANĐA: - Vâng. Chúc chị ngủ ngon, chị Klara.

ERIKA: - Chúc chị ngủ ngon.

KLARA: - Ừ (*khi hai người khuất sau cánh cửa, Klara gọi như thể muốn lấy lại chiếc chìa khoá).* Phanđa... chúc em một buổi tối vui vẻ.

PHANĐA: - Cám ơn. Cám ơn chị Klara.

(Phanđa vui sướng cầm tay Erika. Họ ra đi. Ở phía xa vọng về tiếng nhạc kèn chơi một điệu nhạc nhảy. Klara bắt đầu thu dọn máy hút bụi. Phía sau xuất hiện Karel với bó hoa trên tay).

KAREL: - Tôi đến có muộn không? Tôi vừa ở nghĩa trang về. Tôi đến thăm bố và em trai.

KLARA: - Họ nói sao?

KAREL: - Tôi thấy là cô đang vui.

KLARA: - Sao hôm nay lại mặc bộ quần áo ảm đạm thế này?

KAREL: - Đó là phục trang ngày lễ đấy.

KLARA: - À. Lễ liệm xác ch ɹ gì.

KAREL: - Tôi mang tặng cô bó hoa cẩm chướng. Không phải hoa từ nghĩa trang đâu nhé.

KLARA: - Thật đáng tiếc. Đó là thứ hoa tôi thích nhất *(Tiếng chuông điện thoại reo).*

Anh hãy mang nó vào phòng. Tôi phải lên nhà trên.

(Cầm lấy ống nghe).

(Karel bỏ đi).

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô ta đi rồi à?

KLARA: - Chưa.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô còn chờ gì nữa?

KLARA: - Sáng mai cô ta sẽ đi. Tôi sẽ lo việc đó. *(Bỏ ống nghe vì thoáng thấy ông bố đang đứng nhìn).* Bố nhìn gì vậy? Con sẽ không để cho nó sạ vào chuyện ấy đâu! *(Klara đi về phía buồng).*

(Ông bố đếm mạch đập sau đó đi theo Klara. Nhạc nổi lên và có tiếng báo giờ. Tối đen. Khi đèn sáng lên, tiếng nhạc chỉ còn vọng lại từ phía xa. Klara đã mặc bộ váy áo ngày lễ, đeo tạp dề trắng, đi từ hành lang ra phòng đại sảnh. Cô

đi đến phòng Phanđa, mở cửa và sau đó đi ra phía sau, nơi có cửa ra vào. Từ phía phòng ở, Karel đi ra tay cầm hai ly rượu. Anh đã hơi say).

KAREL: - Klara, Klaruska, em cứ đi đâu mãi thế?

KLARA: - Đi đâu nữa. Tôi để dành bữa chiều cho Phanđa và tôi tưởng là nó đã về.

KAREL: - Chúng ta vẫn chưa uống được bao nhiêu. Em cứ bối rối thế nào ấy.

KLARA: - Anh rót cho bố mãi. Bố say rồi đấy. Tý nữa con bé ấy nó về rồi lại có chuyện chẳng lành cho mà xem.

KAREL: - Sao lại chẳng lành?

KLARA: - Vì cô ta toàn ngủ truồng. Mà bố thì có mù đâu.

KAREL: - Cô ta không mặc áo ngủ à?

KLARA: - Cô ta cứ ngủ như thế và cửa sổ thì mở toang.

KAREL: - Vậy thì chúng ta phải nâng cốc uống mừng.

KLARA: - Uống mừng cái gì?

KAREL: - Cái gì mà chẳng được. Em có một mình. Anh cũng thế. Em ngồi xuống đây.

KLARA: - Anh không biết anh nói gì rồi. Đã đến lúc anh phải ra về.

KAREL: - Anh biết anh nói gì. Hãy đừng cho anh là thằng ngốc.

KLARA: - Có lẽ đó là công việc vô ích *(Quay ra phía cửa chính).*

KAREL: - Em lại đi đâu đấy? *(Kêu to).* Em đừng đi đâu cả. Em hãy ngồi xuống đấy. Nếu không anh đập hết hai cái ly này bây giờ. Anh ngấy lắm rồi. Anh cũng chỉ là một con người.

KLARA: - Đập đi. Đập đi. Còn chờ gì nữa?

KAREL: - Còn em. Em chờ gì? Em không thể trẻ hơn được nữa. Đẹp hơn cũng không. Em nhận được những gì ở cuộc đời này? Em kiếm tiền, em tiết kiệm và em già đi.

KLARA: - Việc gì đến anh! Tôi sẽ mua nhà và mọi thứ sẽ thay đổi.

KAREL: - Càng làm được nhiều tiền thì em lại càng tiêu nhiều và sẽ càng già đi.

KLARA: - Với anh thì tôi chẳng trẻ làm gì, một người đàn ông không biết đập vỡ cái ly khốn khổ chứa thứ rượu vang chua loét. Đưa đây. Để tôi uống chúc anh. Uống

chúc sự thảm hại của anh (*Đổ rượu xuống đất và đập vỡ cái ly. Bỏ đi, Karel uống ngụm rượu. Rượu chua. Klara dừng lại).* Chua à? Anh nhận ra điều đó à? Anh như một người mù! Anh không nhận thấy rằng tôi đang tuyệt vọng ư? Rằng tôi cũng không biết là tôi phải làm gì ư? Anh còn nhìn gì thế? Hãy ôm tôi đi, lạy trời (*Ôm chầm lấy Karel, đó là một hành động vừa tuyệt vọng vừa bất lực lại vừa hy vọng).* Tôi là một người đàn bà xấu xa. Nhưng tôi phải làm như vậy. Anh hãy làm cái gì đó đi. Tôi không muốn nghĩ đến những chuyện ấy nữa. Tôi đến phát điên lên mất!

KAREL: - Có ai đang đi đến.

KLARA: - Cái gì?

KAREL: - Có ai đang đi đến. Lát nữa tôi ra. (*Rời Klara).*

KLARA: - Lát nữa. Anh đúng là đồ ngốc (*Bỏ đi).*

(Karel nhìn Klara một lúc, tỏ ý không hiểu và khi Erika và Phanđa xuất hiện anh đi theo Klara, có vẻ như hơi đãng trí).

ERIKA: - Hãy để cho em được yên!

PHANĐA: (*Cầm lấy tay Erika*) - Em phải giải thích cho anh rõ.

ERIKA: (*Đột ngột*) - Có người nào đó nói với hắn rằng em làm sao ấy. Thế là hắn cả gan làm chuyện đó. Nếu giết được hắn em đã giết rồi.

PHANĐA: - Nhưng em đã mỉm cười cơ mà.

ERIKA: - Em đã học được cách tự chủ.

PHANĐA: - Và em cho phép hắn áp sát vào người em.

ERIKA: - Em còn biết làm thế nào?

PHANĐA: - Em phải bảo cho hắn biết. Em bỏ hắn giữa vòng nhảy. Nhưng em đã đi với hắn đến quầy bia. Tại sao em lại uống cùng với hắn?

ERIKA: - Em không biết.

PHANĐA: - Em cho phép hắn gọi em xưng anh. Tại sao?

ERIKA: (*Hét lên*) - Em không biết!

PHANĐA: - Tại sao em lại không biết? Xarda nói rằng đối với em điều đó không hề gì. Em cười luôn miệng. Anh không hiểu. Vậy em giải thích đi.

ERIKA: - Em kêu to lên đây này.

PHANĐA: - Em đã từng nói rằng anh có khả năng thông cảm mọi thứ. Nếu em nghĩ cả những chuyện này cũng vậy thì anh đành làm em thất vọng.

ERIKA: - Em hét lên đây này.

PHANĐA: - Bây giờ em hãy nghe đây. Anh là một người bình thường, có nhiều vấn đề anh chưa thông hiểu nhưng có một cái anh biết rất rõ. Con người cần phải chung thuỷ. Để người này có thể tôn trọng người kia. Đó là quan điểm của anh...

ERIKA: - Á, á, á... (*Bắt đầu hét váng lên*).

PHANĐA: (*Xông vào Erika và bịt miệng cô lại*) Em làm cái gì thế?

(*Erika lắc lắc người*).

Em đúng là con điên. Bây giờ đang điên. Chị Klara nói đúng. Em không phải là người bình thường. Em làm khổ anh thế chưa đủ sao? Tất cả mọi người đều cười anh. Một thằng Belmôndô ngốc nghếch. Cả lớp anh chúng cười. Em không thể tự chủ được hay sao? Lúc nào em cũng điên khùng. Em làm hỏng tất cả. Vì em, anh

đã phản bội chị Klara, vì em, anh đã định đánh nhau, vì em anh đã làm mọi thứ, thậm chí vì em, anh có thể giết người. Vậy mà em đã cắm con dao găm vào lưng anh trước tất cả bạn bè của anh. Thật là không hay khi một người thì cho đi tất cả, còn người kia chẳng chịu mất gì. Bây giờ anh sẽ để em ở lại đây và em không được thốt một lời nào. Nếu em hét lên thì tức là em không yêu anh và chúng ta sẽ chia tay nhau.

ERIKA: - Anh đừng nói như thế!

PHANĐA: - Chúng ta sẽ chia tay nhau mãi mãi.

(Một lúc lâu).

ERIKA: (*Rất khẽ*) - Em... em phải hét lên như thế, để em khỏi ngạt thở. Anh không hiểu đâu.

PHANĐA: - Anh xin em, em đừng hét lên như thế nữa. Nếu em cứ làm như vậy anh cũng sẽ không tự chủ được và lúc ấy anh sẽ không tôn trọng được ngay cả bản thân mình.

ERIKA: - Em... em... Anh hãy nói gì với em đi. Nhanh lên. Anh nói đi.

PHANĐA: (*Nhìn Erika)* - Anh đã nói hết tất cả rồi.

ERIKA: (*Nhẹ nhàng, dịu dàng)* - Cuộc sống thật là đẹp và anh yêu em. Em như thế nào anh yêu thế. Tất cả mọi thứ đều giản dị. Vì cuộc sống rất đẹp và anh yêu em.

PHANĐA: - Đúng vậy. Anh yêu em.

ERIKA: - Em cũng yêu anh. Bây giờ em yêu anh hơn mọi thứ trên đời. Anh đã dạy cho em biết nhiều điều. Con người không được phép dằn vặt mình sống để làm gì mà phải sống. Em đã sống và em sẽ cố gắng sống. Lúc nào em cũng chờ đợi cái gì đó. Chờ đợi mùa xuân, mùa hè; chờ đợi những chuyện thần kì. Giờ thì em không đợi nữa, vì sẽ chẳng có gì trước và sau cả. Chỉ có hiện tại thôi. Anh và em, hai chúng ta. Anh đã dạy em biết điều đó. Có thể anh không nghĩ đến, nhưng em cảm ơn anh bởi vì em không biết khi nào lại có thể nói lên được những điều này. Không hiểu sao em không thể tự chủ được. Cái thằng cha ấy là một người rất thô lỗ và lúc đó em rất sợ là anh sẽ gây sự đánh nhau. Giờ em cảm thấy thương

hại tất cả, cả anh cả thằng cha kia, cả cái thằng cha cà lăm đã hại em. Có lẽ em điên thật. Lúc nào em cũng muốn hét lên hoặc muốn kêu khóc. Nhưng em yêu anh *(kêu to)*. Em yêu anh *(Đưa tay bịt miệng và chạy vào phòng, úp mặt xuống gọi thổn thức).*

(Phanđa nhìn bất động xuống đất. Môtip nhạc tiếng kèn harmonica).

KLARA: - Chị để phần thức ăn cho em đấy.

PHANĐA: - Em không ăn nữa. Chúng em đã ăn bánh mì với salát.

KLARA: - Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi. Trong hiệu ăn, em đừng bao giờ gọi món salát. Nó có thể làm đã hai tháng mà em vẫn không thể nào nhận ra được. Cuộc vui thế nào? Tất cả đều có mặt chứ?

PHANĐA: - Cả lớp em ai cũng có mặt. Pêpa Indrulêk nói rằng em có cô người yêu đẹp nhất lớp. Cả lớp ai cũng mời Erika nhảy.

KLARA: - Cả Xarda nữa à?

PHANĐA: - Vâng. Nhưng tại sao?

KLARA: - Chị hỏi thế thôi.

PHANĐA: - Anh ta vô lễ với Erika phải không?

KLARA: - Cái đó thì em hỏi Erika (*Nhặt từ mặt đất lên một đoạn dây điện*). Chị không biết, có thể là cô ấy không biết làm thế nào được. Nhưng rõ ràng cô ta đã làm thằng đàn ông ấy bị khêu gợi.

PHANĐA: - Có chuyện gì xảy ra ư?

KLARA: - Không. Em có đưa chìa khoá cho Xarda không?

PHANĐA: - Có đưa. Em bảo với hắn ta rằng, Erika là người yêu của em.

KLARA: - Thế thì tích sự gì. Cái thằng đĩ điếm ấy, khắp nơi chỗ nào cũng thấy dây điện. Rồi nó còn giết người nữa ấy chứ. Tốt nhất là em đừng có dây dưa với hắn. Em đi ngủ đi.

PHANĐA: - Chị Klara, nếu em diễn đạt được tất cả những điều em cảm thấy thì chị sẽ không giận em đâu.

KLARA: - Chúng ta không nói chuyện ấy nữa.

PHANĐA: - Chúng ta không thể sống như thế này... Em phải làm gì, chị Klara?

KLARA: - Nếu tự em, em cũng không biết thì chị không nói với em được. Khi nào em đã hứa cái gì đó thì em phải thực hiện lời hứa đó. Bà chủ nhà không ưa Erika. Em đã hứa là nếu bà chủ nhà không ưa Erika thì em sẽ đưa cô ấy khỏi cái nhà này. Vậy mà em và cô ấy khoá cửa buồng lại và sống với nhau trong đó.

PHANĐA: - Em đã không biết rằng khi thật sự yêu người ta sẽ như thế nào.

KLARA: - Em không yêu. Em chỉ quẫn trí thôi. Em vầy nước tung toé ra sàn, em không tắt điện ở nhà tắm, em nói dối và chẳng bao lâu nữa em bắt đầu ăn cắp. Nếu đó là tình yêu thì em đã giống hệt như bố, một người tình số một của thế giới này (*Hét lên*). Trong cuộc đời, em sẽ đạt tới cái gì nếu em không biết chế ngự mình? Không biết tự dập tắt những tình cảm đang cháy trong mình. Kia kìa ở ngoài hiên em để hai bóng đèn sáng từ bấy đến giờ (*Giận dữ đi về phía sau tắt điện*). Chúng ta không phải là con nhà tư sản.

PHANĐA: - Hai cái bóng điện ấy em có thể tắt được chị Klara ạ.

KLARA: - Em phải biết cái công tắc nó ở đâu. Chị nghĩ mọi thứ và làm mọi việc. Phục vụ mọi người, làm quần quật, giữ mồm giữ miệng. Rồi chị sẽ phải bảo họ tạo cho bức tượng mình. Nhưng chị nói cho em biết, những chuyện bê bối em phải chịu lấy một mình.

PHANĐA: - Bê bối nào?

KLARA: - Tất cả mọi thứ bê bối. Đứa con gái ấy nó mang đến nhiều điều bất hạnh. Đó là cái mà những đứa con nhà nền nếp không bao giờ làm. Chị đã trải giường cho em ở trong bếp. Em còn chờ gì nữa. Đi ngủ thôi. (*Phanđa ngoan ngoãn nghe theo và đi vào bếp. Klara đi ra phía sau, một lát sau mang cái gối vào).*

ÔNG BỐ: - Bố cần nói chuyện với con.

KLARA: - Ngày hôm nay bố đã nói nhiều đến mức có thể chép lại và in được ba tập sách. Phanđa, cởi áo ra và mặc bộ pyzama sạch vào (*Đi vào bếp).*

(Ông bố ngồi xuống ghế bành uống rượu).

KAREL: - Cô Klara đâu?

ÔNG BỐ: - Trong bếp.

KAREL: - Cô ấy làm gì trong đó?

ÔNG BỐ: - Quấn tã cho Phanđa.

KAREL: - Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

ÔNG BỐ: - Vậy thì ngồi xuống đây. Anh phải chờ tôi nói trước đã. Xếp hàng thứ tự.

KAREL: - Mẹ tôi bảo rằng đối với đàn bà người ta phải có bài bản. Có khi bà cụ nói đúng. Tôi không biết giờ phải tiến hành như thế nào.

ÔNG BỐ: - Cần phải có một khẩu súng cối. Nếu không anh sẽ không thuyết phục được nó. Nó không thể chịu được hai khả năng: khi anh đồng ý với nó và khi anh chống lại nó. Vậy anh hãy chọn lấy một.

KAREL: - Thật ư, bác Zarubexki? Bác khuyên cháu bây giờ nên thế nào?

ÔNG BỐ: - Chạy trốn. Đó là cách tốt nhất. Nếu làm được thì tôi đã làm rồi. Nhưng tôi không thể.

KAREL: - Cháu nghĩ là cô ấy giống tính bác. Dòng họ nhà bác mà.

ÔNG BỐ: - Không phải. Dòng họ Zarubexki chúng tôi khác. Ông bố tôi bán một vườn mận cho năm người cùng một lúc, không làm mếch lòng ai. Tôi giống bố tôi. Họ nhà Zarubexki dẫm chân lên đâu thì ở đó xanh rờn lên ngay. Còn Klara ư? Nó dẫm chân lên chỗ nào thì chỗ đó lỗ chỗ như hố đạn đại bác. Chạy trốn đi, anh Karel, hoặc là anh hãy cưới ngay nó đi.

KAREL: - Về chuyện đàn bà cháu không được thạo lắm. Cháu quá đứng đắn đối với họ. Cũng bởi vì cháu đã lớn lên trong nghĩa trang. Mới ngay buổi chiều nay thôi, cháu mệt mỏi ngồi nghỉ giữa những nấm mộ và lắng nghe những người chết nói. Cháu nghĩ về cuộc đời. Đó là cái mà đàn bà họ không chịu nổi. Vậy mà trong cháu đầy ắp tình cảm, bác Zarubexki ạ, cháu không có ai để mà chia sẻ. Người sống thì họ không nghe, còn người chết thì họ chẳng cần làm gì. Đôi khi cháu muốn chọn cái người đầu tiên đến với cháu để giãi bày.

ÔNG BỐ: - Hãy cứ chọn như vậy, anh Karel ạ, nếu anh có những điều muốn chia sẻ.

KAREL: - Cháu đã từng đi lại với cô Iarôlimkôva. Bố cô ta lúc nào cũng cãi nhau với cháu. Cháu bảo ông già: "Bố ơi, tại sao bố cứ cãi cọ làm gì vậy? Bố chỉ sống được ba tuần nữa thôi". Một tháng sau ông ấy chết và cô ta bỏ cháu. Cái đó không phải tại cháu, cháu thương mọi người, cháu thấy rằng đã sắp đến phải liệm cho ông ấy.

ÔNG BỐ: - Vậy anh hãy nhìn tôi xem tôi có thể sống được bao lâu nữa!

KAREL: - Thưa bác Zarubexki. Nhưng cháu đâu dám làm điều đó.

ÔNG BỐ: - Tôi sắp chết đấy, anh Karel ạ, anh có nhận ra điều đó không?

KAREL: - Tất cả chúng ta đều sẽ chết. Nhưng chỉ có một số ít người công nhận điều đó. Chính vì vậy nên thế gian mới lộn xộn thế này.

ÔNG BỐ: - Khoan đã nào. Anh đừng vội nói thế. Tôi muốn trong đám ma của tôi, đứng cạnh linh cữu là bốn cô gái đẹp cởi trần. Anh lo liệu cho tôi như thế, tôi sẽ thanh toán sòng phẳng.

KAREL: - Chắc người ta sẽ không cho phép như vậy đâu. Ở Mỹ có một đám tang đứng cạnh quan tài là mười con ngựa đã thắng yên cương. Nhưng đó là đám tang của một chàng đua ngựa. Còn đàn bà cởi trần thì cháu chưa nghe nói bao giờ.

ÔNG BỐ: - Thế các cô gái thì sao! Hai mươi cô gái đồng phục đi đầu đám tang có được không?

KAREL: - Cái đó thì cháu phải hỏi bên Hội phụ nữ. Để cháu sẽ hỏi cho bác. Nhân đây cháu xin hỏi bác thế bác định cho chơi bài nhạc nào?

ÔNG BỐ: - Bài ca "Hôđônhina" anh Karel ạ. Anh biết bài ấy không?

KAREL: - Nếu bác hát đoạn mở đầu cháu sẽ nhớ.

ÔNG BỐ: *(Hát)* - "Ở Hôđônhina, người ta tuyển tôi vào lính... Hát đi, anh Karel..."Người ta cắt trọc đầu tôi" (*Gật đầu với Karel và anh ta bắt đầu phụ hoạ theo, cả hai hát say sưa).*

"Những mảng tóc của tôi.. hây hây...

Rơi rơi xuống đùi.

Mẹ tôi oà khóc vì thương tôi..."

KLARA: - Hai người làm gì mà ầm ĩ thế?

KAREL: - Bố sắp chết rồi, Klara ạ.

KLARA: - Vì thế các người phải gào lên như vậy ư?

Các người làm bà chủ nhà thức dậy đấy.

KAREL: - Chúng tôi đang chọn bài hát.

ÔNG BỐ: - Để con đỡ bận khi tổ chức tang lễ cho bố.

KLARA: (*Nói với bố*) - Con đã bảo bố đi rửa xoong nồi (*Với Karel*). Còn anh thì về nhà đi. Anh lên giường mà chết. Và hãy tránh xa cái bình sứ ra, nếu anh không muốn mất tiền.

ÔNG BỐ: - Bố cần nói chuyện nghiêm chỉnh với con.

KAREL: - Cả anh nữa. Klara ạ.

KLARA: - Hai giờ sáng, mệt muốn chết mà còn nói chuyện. Phải im lặng ngay.

KAREL: - Chúng ta vẫn chưa chọn được bài hát cầu hồn...

ÔNG BỐ: - Và cả những chữ đề trên mộ nữa.

KLARA: - Con sẽ đề bia cho bố, rằng bố sẽ nằm nghiêng (*Với Karel*). Còn anh, tôi cũng đã nói với anh rồi.

KAREL: - Anh muốn rửa xoong nồi cho em. Chúng ta sẽ tiếp tục ở bếp, bác Zarubexki nhỉ?

ÔNG BỐ: *(Đứng dậy)* - Để Klara phấn khởi.

KLARA: - Bố đi ngủ đi. Còn anh thì về nhà đi, kẻo bà chủ tỉnh dậy và tôi sẽ lại phải lên tầng trên đấy.

ÔNG BỐ: - Nhưng sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện nhé.

KLARA: - Được rồi. Bố đi đi.

ÔNG BỐ: - Bố đi đây *(Dừng lại)*. Anh Karel... tôi muốn có một đám tang thật tuyệt...

KAREL: - Bác cứ yên tâm, bác Zarubexki.

ÔNG BỐ: - Tôi chưa đóng tiền quỹ thọ.

KLARA: - Vậy ra bố không chịu đi ngủ hả?

ÔNG BỐ: - Sao con lại bực mình thế. Bố đang lo cho tang lễ của mình *(Bỏ đi)*.

KLARA: *(Với Karel)* - Anh còn chờ gì nữa!

KAREL: - Tại sao lúc nào em cũng giận anh thế?

KLARA: - Tôi không giận anh. Anh đi đi...

KAREL: - Em có giận.

KLARA: - Tôi không giận. Bực quá đi mất! Anh đi đi!

KAREL: - Thấy chưa. Rõ ràng là em có giận. Anh muốn ôm em.

KLARA: - Bỏ tay xuống.

KAREL: (*Cố ôm lấy Klara)* - Anh muốn cưới em làm vợ. Anh muốn lấy em.

KLARA: (*Bứt ra khỏi Karel)* - Lấy khăn ướt mà trùm lên trán và đi ngủ đi.

KAREL: - Đó là tất cả những điều mà em nói với anh ư?

KLARA: - Chúc anh ngủ ngon và gửi lời chào mấy con mèo con.

KAREL: - Điều đó em không nên nói với anh. Klara ạ. Bởi vì anh cũng là... một người đàn ông (*khó nhọc quay đi).*

(Klara phẩy tay và thở phào. Có ai lại phía cửa, lắng nghe xem Karel đi chưa. Cô có vẻ bối rối. Quay trở lại phòng ngủ, dừng lại một chút sau đó tắt điện. Tối đen).

Chỉ riêng phòng của Erika có ánh trăng sáng mờ. Erika đang ngủ. Một môtip nhạc - tiếng kèn harmonica. Sau đó trên khung cửa sổ xuất hiện một bóng đen. Không nhận ra cái bóng đó là ai. Người

đàn ông nhìn như thôi miên vào Erika đang ngủ. Sau đó lặng lẽ tiến đến, chầm chậm, nhẹ nhàng mở chăn.

ERIKA: *(Tỉnh dậy và hét lên)* - Không! Không! *(Nhảy chồm khỏi giường trên mình chỉ mặc có chiếc quần nịt và cái coóc xê. Cô chạy về phía cửa. Người đàn ông cố giữ cô lại miệng kêu:* khoan đã, khoan đã. *Erika chạy phóng ra gian đại sảnh, người đàn ông lại tuyệt vọng gọi:* "Trời ơi, khoan đã nào".

Trong bóng tối chúng ta chỉ nhìn thấy hình người một cách mờ nhạt và giọng nói một người đàn ông chứ không nhận ra ai. Sau đó vang lên tiếng đồ sứ bị rơi vỡ. Klara bật điện. Ở hành lang Erika đang đứng run vì hoảng hốt. Phía cuối của cầu thang là Karel. Sau đó tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan không khí im lặng như chết; từ bếp Phanđa trong bộ pizama ngái ngủ đi ra, tiếp theo sau là ông bố vẫn mặc nguyên quần áo bình thường).

KAREL: - Tôi... tôi tôi chỉ muốn... nhìn xem thôi.

KLARA: - Lạy chúa Giêsu. Cái bình sứ giá mười

lăm nghìn đồng curon mà cô ta đánh vỡ mất rồi.

ERIKA: (*Vẫn còn hoảng hốt*) - Tôi... anh ta... cái xe ô tô MB tôi đã đoán thế.

KLARA: - MB nào?

ERIKA: (*Chỉ vào Karel*) – MB, màu trắng.

KLARA: - Cô ta lẩm nhẩm cái gì thế?

KAREL: - Tôi không có xe MB. Xe tôi nhãn hiệu Wartburg, đờluých, màu đỏ, đã mười năm nay.

ERIKA: - Tôi không muốn... tôi tưởng... giọng nói ấy và cái cửa sổ... Xin đừng giận tôi.

(Chạy vào phòng hấp tấp mặc quần áo).

PHANĐA: - Anh Karel. Anh làm cái gì thế?

KAREL: - Tớ... (*Phẩy tay bất lực*) - Tôi sẽ đền tiền. Tôi sẽ đền tiền...

(Chuông điện thoại reo điên cuồng).

ÔNG BỐ: - Nhấc cái ống nghe thổ tả kia lên đi.

KLARA: - Cô gái này phải đi khỏi nơi đây ngay lập tức (*Nhấc ống nghe).*

BÀ CHỦ NHÀ: - Có chuyện gì xảy ra dưới ấy thế?

KLARA: - Thu xếp xong rồi. Tôi vừa đuổi cô ta đi. Chúc bà ngủ ngon (*Đặt ống nghe).*

PHANĐA: - Chị Klara, không phải lỗi tại Erika. Tại hắn! Tại hắn! Hắn đã trèo qua cửa sổ vào buồng Erika.

KLARA: - Nhưng tại Erika đã khêu gợi.

PHANĐA: - Cô ấy đang ngủ kia mà.

KLARA: - Đó là ngày hôm nay. Thế còn hôm qua? Hôm qua cô ta đã tốc váy lên đến tận đầu trước mặt anh ta. Chị đã nói với em điều đó và bây giờ là hậu quả.

KAREL: - Tôi sẽ đền tiền cái bình sứ. Các người đừng cãi nhau nữa. Các người đừng giận. Tất cả chúng ta đang chết.

ÔNG BỐ: - Đúng thế.

(Karel rón rén đi ra).

KLARA: - Đừng có nói nhảm. Đi theo cô ta đi. Cô ta phải đi khỏi đây ngay, trước khi bà chủ nhà xuống đây.

PHANĐA: - Bố ơi, bố đừng đi! Bố không được để cho chị Klara đuổi Erika. Cô ấy có làm gì đâu.

KLARA: - Em hãy lấy làm mừng là Karel đã đền tiền thay cho cô ta.

PHANĐA: - Bố ơi. Bố không nghe thấy con sao? Con đề nghị bố lên tiếng giúp con đi.

ÔNG BỐ: - Bố sẽ nói với con đôi điều, Phanđa. Tán tỉnh một cô gái, cái đó một thằng ngốc cũng biết làm. Nhưng biết rời bỏ nó, thì là một nghệ thuật.

KLARA: - Em nghe thấy chưa?

PHANĐA: - Bố ơi, con là người thuộc dòng họ Zarubexki như bố. Vậy mà bố không giúp con hay sao?

ÔNG BỐ: - Bố không thể con ạ. Nếu con là Zarubexki, vậy con đừng ngại. Rồi con sẽ lại tìm được người khác. Trên thế gian này không có thứ gì nhiều hơn đàn bà.

PHANĐA: - Con không cần ai khác. Con yêu Erika.

ÔNG BỐ: - Erika hay Mônika thì cũng vậy. Nhặt lên một cái khăn, con tình cờ mỉm cười và suốt cuộc đời con sẽ ngủ ở một cái giường khác không phải cái mà con muốn ban đầu. Nếu con không xây dựng khu nhà ấy, hôm nay con sẽ than khóc vì một cô gái khác. Tất cả đều là một sự tình cờ ngu ngốc. Tình yêu. Cuộc sống. Tất cả.

PHANĐA: - Kể cả con, bố ạ. Bởi vậy chưa bao giờ con có ý nghĩa đối với bố. Bố biết đấy, con đã yêu bố hơn chị Klara. Con muốn

bắt chước bố ở tất cả mọi mặt. Hôm nay con phải nói ra điều đó vì bây giờ không như vậy nữa rồi. Con không yêu bố, bố ạ.

ÔNG BỐ: - Thế là tốt. Ít nhất con sẽ khỏi phải khóc bố. Cảm ơn con, Phanđa. Đó là điều bố luôn luôn mong ước.

(Phía cửa buồng Erika xuất hiện, cô đã ăn mặc chỉnh tề, vai đeo túi hành lý).

PHANĐA: - Sao em không ngủ, Erika? Sao em không đi ngủ đi?

ERIKA: - Em không thể ở lại. Em phải đi.

PHANĐA: - Em đi đâu?

ERIKA: - Đi đâu cũng được. Em phải đi khỏi nơi này.

PHANĐA: - Khoan đã nào. Erika. Em hãy bình tĩnh lại đi. Chị Klara sẽ cho phép em ở lại đến sáng. Khuya khoắt thế này em đi đâu? Chị Klara, chị nói với Erika đi, để Erika có thể ở lại. Chị nói đi, để cô ấy biết.

KLARA: - Cô ta không thể ở lại.

PHANĐA: - Chị không hiểu em rồi. Cô ấy chỉ ở lại cho đến sáng thôi, lúc ấy mới có tàu. Chắc điều đó thì chị cho phép.

KLARA: - Chị không cho phép.

PHANĐA: - Vậy là chị không cho phép cô ấy ở lại trong cái nhà, nơi em đã lớn lên. Biết làm thế nào? Nếu ở đây không còn chỗ cho Erika thì cũng không còn chỗ cho em. Anh sẽ cùng đi với em, Erika.

KLARA: - Em phải ở lại đây.

PHANĐA: - Không, chị Klara. Ngay từ thuở nhỏ chị đã chăm sóc em, cái đó em biết. Chị dạy em khi em chưa biết mặc quần áo, chị chăm sóc em, và khi em bị bọn trẻ con trêu chọc, chị đã xông vào đánh bọn chúng cho em. Chị đã làm cho em tất cả. Vì tất cả những cái đó, em biết ơn chị. Nhưng chị không thể sống thay cho em được. Em đã tìm thấy người yêu và em tự hào vì cô ấy. Lần đầu tiên trong đời em tự quyết định. Em sẽ cưới Erika và trên thế gian này không có ai có thể ngăn cản em được. Chúng em sẽ tới thăm chị, nếu chị muốn. Nếu chị không muốn, em sẽ lấy làm tiếc. Nhưng em sẽ không bỏ Erika chừng nào cô ấy chưa bỏ em. Hãy để cho em đi, chị Klara. Và xin chị đừng gào lên.

KLARA: - Việc gì chị phải gào? Cả cuộc đời chị đã gào thét chán chê rồi. Nhưng em hãy nhớ. Em sẽ không bao giờ được sống cùng với cô ta ở đây! Vì cái nhà mà chị đã làm quần quật suốt mười lăm năm trời. Cả thứ bảy cả chủ nhật, ngày nào cũng công việc. Chị đã già đi ở cái quầy điểm tâm và giải khát cạnh nhà ga. Vì thế chị không cho phép một con điên khùng trơ trẽn nào đó đến chiếm cái nhà này. Nếu em bỏ đi là em sẽ phạm một sai lầm lớn nhất từ trước tới nay. Chị nói với em điều đó. Bao giờ chị cũng nói đúng. Điều đó chắc em biết rõ.

PHANĐA: - Có thể sẽ là sai lầm của em. Nhưng giả dụ em có sống hạnh phúc được một tháng thì đối với em nó cũng đáng giá rồi. Bởi vì niềm hạnh phúc này em chưa từng thấy.

KLARA: (*Quát lên*) - Vậy thì em hãy đi đi. Đi mà sống với cái hạnh phúc của em. Em hãy dọn đến nhà thương điên mà ở với cô ta. Em có thể sống cả đời trong bồn tắm. Và khi nào quay trở lại, chị tin rằng em sẽ

không đi nữa, mà em sẽ bơi. Đi ngay đi, còn chờ gì nữa.

PHANĐA: - Em chờ chị thôi không hét nữa.

KLARA: - Em không có vali và quần áo lót, khăn mặt. Em sẽ mặc bằng gì, ngủ bằng gì? Vậy mà cũng bảo là hạnh phúc.

PHANĐA: - Erika nói rằng đôi khi chỉ cần một cái chạm tay cũng mang lại hạnh phúc.

KLARA: - Chạm tay! Lạy chua Giêxu! Con bé ấy nó đã biến đổi một vĩ nhân bẩm sinh thành một con người như thế đấy.

ERIKA: - Điều đó anh Phanđa tự quyết định.

KLARA: - Tôi không hỏi cô. Và tôi sẽ không bao giờ hỏi cô. Với cô mọi chuyện đã kết thúc.

ERIKA: - Em rất buồn vì chị không thích em. Em đã từng chờ mong những tình cảm của chị. Bây giờ thì tạm biệt.. Zarubexka.

(Klara không trả lời. Erika nhìn ông bố, ông bố gật đầu, Erika bước đi).

PHANĐA: - Chào chị Klara. Chào bố *(đi).*

KLARA: *(Kêu lên, từ sâu thẳm tâm hồn)* - Phanđa!

PHANĐA: - Em sẽ viết thư cho chị, chị Klara *(bỏ đi).*

(Vọng lên một môtíp nhạc ngắn- tiếng kèn harmônica).

KLARA: *(Một lát)* - Mấy giờ rồi nhỉ?

ÔNG BỐ: - Ba giờ rưỡi.

KLARA: - Con sẽ không đi ngủ nữa. Đằng nào cũng chẳng ngủ được *(Quì xuống nhặt mảnh sứ vỡ).* Bố còn định doạ gì con nữa đấy? Bố định nói với con điều gì thì hãy nói đi.

ÔNG BỐ: - À... không *(uống rượu).* Bố đã đứng về phía con và không đồng tính với Phanđa.

KLARA: - Thế rồi sao nữa?

ÔNG BỐ: - Bố đứng về phía con.

KLARA: - Thế bố định về phía ai? Hay là về phía cô ta. Vậy mà con đã được coi như thiên thần của cuộc đời Phanđa. Con đúng là một người đàn bà ngu ngốc. Giữ chân Phanđa làm sao được. Thế là hết. Nó giết gia đình ta rồi.

ÔNG BỐ: - Một cái nhìn trả giá mười lăm nghìn.

(Tiếng chuông điện thoại vang lên).

KLARA: - Bà ta nhìn thấy chúng ta xuyên qua trần nhà hay sao ấy (*nhấc ống nghe lên*). Gì thế, thưa bà?

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi nghe tiếng và biết là cô chưa ngủ. Cô mang giùm tôi cái chăn điện. Tôi đau quá. Tôi phải sưởi một chút.

KLARA: - Tôi sẽ lên ngay (*Bỏ ống nghe*). Bà ta đã lại níu ngay lấy con rồi.

ÔNG BỐ: - Klara.. Bố chờ con ở đây.

KLARA: - Bố chờ làm gì nữa? Bố đi ngủ đi. Bố hãy nhìn lại mình mà xem. Nom bố tiều tụy như một con chim sẻ thiếu máu (*Bỏ đi*).

ÔNG BỐ: (*Rót rượu vang ra ly, trầm ngâm một lát, trong đầu bật ra bài hát của mình*). *"Mẹ tôi... mẹ tôi oà lên khóc..."*.

(Tối đen).

Phòng bà chủ nhà sáng lên. Klara đứng bối rối cạnh bà chủ nhà, bà này gần như trần truồng nằm sấp trên ghế đi văng.

KLARA: - Anh ta sẽ đền tiền bà, bà chủ ạ. Anh ta đã nói thế trước mặt mọi người.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cái đó không ai có thể hoàn trả tôi được. Cô làm đi.

KLARA: - Xin bà đừng giận. Tôi không biết làm.

BÀ CHỦ NHÀ: - Ít ra thì ở chỗ dưới này này. Cho máu lưu thông một chút. Tôi đau quá.

KLARA: - Tôi không làm cái này bao giờ. Tôi không làm được đâu.

BÀ CHỦ NHÀ: - Không sao. Rồi tôi sẽ giải thích cho cô hay. Cô hãy xoa bóp cho tôi hàng ngày. Cô làm đi kẻo tôi bị nhiễm lạnh mất.

KLARA: - Xin bà đừng giận. Trước đây tôi không muốn nói điều này với bà. Tôi ghê tởm những con gà đã vặt lông và đàn bà khoả thân. Hình như một bệnh lý hay sao ấy. Tôi sợ từ hồi còn bé.

BÀ CHỦ NHÀ: (*Ngồi dậy, che người bằng chiếc khăn tắm)* - Tôi sẽ trả tiền cô.

KLARA: - Trời ơi, không phải thế. Tôi nói về cái thứ thịt gà ấy. Có thuê tôi mười nghìn đồng tôi cũng không đụng đến. Bà cũng biết là tôi hám tiền như thế nào.

BÀ CHỦ NHÀ: - Với tôi, cô đòi bao nhiêu. Mười ngàn đồng? Hai mươi ngàn đồng?

KLARA: - Tôi không nghĩ thế đâu. Có điều là tôi

phải cố gắng kinh khủng. Giống như bắt bà phải sờ vào con chuột hay con cóc cụ ấy.

BÀ CHỦ NHÀ: - Vậy là cô không thể sờ vào người tôi cũng như không thể sờ vào con cóc cụ chứ gì?

KLARA: - Lạy chúa Giêsu! Tôi không nói thế. Tôi không nói là như sờ vào bà mà nói là như bà sợ vào con cóc cụ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Vậy là cô có nghĩ đến tiền. Tôi cứ tưởng cô coi khinh đồng tiền.

KLARA: - Vâng. Nếu nó quá nhỏ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Nếu tôi nói rằng cái bình sứ ấy giá bốn mươi nghìn đồng thì sao?

KLARA: - Chắc không thể như vậy được.

BÀ CHỦ NHÀ: - Đó là cổ vật lịch sử độc nhất vô nhị. Thời đại Marcôllini năm 1776. Một mất mát không gì bù đắp được. Ai sẽ đền tiền tôi. Cô hay cái anh làm nghề liệm xác chết?

KLARA: - Bà nói rằng giá nó mười lăm nghìn đồng.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi cũng đã từng nói với cô rằng cái

ghế bành ấy giá năm nghìn đồng nhưng tôi đã cho không cô. Nửa cái biệt thự này tôi định bán cho cô với cái giá như giá một cái lều, dù rằng nó đáng giá ít nhất ba trăm ngàn đồng. Dù các người có phá hoại của tôi những thứ đáng giá mà các người không biết giá trị của nó, tôi cũng coi như không. Tôi nghĩ rằng cô là bạn tôi, nhưng tôi biết, những khó khăn của tôi cô không hề thông cảm. Cô nghĩ sao nếu cái nhà này tôi không bán nữa.

KLARA: - Chắc là bà sẽ không làm như vậy.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi đã dừng tay lại, không đưa quảng cáo bán nhà. Ông anh tôi khuyên tôi như vậy. Và tôi có thể làm. Cô có sợ không.

KLARA: - Vâng... sợ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Vậy là cô sợ. Cô không bao giờ hình dung rằng cả tôi nữa, tôi cũng có thể sợ hay sao?

KLARA: - Bà ư? Bà sợ cái gì?

BÀ CHỦ NHÀ: - Sự gì ư?... Sợ khuôn mặt mình trong gương. Sợ cái thân thể nó phản bội tôi. Sợ cái giấc ngủ ban trưa nó làm tôi kiệt sức. Sợ những chấm nâu trên tay tôi.

Những chấm nâu chưa bao giờ tôi có. Sợ hàng nghìn ý nghĩ, hàng nghìn ánh mắt từ khắp mọi nơi chúng nhìn xoáy vào cái tuổi già đang rón rén đến với tôi. Và cái chết. Trong đêm tôi thường choàng tỉnh vì sợ hãi. Tôi muốn bật dậy kêu cứu. Tôi già rồi. Một thân phận đàn bà đau ốm và già nua. Nếu Ervin không về đưa tôi đi, tôi sẽ thối rữa ra ở đây. Ở bên ấy vào tuổi năm mươi hai, người đàn bà mới bắt đầu sống, còn ở đây tôi ngồi và chờ đợi. Tôi bị đau. Mỗi cử động tôi đều cảm thấy đau đến tận óc. Tôi không dám viết cho anh ấy, sợ anh ấy sẽ không muốn đến đón tôi nữa. Tôi... Tôi không thể ở lại đây. Tôi thù ghét mọi thứ ở nơi này. Con người, đồ vật, những kỉ niệm. Tôi thậm chí không ngồi được nữa. Tôi phải tập đàn. Vì những tiếng đàn ấy, mà Ervin đã cưới tôi. Đó là cái duy nhất của tôi mà anh ấy thích thật sự. Cô hãy giúp đỡ tôi. Tôi chẳng còn ai ngoài cô. Tôi không thể chịu đựng được nữa rồi.

KLARA: - Nhưng mà... nhưng mà tôi không có cả kem xoa bóp.

BÀ CHỦ NHÀ: - Xoa bóp chay cũng được. Miết ngón

tay cái đều các hướng. Cô thử làm đi. Không có gì khó đâu (*Lại nằm sấp xuống).*

(Klara cố gắng hết sức và bắt đầu xoa bóp).

Đừng ấn mạnh như vậy. Đau quá. Cao lên chút nữa. Không phải chỗ ấy! Cô làm gì thế?

KLARA: - Bà bảo lên trên chút nữa.

BÀ CHỦ NHÀ: (*Ngồi dậy)* - Tay cô như cái giũa ấy. Cô bóc da tôi còn gì. Chẳng lẽ cô cố ý làm như vậy.

KLARA: - Tôi sẽ bôi dầu cho đỡ nhám.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô phải rửa tay đi.

KLARA: - Tay tôi sạch cơ mà!

BÀ CHỦ NHÀ: - Chẳng lẽ cô lại bực mình. Trời ơi, tôi chẳng biết nói như thế nào nữa. Tôi nói đùa đấy. Cô đưa cho tôi cái áo choàng và làm ơn rót cho tôi xin cốc nước quả... Tình bạn là sự lượng thứ. Cô biết vậy chứ? Sự cảm thông lẫn nhau. Và ngoài ra, là niềm vui mang lại cho nhau. người Ấn Độ còn nói rằng: Kẻ mang lại sự giúp

đỡ cho người khác mới đúng là người phải cám ơn. Cô phục vụ một ai đó thì đúng ra cô phải cám ơn người đó. Người may mắn không phải là người nhận mà là người cho. Về chuyện đó cô đừng nghĩ đến làm gì cho mệt óc. Cô hãy nghỉ đi và hãy thử làm một lần nữa. Rồi cô sẽ làm thành thạo thôi. Chỉ cần cô phải cố gắng. Cô hiểu tôi rồi đấy. Để cho tôi thấy rằng cô cũng tôn trọng tình bạn (*Ngồi xuống ghế*).

KLARA: - Tôi hiểu bà. Tôi hiểu bà, dù không phải dễ (*rót nước quả*). Tôi muốn hỏi bà xem là bây giờ tôi có thể mang giấy giao kèo bán nhà đến đây cho bà được không?

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi đang nói về tình bạn, còn cô thì lại nghĩ đến cái nhà. Cô hãy mang đến đây, để tôi xem thế nào (*Ngồi nhắm mắt một lúc*). Cô đuổi cái con điên ấy đi là đúng. Tôi không thể chịu đựng được những người lạ. Còn chuyện về tình bạn, tôi là người hết sức nghiêm khắc và hay ghen kinh khủng. Có khi tôi còn tàn ác nữa. Cô đưa cho tôi cái gối.

(Klara đặt cái gối dưới lưng bà chủ nhà).

Thỉnh thoảng tôi có cảm giác là cô căm ghét tôi. Cô không cần phải thanh minh. Tính cách cô như thế, đối với tôi không hề gì. Nếu không thế có khi tôi không chịu được cô ấy chứ. Cô đưa cho tôi cái túi. Cạnh giường ấy.

(Klara đưa cho bà chủ nhà cái túi trong đựng đồ trang điểm).

(Bà chủ nhà lấy ra một hộp krem).

Đây là kem bôi da. Tôi thường dùng để bôi tay nhưng cô có thể dùng bôi mặt cũng được.

KLARA: - Bà cho tôi như thế phí đi.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô cứ cầm lấy. Tôi còn đầy một ngăn kéo. Từ giờ tôi cần phải chăm sóc đến đôi bàn tay cô.

KLARA: - Cám ơn bà.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô hãy xả nước vào bồn tắm giùm tôi với. Tôi quên mất. Rồi tôi sẽ gọi cô sau.

(Klara đi, bà chủ nhà lại mở máy ghi âm nghe bài khoá học tiếng Đức, có thể nghe thấy tiếng nước xối vào bể tắm).

Gian đại sảnh sáng lên. Ông bố ngồi trên ghế bành đợi Klara. Klara đi từ phía cầu thang đến. Miệng lẩm bẩm câu gì đó.

KLARA: - Sự tha thứ và khả năng thông cảm...

ÔNG BỐ: - Con nói gì, Klara?

KLARA: - À... Chẳng mấy chốc bà ta sẽ gọi con lên để đưa bà ấy đi nhà xí. Phanđa không quay về hả bố?

ÔNG BỐ: - Không.

KLARA: - Sao bố không ngủ?

ÔNG BỐ: - Bố đang suy nghĩ. Bố nghĩ về con.

KLARA: - Nếu vậy thì bố chẳng cần phải nằm lăn lóc trên chiếc ghế bành này.

ÔNG BỐ: - Chẳng bao lâu nữa con có thể thở phào vì thoát cái nợ đời là bố.

KLARA: - À, bố lại sắp chết chứ gì? Thế nhưng bố quên ngã ra đất.

ÔNG BỐ: - Trước hết bố phải làm con khó chịu, để con khỏi thương xót bố. Nếu không bố sẽ lại đào mồ chui lên mất.

KLARA: - Vậy bố bắt đầu đi. Cái đó chắc không khó lắm.

ÔNG BỐ: - Thật khốn nạn, con gái ạ. Bố bắt đầu thương hại bản thân mình khi bố nghĩ rằng tất cả đã mất hết, không còn gì nữa. Con người ta mới mặc quần vài lần, yêu đương vài đứa con gái, và đột nhiên thấy rằng anh ta mới nhỏ bé làm sao. Bố nhớ lại hồi bố còn bé tí. Lúc ấy bố mặc quần áo lính thuỷ. Bố hát và ông nội con đã thưởng cho bố một đồng bạc mười curon. Bố mừng đến ứa nước mắt và đi đâu bố cũng kể chuyện ấy. Con nghĩ gì về chuyện đó? Giờ thì bố thấy hối tiếc là bố đã già. Con người ta già đi và hoàn toàn không hiểu cái gì đã diễn ra. Người ta không biết mình là ai và đi về đâu.

KLARA: - Để rồi con sẽ nói cho bố biết.

ÔNG BỐ: - Bố biết... đàn bà và đó là tất cả. Bây giờ bố mệt mỏi rồi, Klara ạ. Ngày trước bố lo sợ khi một con đàn bà nào đó từ chối, còn bây giờ thì bố sợ run lên khi có người đàn bà nào ngoan ngoãn nghe theo bố. Bố vừa mới cùng Kvêta xem cuốn an bom gia đình. Bố chỉ cho cô ta biết ông nội và bà nội của chúng ta.

KLARA: - Bố gặp chuyện không hay à?

ÔNG BỐ: - Đúng. Bố gặp chuyện chẳng lành. Đó chính là lí do bố phải nói vòng quanh.

KLARA: - Bao nhiêu tiền?

ÔNG BỐ: - Bố đang bị kiện về tiền dưỡng cấp cho mấy đứa trẻ ấy! Con mẹ ấy nó đưa đơn lên phòng luật sư.

KLARA: - Thế từ trước đến nay bố không gửi tiền cho chúng à?

ÔNG BỐ: - Có chứ. Bố gửi thường xuyên. Nhưng thời gian vừa rồi thì bố không có mà gửi nữa. Bố hầu như không hát. Họ đã tuyển vào ban nhạc một ca sĩ trẻ hơn. Bố chỉ hát khi nào anh ta không thể hát được mà thôi.

KLARA: - Con đã nói với bố từ lâu rồi. Đó là công việc vô nghĩa. Lẽ ra bố nên giữ lấy cái nghề chuyên môn của mình. Giờ thì bố đừng ta thán nữa. Con không xúc động đâu. Con sẽ không đưa cho bố tiền.

ÔNG BỐ: - Đừng đưa. Có hoạ là điên mới đưa tiền cho bố. Bố cứ nghĩ là Kvêta sẽ có thể giúp ích được cho bố. Bố và cô ấy sẽ hát

song ca. Nhưng cái lão nhạc trưởng là một thằng điên. Nó cố ý sắp xếp toàn các bài hát đơn ca cho Kvêta và cho thằng ca sĩ chó chết kia.

KLARA: - Bố nợ bao nhiêu tiền?

ÔNG BỐ: - Bốn mươi tám nghìn đồng.

KLARA: - Trời ơi! Bốn mươi tám nghìn! Bố không gửi tiền dưỡng cấp từ bao giờ?

ÔNG BỐ: - Khoảng năm hay bốn năm gì đó...

KLARA: - Tại sao cô ta không kiện bố từ trước?

ÔNG BỐ: - Bố đã thoả thuận với cô ấy. Bố cô ấy chu cấp. Nhưng ông ta chết rồi. Và bây giờ cô ta đòi tất cả số tiền một lúc. Bố biết lấy ở đâu năm mươi nghìn đồng bây giờ?

KLARA: - Bố cứ lấy ở nơi mà bố muốn. Để mấy con đĩ của bố chúng thu xếp cho bố. Còn đối với con, một đồng curon bố cũng đừng hòng.

ÔNG BỐ: - Đằng nào thì bố cũng gặp tai hoạ rồi. Hôm nay là ngày nó phải nhận được tiền. Kvêta bảo rằng cô ấy sẽ đưa bố đến đây. Nhưng có lẽ tốt nhất bố cứ ngồi tù cho đến mãn hạn thôi.

KLARA: - Có lẽ như vậy là tốt nhất.

ÔNG BỐ: - Đúng thế. Bố đã tính rồi. Bố bị trừng phạt như vậy là đích đáng. Có lẽ bố sẽ phải ngồi tù nhiều nhất là 8 tháng.

KLARA: - Nếu là con, con sẽ xử bố chung thân và khoá hai chân bố vào hai quả tạ để bố không đi đâu nữa.

ÔNG BỐ: - Con đừng cáu. Bố sẽ ngồi tù.

KLARA: - Thế còn Phanđa? Còn con? Còn mọi người? Một mối nhục như thế! Ngay từ giờ con đã như nghe thấy người ta khảo nhau: Cô ta muốn mua biệt thự, trong khi đó ông bố sắp phải ngồi tù. Con biết giải thích cho họ ra sao? Cuộc đời trôi đi, toàn công việc là công việc. Đã vậy con lại còn phải mang nỗi sợ hãi mỗi khi bước ra đường phố! (*Hét lên*). Con sẽ không đưa tiền cho bố. Có thể là treo cổ hay dìm chết đuối nhưng tiền thì bố sẽ không nhận được một đồng nào của con!

ÔNG BỐ: - Con đừng có hét lên như thế.

KLARA: - Bố đừng lảm nhảm nữa! Và cũng đừng có ngồi im ở đây. Trong sổ tay của bố đầy những địa chỉ của bạn bè thân thích. Bố

đứng dậy đi! (*Nắm cổ áo ông bố kéo dậy khỏi ghế bành*). Bố hãy làm gì đi. Bố gọi điện đi đâu đó. Số tiền ấy con sẽ không cho bố đâu.

ÔNG BỐ: - Nhưng bố đâu có cần tiền của con. Bỏ áo bố ra. Nếu con làm rách áo, bố sẽ không có cái gì mặc để ra toà.

KLARA: (*Lắc người ông bố*) - Con sẽ không đưa tiền cho bố! Con sẽ không đưa! Năm mươi nghìn đồng. Bố có biết con phải mở miệng bao nhiêu lần để kiếm được vài đồng bạc không? Lạy chúa Giêxu, tôi căm ghét các người. Tôi đến phải từ bỏ cái gia đình này. Em trai thì ở trong nhà thương điên, ông bố thì ngồi tù! Tôi sẽ lấy anh Karel và các người chết quách cả hai đi. Lúc mấy giờ phải có tiền trả họ?

ÔNG BỐ: - Hạn cuối cùng là đến ngày hôm nay.

KLARA: - Hôm nay là chủ nhật. Ngày chủ nhật người ta không xử án. Chắc là đơn kiện phải để đến ngày mai mới xét. Bố còn cả một ngày nữa. Điện thoại đó. Bố lại đây (*Kéo ông bố đến gần chỗ để máy điện thoại*). Bố hãy gọi cho tất cả những

người mà bố đã ghi số máy trong sổ tay. Bố cầm ống nói lên đi! Số máy điện thoại của mấy con đĩ ấy đâu? (*Lục túi ông bố*).

ÔNG BỐ: - Bố đã gọi điện cho tất cả rồi. Không ai cho bố vay tiền cả.

KLARA: - Không ai cho bố vay. Bạn với bè thế đấy.

ÔNG BỐ: - Khi người ta ngã, bao giờ cũng chỉ ngã một mình.

KLARA: - Con không thể đưa tiền cho bố. Ngày mai con phải trả bảy mươi nghìn đồng tiền nhà. Nhiều hơn thì con không có. Bà ta là một con mụ tính khí thất thường kinh khủng. Cô Kvêta sẽ mang tiền đi bằng cách nào?

ÔNG BỐ: - Cô ta có ô tô.

KLARA: - Con nghĩ là bà chủ nhà có thể cho bố vay số tiền mà ngày mai con sẽ đưa cho bà ấy. Nhưng hẳn là bà ta sẽ không cho chúng ta vay đâu.

ÔNG BỐ: - Con nói đúng.

KLARA: - Lúc nào mà con chẳng đúng. Suốt cả cuộc đời. Chính những điều mà con nói

đúng ấy đã hành hạ con. Ông nội con là một tên khốn nạn nhưng cũng chưa bao giờ phải ngồi tù. Chắc là họ không thể kết án bố, vì cái lão nhạc trưởng ấy có cho bố hát đâu. Chả lẽ sáu mươi tuổi đầu bố lại phải đi vắt sữa bò ở cái hợp tác xã nào đó à? Bố là một ca sĩ. Hãy giao việc cho bố và bố sẽ trả đủ tiền. Mà sao cái ông bố cô ta lại chết đúng vào lúc bố đang gặp khó khăn cơ chứ! Người ta không thể tống bố vào tù như một tên ăn cắp được.

ÔNG BỐ: - Họ có thể tống bố vào tù vì bố đã nhiều lần nói dối.

KLARA: - Ngày nay ai mà không nói dối? Ngày nay người ta không phải chỉ nói dối mà còn ăn cắp, có điều họ lấp liếm nó đi. Chỉ có chúng ta là không gặp may thôi. Rồi con sẽ vạch cho họ thấy! Lại định kiện bố vì vài chục nghìn đồng khốn nạn à? (*Đi vào phòng ở*). Rồi họ sẽ biết... (*Quay trở lại với cái hộp giấy đựng kẹo*). Đây. Đây là năm mươi nghìn đồng. Chỗ lẻ còn lại để cô Kvêta mua xăng và mua một trăm đồng tiền kẹo cho hai đứa bé. Gia

đình ta không nợ ai cái gì bao giờ (*Khóc*). Sao bố lại nhìn trừng trừng như một người ngốc thế. Bố cầm lấy đi, hãy cầm lấy trước khi con thay đổi ý định. Bố còn chờ gì nữa. Cầm lấy! Bố cầm lấy!

ÔNG BỐ: - Đừng khóc, Klara. Nếu không bố cũng sẽ oà lên khóc mất.

KLARA: - Bố cứ khóc đi! Cứ khóc đi! Bố đã làm hỏng hết cả. Bố là kẻ khốn nạn! Khốn nạn! Bố còn chờ gì nữa? Bố đi đi! Các người đi đi cho kịp.

ÔNG BỐ: - Bố muốn nói với con điều này. Cái cao cả nhất nhưng đồng thời là cái kinh khủng nhất trên đời này, đó là khi người ta quá yêu thương một người khác. Cảm ơn con, con gái bé bỏng... (*Bỏ đi*).

(Klara ngồi vào ghế bành, nhưng khi nhận ra đó là đồ cổ, lại đứng dậy, tay xoa xoa đệm ngồi, hỉ mũi).

XARDA: (*Đi vào, tay cầm chiếc chìa khoá*) - Tôi đến để lấy túi đồ nghề, thưa cô. Phanđa yêu cô gái ấy. Chìa khoá đây. Chúng tôi là bạn của nhau. Phanđa là một người tốt.

KLARA: - Thế ai nói cậu ấy là người xấu? Anh

cần gì ở đây? Nửa đêm anh vào nhà người ta và anh nói là để lấy dụng cụ. Tôi không phải như lúc ban ngày đâu, anh Xarda ạ.

XARDA: - Cả tôi nữa, tôi cũng vậy. Cô đã đưa chìa khoá cho tôi. Tôi biết rất rõ vì sao. Vậy thì tốt hơn cả cô hãy mỉm cười với tôi.

KLARA: - Anh cút đi ngay! Nhanh lên!

XARDA: - Tôi thấy cô rất đáng yêu, nhất là lúc cô tức giận (*Vuốt má Klara*).

KLARA: - Bỏ ngay tay ra. Tôi lại tát cho anh một cái bây giờ!

XARDA: (*Cầm lấy tay Klara*) - Để cô không còn có thể làm bỏng má tôi, thưa cô.

KLARA: - Bỏ tay ra! Anh có nghe thấy không? (*Giật tay ra, kêu lên và đánh túi bụi vào đầu Xarđa với động tác có vẻ trẻ con*). Đồ khốn nạn, đồ đểu cáng, đồ ăn cắp!!)

XARDA: (*Bình tĩnh*) - Đừng có ngu ngốc. Tại sao cô lại đánh tôi?

KLARA: - Tôi không biết.

XARDA: - Tôi chẳng làm gì cô cả.

KLARA: - Tôi thường đánh nhau với những người

không đáng đánh nhau. Tôi vốn có một tính cách ngu ngốc thế đó.

XARDA: - Tôi muốn lấy mấy thứ đồ đạc.

KLARA: - Ngày mai anh không đến làm nữa à. Tôi sẽ tăng thêm cho anh năm curon một giờ. Tiền tôi không thiếu.

XARDA: - Chúng ta đã thoả thuận là hai mươi đồng, vậy cứ để hai mươi đồng (*Với Phanđa đang đi vào phòng*). Chào Phanđa. Khoẻ chứ? (*Bắt tay Phanđa*).

XARDA: - Chẳng lẽ cậu lại giận khi cậu có cô người yêu đẹp nhất Praha. Này, bọn nó không thể nào hiểu được tại sao cậu lại cưa được cô bé ấy.

PHANĐA: - Ngay cả tôi cũng không hiểu được, anh Xarda ạ.

XARDA: - Chắc cậu phải có sự hấp dẫn nội tâm nào đó.

PHANĐA: - Chắc thế. Chả là tôi vốn dĩ sinh ra đã là một vĩ nhân.

XARDA: (*Cười*) - Cho tớ gửi lời chào Erika (*Bỏ đi*).

PHANĐA: - Xin chị đừng giận, chị Klara. Em đi ngay bây giờ đây. Em về lấy cái áo len dầy đan kiểu Na Uy.

KLARA: - Cái áo ấy rất hợp với bộ comlê này của em.

PHANĐA: - Em lấy cho Erika. Cô ấy bị lạnh. Vì thần kinh mà.

KLARA: - Vì thần kinh à? Thôi đi em. Đó chính là vì cô ấy không mặc váy lót và không mang bít - tất. Em để cô ấy ở đâu?

PHANĐA: - Cô ấy chờ ngoài kia.

KLARA: - Chị biết ngay mà. Con bé ấy nó lạnh tím cả người mà em thì để nó chờ ở ngoài trời.. Sao em không dẫn cô ấy vào đây uống chèn trà nóng?

PHANĐA: - Vâng... Nhưng em không biết là...

KLARA: - Không biết. Thế mà cũng đòi là người yêu. Đưa cô ấy vào đây. Kẻo em với chị lại phải đặt cô ấy lên bếp lò mới tan băng đấy.

PHANĐA: - Em sẽ đưa cô ấy vào (*Chạy ra tìm Erika).*

ERIKA: (*Bối rối)* - Xin lỗi chị. Anh Phanđa bảo... Em chỉ uống chén trà nóng rồi đi ngay thôi.

KLARA: - Cô định đi đâu? Gần sáng rồi còn gì.

Trong đêm tháng sáu mà đi chân không, không có tất. Áo sống thì mỏng manh thế này. Tôi sẽ pha trà cô uống. Cô đi tắm đi rồi tôi sẽ xoa bóp cho. Để cô nóng người lên, Phanđa, xả nước vào bồn tắm đi. Chúng tôi ở đây có nước cả về đêm. Nhanh lên, Phanđa. Cô ấy thì run lập cập mà em thì cứ đứng không buồn nhúc nhích.

(Phanđa chạy đi).

Thằng bé bao giờ cũng vậy. Đặt nó chỗ nào thì nó cứ đứng im ở chỗ đó. Người ta cứ phải xê dịch nó luôn. Cô biết đấy. Có người đẻ trong không trung có người đẻ dưới đất. Cô học ngành gì nhỉ? Phanđa nó cũng quên chẳng nói cho tôi biết.

(Tiếng chuông điện thoại vang lên và kêu rất lâu).

ERIKA: - Em học khoa xã hội học.

KLARA: - Xã hội học. Chắc là ngành học thú vị lắm.

ERIKA: - Em bây giờ phải tạm thôi học.

KLARA: - Đúng rồi. Cô đang chữa bệnh. Khi nào cô thật khoẻ mới học được.

ERIKA: - Điện thoại kêu chị ạ.

KLARA: - Lúc nào mà nó chẳng kêu. Kệ nó, đừng để ý. Chúng ta còn sống ở đây thì nó còn kêu. Vậy khi học xong cô sẽ là thạc sĩ cơ đấy.

ERIKA: - Vâng, khi nào em bảo vệ xong luận án thạc sĩ.

KLARA: - Cô bảo vệ được quá đi ấy chứ.

ERIKA: - Sao chị không nhấc ống nghe lên?

KLARA: - Nếu nhấc nó lên chắc tôi lại phải chạy lên tầng trên mất. Và như vậy thì ai đun nước trà cho cô. Để cho Phanđa đun, cậu ấy sẽ bị bỏng mất. Cô biết cậu ấy đấy. Một chàng trai rất tốt bụng nhưng thiếu tự tin. Cậu ấy không biết bán hàng. Tôi biết là cậu ấy không nói với cô đâu, nhưng cậu ấy là người đại diện của công ty và biết đánh máy đấy. Hồi học lớp sáu cậu ấy đã biết tự may quần.

ERIKA: - Cái đó anh ấy chưa kể với em.

KLARA: - Không chỉ may mà cậu ấy còn mặc nó để đi diện nữa cơ.

PHANĐA: - Có nước rồi đấy.

KLARA: - Em cho nước nhiều vào nhé.

PHANĐA: - Đầy tận miệng bồn tắm rồi.

KLARA: - Tắm xong cô đừng tháo đi. Tôi còn gặt giũ một chút.

PHANĐA: - Chuông điện thoại đang réo kia!

KLARA: - Bà ấy chưa phát điên sao?

(Chuông điện thoại ngừng reo).

Em thấy không. Bà ta im bặt rồi. Chị vừa nói là im ngay. Cô biết không, Phanđa là một người rất sành thổi kèn harmonica, nhưng không ai biết.

ERIKA: - Em rất thích anh Phanđa chơi harmonica bà Zarubexka ạ.

KLARA: - Bà gì. Cô cứ gọi tôi là Klara. Với ai tôi cũng chỉ là Klara thôi.

(Ở bậc trên cùng của cầu thang bà chủ nhà xuất hiện).

Trời ơi, bà chủ nhà, chào bà...

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi gọi điện thoại cho cô mà cô không nghe thấy hay sao?

KLARA: - Phanđa vặn vòi nước tắm nên tôi không nghe thấy.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi đã nói với cô rằng cô mang cho tôi tách cà phê.

KLARA: - Cà phê ư? Bà có bảo tôi gì đâu.

BÀ CHỦ NHÀ: - Có bảo. Cô quên rồi đấy. Nhưng không sao.

KLARA: - Tôi pha trà cho cô Erika, rồi mang cho bà ngay.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cho ai?

KLARA: - Cho cô Erika.

ERIKA: - Em chờ cũng được. Em còn khối thời gian.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô vừa nói với tôi rằng cô này đã đi rồi kia mà.

KLARA: - Cô ấy đã đi, nhưng lại quay về, vì... vì...

BÀ CHỦ NHÀ: - Chắc cô ta đến để xem còn sót cái bình sứ nào không chứ gì? (*Chỉ tay*). Ở trên kia kìa. Để cô khỏi phải tìm lâu.

KLARA: - Bà không nên nói như vậy. Erika là người yêu của Phanđa.

BÀ CHỦ NHÀ: - Xin lỗi, tôi không biết. Cách đây nửa giờ cô nói là cô sẽ đuổi cổ cô ta đi kia mà.

KLARA: - Đó là cách đây nửa giờ. Đôi khi trong nửa tiếng đồng hồ người ta hiểu biết được nhiều điều hơn cả một cuộc đời.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô hiểu thêm những điều gì? Rằng cô muốn đối xử với thế nào tuỳ thích hay sao? Rằng một người thì cứ lượng thứ còn người kia cứ lấn tới? Tất cả đều có giới hạn, cô em ạ.

KLARA: - Tôi cũng nghĩ như vậy.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi không quen tha thứ. Cái vừa xảy ra ở đây sở dĩ tôi thông cảm vì cô là bạn tôi. Cô phải biết điều đó.

KLARA: - Tôi không phải là bạn của bà.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô nói sao?

KLARA: - Tôi đã nói rồi. Tôi không phải là bạn của bà và chưa bao giờ tôi là bạn của bà cả.

BÀ CHỦ NHÀ: *(Một lát)* - Giờ cô mới hiểu điều đó hay sao?

KLARA: - Tôi biết điều đó lâu rồi. Nhưng chưa bao giờ tôi dám nói với bà.

BÀ CHỦ NHÀ: - Chắc như thế có lợi cho cô hơn.

KLARA: - Có lợi cả cho bà nữa.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi đã quí cô thực lòng. Thôi, biết làm thế nào. Tình bạn không thể ép buộc được. Tôi chỉ muốn với tư cách là một người bạn đơn phương mà lưu ý cô rằng

trong căn nhà của tôi, tôi không chịu được những người lạ ở qua đêm mà không thông báo cho tôi biết. Tôi không được khoẻ lắm. Tôi cần sự yên tĩnh và tôi phải nghĩ đến sự an toàn của bản thân tôi. Tôi không thích người lạ đi lại trong cái nhà này.

ERIKA: - Hay để em vào phòng anh Phanđa?

KLARA: - Em cứ ở lại đây. Gian đại sảnh là của chung.

BÀ CHỦ NHÀ: - Gian đại sảnh thuộc căn hộ của tôi, cô Klara ạ.

KLARA: - Gian đại sảnh là của chung. Cái đó có ghi trong hợp đồng. Nếu bà không muốn như vậy tôi sẽ cho xây ở giữa nhà một bức tường ngăn và làm lối đi riêng.

BÀ CHỦ NHÀ: (*Không tự chủ được nữa, quát lên*) - Trong cái nhà này không ai được xây hay phá bất cứ cái gì. Sở hữu tư nhân là bất khả xâm phạm. Nếu cô không biết điều đó, ông luật sư riêng của tôi sẽ giải thích cho cô rõ. Xin lỗi, thực ra tôi không muốn to tiếng. Cái nhà này đối với tôi chẳng quan trọng gì. Tôi chỉ tiếc là cô đã

cư xử như vừa rồi mà không biết nghĩ đến những cái tôi đã làm cho cô.

KLARA: - Bà làm cho tôi cái gì?

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô lại còn phải hỏi. Tôi cho cô còn ít ư?

KLARA: - Tôi chẳng cần bà cho cái gì cả.

BÀ CHỦ NHÀ: - Nhưng cô đã lấy tất cả những thứ mà tôi cho cô.

KLARA: - Đó chỉ bởi vì tôi không muốn làm mếch lòng bà.

BÀ CHỦ NHÀ: - Cái ghế bành cổ giá năm nghìn đồng cô cũng nhận vì sợ tôi mếch lòng ư?

KLARA: - Tôi xin trả bà cái ghế ấy. Tôi cần nó làm quái gì nhỉ? Đằng nào thì nó cũng không thể dùng để ngồi được. Mỗi khi muốn ngồi cho thoải mái, người ta tựa ra đằng sau và có cảm giác như muốn ngã lộn ngửa ra sàn. Những cái ghế như thế ông nội tôi ngày xưa có đầy nhà kho. Ông cụ cho người nhà chẻ ra làm củi đun. Phanđa, em vác cái ghế bành lên tầng trên. Để bà Karbuxixka khỏi phải nghĩ rằng không có cái ghế của bà ấy, chúng ta suốt đời phải đứng.

(Phanđa vác ghế).

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi không cần nó.

KLARA: - Tôi cũng không cần.

PHANĐA: - Vậy mang đi đâu bây giờ

BÀ CHỦ NHÀ: - Cậu muốn mang đi đâu thì mang. Cậu có thể chẻ ra làm củi cũng được, bởi trong gia đình cậu, người ta làm như vậy quen rồi. Tôi đã tặng nó với tất cả lòng chân thành của tôi, và tôi không bao giờ đòi lại.

PHANĐA: - Em phải làm gì với cái ghế, chị Klara?

KLARA: - Em không nghe thấy sao? Bà Karbuxixka muốn em chẻ nó ra làm củi.

PHANĐA: - Chẻ ra à?

KLARA: - Chẻ ra và bỏ vào nhà kho.

PHANĐA: - Thế nào... chị Klara...

ERIKA: - Anh Phanđa, anh cứ làm như chị Klara đã bảo. *(Phanđa vác cái ghế vào nhà kho).*

BÀ CHỦ NHÀ: - Cô hoá điên mất rồi. Đó là loại ghế Chippendale đấy.

KLARA: - Đôi khi người ta cần phải điên lên một chút để có thể là một người bình thường. Có phải không Erika?

ERIKA: - Vâng.

(Từ kho vọng ra tiếng rìu bổ củi).

BÀ CHỦ NHÀ: - Thật là... tàn bạo *(Quay gót bỏ đi).*

KLARA: - Bà ấy nói đúng... đó là một cái ghế đẹp. Chị cũng thích cái ghế ấy. Nhưng chị phải làm như vậy, em biết không? Nếu không thế, chị sẽ lại phải quỵ lụy bà ta. Và chị sẽ không còn lòng tự trọng nữa. Khi ai cho chị cái gì, chị thường giơ cả hai tay ra đỡ lấy. Bây giờ thì bà ta sẽ chẳng cho chị cái gì nữa. Chị pha trà cho em nhé.

ERIKA: - Chị tốt quá. Vừa rồi em đã vô cùng đau khổ khi thấy chị không ưa em.

KLARA: - Ngay từ phút đầu tiên chị đã thích em rồi, nhưng chị chưa ý thức được điều đó. Không phải lúc nào chị cũng hiểu ngay được chính bản thân mình.

PHANĐA: - Em chẻ nó ra rồi. Tiếc vô cùng.

KLARA: - Cần phải thế em ạ.

BÀ CHỦ NHÀ: *(Lại xuất hiện ở cầu thang)* - Tôi mong cô...*(ho)* đừng giận tôi. Con người ta khi cô đơn và chỉ còn sống trong niềm hy

vọng và chờ đợi, họ sẽ không có khả năng nghĩ tới ai khác ngoài bản thân mình. Tôi biết, tôi là một người ích kỉ và khó tính. Nhưng tôi không biết sống khác được, mong cô hiểu cho tôi...

KLARA: - Tôi hiểu...

BÀ CHỦ NHÀ: - Nếu cô không thấy quá phiền phức, cô làm ơn pha cho tôi một tách cà phê.

KLARA: *(Vẫn giọng cũ)* - Có gì đâu mà phiền, cái đó chỉ là chuyện rất cỏn con, tôi sẽ mang lên cho bà bây giờ *(Giật mình)*. Chờ tôi pha trà cho Erika đã *(lấy can đảm)*. Nhưng lần này là lần cuối cùng đấy, bà Karbuxixka ạ. Tôi sẽ giúp bà mua thực phẩm nhưng chỉ giúp cái đó thôi, không hơn. Giờ tôi nhiều việc lắm vì Erika sẽ đến ở với chúng tôi.

BÀ CHỦ NHÀ: - Tôi sẽ bán ngôi nhà này cho cô. Nhưng chờ khi nào chồng tôi về đón tôi đi.

KLARA: - Bây giờ thì tôi không thể mua nhà nữa rồi. Tôi không có tiền. Có bao nhiêu tôi đã đưa cả cho bố tôi rồi. Bố tôi rất cần số tiền đó. Tôi sẽ mang cà phê lên cho bà. Nếu bà cần, người ta sẽ cử một người

đến săn sóc bà. Để rồi tôi sẽ đề nghị với đồng chí chủ tịch phường. Không mất tiền đâu bà Karbuxixka ạ.

BÀ CHỦ NHÀ: - Chuyện ấy bây giờ không cần thiết nữa, đằng nào thì tôi cũng sắp đi rồi. Tôi không thể ở lại đây được... *(Bỏ đi).*

PHANĐA: - Chị Klara, chị không thể mua cái nhà này nữa ư?

KLARA: - Chị chẳng còn một xu nào nữa. Bố lại mang hết đi rồi. Nhưng mà như vậy cũng được. Chúng ta cần cái biệt thự sang trọng này làm gì? Con người ta như thế nào hãy cứ nên như thế. Chị chỉ là một người đàn bà bình thường. Nhưng em đừng lo. Rồi chị sẽ tiết kiệm, vay thêm một ít nữa và chúng ta sẽ xây lấy một căn nhà. Về khoản nhà ở các em cứ để chị lo.

ERIKA: - Em muốn nói với chị rằng em khâm phục chị. Em rất khâm phục chị.

KLARA: - Sao lại chị. Em phải khâm phục Phanđa. Vì Phanđa mà chị làm tất cả. Phanđa xứng đáng được khâm phục. Đó là một chàng trai rất tốt bụng.

ERIKA: - Bởi vì chị đã dạy dỗ anh ấy.

KLARA: - Đấy, nghe thấy chưa Phanđa? Em nhìn cái gì nữa? Ý kiến em thế nào nói đi.

PHANĐA: - Có người đến nhà ta. Có tiếng đập cửa đấy.

KLARA: - Em không khoá cửa và lại quên tắt đèn ở hành lang rồi.

(Kvêta đi vào, đứng im lặng).

Bố tôi không có đây. Bố tôi vừa đến chỗ cô rồi. Ông mang theo tiền. Lạy chúa Giêsu, bố tôi không đưa tiền cho cô ư?

KVÊTA: - Có... anh ấy có đưa... anh ấy... Anh ấy chết rồi...

KLARA: - Chết làm sao?

KVÊTA: - Anh ấy chết rồi... Anh ấy lên cơn đau và đã ngất đi,.. khi. ..khi *(oà khóc)*... khi anh ấy muốn ân ái với tôi. Số tiền đó tôi sẽ chuyển đến tận nơi.

(Im lặng một lúc lâu, vang lên khe khẽ môtip nhạc - tiếng kèn harmonica. Erika bắt đầu thổn thức).

KLARA: - Đừng khóc, Erika. Đừng khóc, Phanđa. Bố đã chết vì những gì bố đã hằng theo đuổi. Các em không được buồn. *(Ôm mặt và oà lên khóc. Tối đen).*

Hầu như không có chuyển tiếp, không gian cạnh nhà ga sáng lên. Tiếng ồn ào của nhà ga tàu hoả. Tiếng tàu vào ga, Klara đã đứng bên quầy và chuẩn bị phục vụ hành khách sắp đi đến.

KLARA: - Ông thấy không, ông Mrasêk. Bố tôi đã tự chọn bài nhạc tang, gửi tiền cho lũ trẻ con và ra đi. Cũng gần giống bác Ruđôlf. Đúng là người của dòng họ Zarubêxki. Ông có biết tôi đau khổ nhất vì cái gì không? Bố tôi đã thay đổi, vậy mà tôi không biết? Bố tôi yêu quí chúng tôi. Con người ta đổi thay mà lại quên không nói cho người khác biết. Có thể ông cụ có nói nhưng chúng tôi không nghe thấy. Thế nhưng đám tang thì hết sức đàng hoàng ông ạ. Thật tiếc là ông đã không đến dự được. Bốn con ngựa và ba mươi cô nữ vận động viên trong bộ đồng phục thể thao. Ông hãy tưởng tượng mà xem. Karel đã xác minh được rằng, bố tôi là thành viên hội thể dục thể thao Chim ưng. Cái đó quả tình tôi không hề biết. Càng thân thuộc chúng ta biết về nhau

càng ít. Ông nhìn xem, Karel đã lại đứng kia rồi. (*Nhìn sang bên cạnh)* Tội nghiệp cho anh ấy. Nhưng tôi đã nói với anh ấy rồi, rằng khi nào Phanđa cưới vợ, Erika tốt nghiệp, chúng tôi xây xong nhà thì có thể tôi sẽ lấy anh. Ai mà biết được. Trên đời xảy ra bao nhiêu chuyện. Ông cứ nghĩ mà xem. Có chuyện buồn, có chuyện vui. Cuộc sống chẳng có gì khác ngoài hai thứ đó. Tôi thì buồn có mà vui cũng có, nhưng chuyện buồn nhiều hơn. Biết đâu hạnh phúc còn đang chờ tôi mà tôi chưa gặp. Nhưng con đường đời sao dài đằng đẵng. Cũng có thể tôi sẽ không lấy chồng. Nếu không lấy thì cũng chẳng có gì đáng tiếc cả, vì ai sẽ là người dạy dỗ và trông nom con cái cho Phanđa? Con người bao giờ cũng phải già đi cho một điều gì đó tốt đẹp. Tôi thì lẩm nhẩm, trong khi chung quanh người ta đã nghỉ việc rồi. Chiều thứ sáu, ở đây đông khách chẳng khác nao tiệm ăn của người Trung Quốc (*Nói với khách hàng)*. Tôi mang đến ngay đây, anh Pêpa ạ. Cái

chân ông thế nào rồi, ông Krakôra? Cám ơn đồng chí về lời hỏi thăm, thưa đồng chí bí thư. Chẳng việc gì phải lo, ông Marâusêk ạ, mấy con mèo ấy chúng bơi nước mười mét theo phương pháp bơi tự do rồi. Đừng lấy cái chai ấy, ông Marâusêk, chai mười hai độ ấy chưa ướp lạnh đâu. Ôi, xin các vị các vị đừng chen lấn nữa. Tất cả rồi sẽ đến lượt (*Tiến về phía trước*).

Tất cả, tôi yêu quí tất cả các vị. Xin cám ơn vì các vị đã đến đây. Thiếu các vị, tôi không thể sống được. Cái tính tôi nó quái gở thế đấy. Thậm chí tôi không còn biết khóc, huống hồ là cười. Xin cám ơn các vị. Cho tôi gửi lời chào mọi người trong gia đình. Cả ông nữa, ông Âuza ạ. Mong các vị sẽ có dịp đến với chúng tôi. Chúc tất cả các vị ngủ ngon. Tôi còn phải dọn dẹp đã. Chúc ngủ ngon.

(Những tiếng sau cùng bị lấp trong tiếng nhạc kèn, Kiara dọn dẹp và màn từ từ hạ trong tiếng nhạc).

HẾT

KIỆT TÁC SÂN KHẤU THẾ GIỚI

NGÔI NHÀ TRÊN THIÊN ĐƯỜNG

Tác giả: **HUBẮC**

Người dịch: **LƯƠNG DUYÊN TÂM**

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU

CÔNG TY MINH THÀNH - BỘ CHỈ HUY QUÂN SỰ

TP. HỒ CHÍ MINH

*

* *

Chịu trách nhiệm xuất bản

HÀ ĐÌNH CẨN

Chịu trách nhiệm bản thảo

NGÔ THẾ OANH

Biên tập

THẾ NGỌC

Trình bày bìa

NGÔ TRỌNG HIỂN

Sửa bản in

BAN BIÊN TẬP

In 500c khổ 14,5x20,5 tại Công ty In Văn hóa Sài Gòn.
Giấy phép xuất bản số 228-2006/CXB/092-29/SK cấp ngày 30-3-2006.
In xong và nộp lưu chiểu Quý II - 2006.

KIỆT TÁC
SÂN KHẤU THẾ GIỚI

IRI HUBĂC

Ngôi nhà trên thiên đường

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU